

ΒΑΣΙΛΕΙΟΥ Ε. ΠΕΤΡΟΥΝΙΑ

ΙΕΡΑ ΙΣΤΟΡΙΑ
ΤΗΣ
ΚΑΙΝΗΣ ΔΙΑΘΗΚΗΣ

ΔΙΑ ΤΗΝ Β' ΤΑΞΙΝ ΤΩΝ ΓΥΜΝΑΣΙΩΝ

ΟΡΓΑΝΙΣΜΟΣ ΕΚΔΟΣΕΩΣ ΣΧΟΛΙΚΩΝ ΒΙΒΛΙΩΝ
ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ 1951

ΙΕΡΑ ΙΣΤΟΡΙΑ
ΤΗΣ ΚΑΙΝΗΣ ΔΙΑΘΗΚΗΣ

18379

ΒΑΣΙΛΕΙΟΥ Ε. ΠΕΤΡΟΥΝΙΑ

ΙΕΡΑ ΙΣΤΟΡΙΑ
ΤΗΣ
ΚΑΙΝΗΣ ΔΙΑΘΗΚΗΣ

ΔΙΑ ΤΗΝ Β' ΤΑΞΙΝ ΤΩΝ ΓΥΜΝΑΣΙΩΝ

ΟΡΓΑΝΙΣΜΟΣ ΕΚΔΟΣΕΩΣ ΣΧΟΛΙΚΩΝ ΒΙΒΛΙΩΝ
ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ 1951

ΕΙΣΑΓΩΓΗ

Α'. ΘΡΗΣΚΕΥΤΙΚΗ ΚΑΙ ΗΘΙΚΗ ΚΑΤΑΣΤΑΣΙΣ ΤΟΥ ΙΟΥΔΑΪΚΟΥ ΛΑΟΥ ΚΑΙ ΤΟΥ ΛΟΙΠΟΥ ΚΟΣΜΟΥ ΚΑΤΑ ΤΟΥΣ ΧΡΟΝΟΥΣ ΤΗΣ ΘΕΙΑΣ ΕΝΑΝΘΡΩΠΗΣΕΩΣ

ΚΑΤΑ τούς χρόνους τῆς ἐλεύσεως τοῦ Σωτῆρος ἡμῶν ὁ γνω-
στός τότε κόσμος διεκρίνετο ἀπὸ θρησκευτικῆς ἀπόψεως.
εἰς δύο κατηγορίας: Εἰς ἐκείνους, οἱ ὁποῖοι ἐπίστευον εἰς
ἓνα Θεόν, καὶ εἰς ἐκείνους τούς λαούς, οἱ ὁποῖοι ἐπί-
στευον καὶ ἐλάτρευον πολλοὺς Θεούς. Μονοθεῖσταί
ἦσαν οἱ Ἰσραηλίται ἢ Ἰουδαῖοι, Πολυθεῖσταὶ δὲ ὅλοι σχε-
δὸν οἱ ἄλλοι λαοὶ (Ἕλληνες, Ρωμαῖοι κλπ), τούς ὁποίους ὠνόμα-
ζον οἱ Ἰουδαῖοι μὲν ἓν ὄνομα «Ἔθνη» ἢ «Ἐθνικούς».

1. Θρησκευτικὴ καὶ ἠθικὴ κατάστασις τοῦ «Ἐθνικοῦ» κόσμου

α) Κυρίαρχοι ὄλων τῶν περὶ τὴν Μεσόγειον θάλασσαν χωρῶν
κατὰ τὴν ἐποχὴν τῆς θείας ἐνανθρωπήσεως ἦσαν οἱ Ρωμαῖοι. Οἱ
κατοικοῦντες εἰς τὰς χώρας ταύτας λαοί, ὅπως καὶ οἱ Ρωμαῖοι,
ἦσαν ὅλοι, πλὴν τῶν Ἰουδαίων, Πολυθεῖσταὶ καὶ Εἰδωλοάτρωι. Ἐπί-
στευον εἰς πολλοὺς θεοὺς καὶ ἐλάτρευον τὰ εἰδῶλα.

Εἶχον θεοποιήσῃ τὰς δυνάμεις ἢ τὰ στοιχεῖα τῆς φύσεως, ὡς λ. χ. τὸν ἄνεμον, τὴν θάλασσαν, τὸ πῦρ, τὸν ἥλιον, τὴν σελήνην κλπ. Ἄλλοι πάλιν ἐπίστευον καὶ ἐλάτρευον ὡς θεοὺς ζῶα, δένδρα καὶ διάφορα ἄψυχα ἀντικείμενα.

Εἰς τοὺς θεοὺς των ἔδιδον ἀνθρωπίνην συνήθως μορφήν (ἢ μορφήν ζῶων) καὶ κατεσκεύαζον ἐκ ξύλου, μαρμάρου, χαλκοῦ κλπ. ὁμοιώματα (εἶδωλα) αὐτῶν. Πρὸς τὰ εἶδωλα δὲ ταῦτα ἀπένεμον λατρείαν μὲ διαφόρους τελετάς, προσφορὰς καὶ θυσίας.

Οἱ θεοὶ τῶν Ἐθνικῶν εἶχον ὅλας τὰς ἀτελείας, τὰ ἐλαττώματα καὶ τὰ πάθη τῶν ἀνθρώπων. Τοὺς ἐφαντάζοντο νὰ φιλονεικοῦν μεταξύ των, νὰ ἐξαπατοῦν ὁ εἰς τὸν ἄλλον, νὰ μισοῦν καὶ νὰ καταδιώκουν ἢ νὰ ἀγαποῦν καὶ νὰ προστατεύουν τοὺς ἀνθρώπους κλπ. Ἡ μόνη ιδιότης, κατὰ τὴν ὁποίαν διέφερον ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους, ἦτο ἡ ἀθανασία των.

Οἱ εἰδωλολάτραι ἐφαντάζοντο ὅτι οἱ θεοὶ των τοὺς ἐπροστάτευον ἢ τοὺς κατεδίωκον, τοὺς ἐγέμιζον μὲ ὑλικά ἀγαθὰ ἢ τοὺς κατέστρεφον. Ἐπίστευον ὅτι τὰ ἀτυχήματα καὶ αἱ συμφοραὶ των προήρχοντο ἀπὸ τὴν ὀργὴν ἢ τὴν ἰδιοτροπίαν τῶν θεῶν. Ἐφοβοῦντο πολὺ τὴν ὀργὴν των, ἀλλὰ δὲν ἠσθάνοντο πρὸς αὐτοὺς ἀγάπην καὶ σεβασμὸν. Διὰ τοῦτο ἔσπευδον νὰ τοὺς ἐξευμενίσουν μὲ πλουσίας προσφορὰς, πολυτελεῖς θυσίας καὶ μεγαλοπρεπεῖς τελετάς.

Ἡ λατρεία λοιπὸν τῶν εἰδωλολατρῶν πρὸς τοὺς θεοὺς των ἦτο καθαρῶς καὶ ἀποκλειστικῶς ὕ λ ι κ ἦ. Προσέφερον πλοῦσια καὶ πολυτιμα δῶρα εἰς τοὺς ναοὺς, ἔσφαζον ζῶα ἐπὶ τῶν βωμῶν πρὸς τιμὴν των καὶ ἐτέλουν μεγαλοπρεπεῖς πομπὰς καὶ τελετάς. Μερικοὶ λαοὶ ἔθυσιαζον καὶ ἀνθρώπους ἀκόμη, διὰ νὰ ἐξευμενίσουν τοὺς ἐξωργισμένους, ὅπως ἐνόμιζον, θεοὺς των.

β) Ἀνάλογος πρὸς τὰς θρησκευτικὰς δοξασίας τῶν εἰδωλολατρῶν ἦτο καὶ ἡ ἠ θ ι κ ἦ κα τ ἄ σ τ α σ ι ς αὐτῶν. Καὶ δὲν ἦτο δυνατὸν νὰ γίνῃ διαφορετικὰ, ἀφοῦ ὡς παράδειγμα ζωῆς εἶχον τὸν βίον τῶν θεῶν των, ὁ ὁποῖος ἦτο γεμᾶτος ἀπὸ ἐλαττώματα, κακίας καὶ πάθη.

Οἱ ἀνθρωποὶ ἦσαν ἐγωῖσται καὶ σκληροὶ πρὸς τοὺς ἄλλους. Ἐφρόντιζον μόνον διὰ τὰ ὑλικά ἀγαθὰ καὶ προσεπάθουν δι' ὅλων τῶν μέσων νὰ τὰ ἀποκτήσουν.

Τὸ μεγαλύτερον ἠθικὸν στίγμα τοῦ προχριστιανικοῦ κόσμου

ήτο ὁ θεσμός τῆς δουλείας. Οἱ δοῦλοι ἠγοράζοντο καὶ ἐπωλοῦντο ὅπως τὰ ζῶα καὶ τὰ κτήματα. Ἡ ζωὴ των ἦτο ἀθλία καὶ δὲν ἐλογαριάζετο καθόλου ἀπὸ τοὺς κυρίους των. Ἐρρίπτοντο χάριν διασκεδάσεως εἰς τὰ θηρία ἢ ὑπεχρεοῦντο νὰ μάχωνται μεταξύ των μέχρι θανάτου (μονομαχίαι καὶ θηριομαχίαι).

Εἶναι ἀληθὲς βέβαια ὅτι οἱ ἀρχαῖοι Ἕλληνες εἶχον φθάσει εἰς ἀνώτερον θρησκευτικὸν καὶ ἠθικὸν ἐπίπεδον ἐξ ὅλων τῶν εἰδωλολατρικῶν λαῶν. Μερικοὶ μάλιστα φιλόσοφοι (Πυθαγόρας, Σωκράτης, Πλάτων, Στωϊκοί) ἐπλησίασαν ἀρκετὰ πρὸς τὰς ὑγιεῖς θρησκευτικὰς καὶ ἠθικὰς ἀντιλήψεις καὶ ἐζησαν βίον ἠθικὸν καὶ ἐνάρετον. Ἀλλὰ ἡ ἐπίδρασις αὐτῶν περιωρίσθη εἰς τὸν μικρὸν κύκλον τῶν μαθητῶν των καὶ δὲν ἠδυνήθη νὰ ἠθικοποιήσῃ τὴν ἀρχαίαν κοινωνίαν, ἡ ὁποία ἐξηκολούθει νὰ ζῆ ἐν ἀνηθικότητι καὶ διαφθορᾷ.

Ὅταν μάλιστα οἱ Ρωμαῖοι ἔγιναν κύριοι τοῦ μεγαλύτερου μέρους τοῦ γνωστοῦ τότε κόσμου, ἡ ἀνηθικότης καὶ ἡ διαφθορὰ ἐμεγάλωσαν. Οἱ Ρωμαῖοι συνεκέντρωσαν μέγαν πλοῦτον καὶ κατήντησαν ἐγωῖσται, ἀκόλαστοι καὶ σκληροί. Οἱ αὐτοκράτορες εἶχον τὴν ἀξίωσιν νὰ τοὺς λατρεύουν οἱ Ρωμαῖοι καὶ οἱ ὑποτεταγμένοι λαοὶ ὡς θεούς.

Ἡ ζωὴ λοιπὸν τοῦ εἰδωλολατρικοῦ κόσμου ἦτο ἀθλία, διότι δὲν ἐστηρίζετο εἰς σταθερὰ θεμέλια, δηλαδὴ εἰς τὴν ἀληθῆ θρησκείαν καὶ τὴν ἠθικήν.

2. Θρησκευτικὴ καὶ ἠθικὴ κατάστασις τοῦ Ἰσραηλιτικοῦ λαοῦ

Οἱ Ἑβραῖοι ἦσαν ὁ μόνος λαὸς τοῦ προχριστιανικοῦ κόσμου, ὁ ὁποῖος ἐλάτρευε τὸν ἀληθινὸν Θεόν.

α) Οἱ Ἑβραῖοι ἐπίστευον εἰς ἓνα Θεόν. Δὲν κατεσκεύαζον ὁμοιώματα (εἰδῶλα) τοῦ Θεοῦ καὶ δὲν ἀπένεμον λατρείαν εἰς ἀγάλματα.

Οἱ Ἑβραῖοι ἠσθάνοντο τὸν Θεὸν τοῦτον πλησίον των καὶ ἤκουον τὴν φωνὴν του. Ὁ ἴδιος ὁ Θεὸς ἔδωκεν εἰς αὐτοὺς ἐν τ ο λ α ς διὰ τοῦ Μωυσέως καὶ ὑπεσχέθη νὰ δίδῃ εἰς τοὺς Ἑβραῖοὺς ὅλα τὰ ἀγαθὰ καὶ τὴν εὐτυχίαν, ἂν ἐτήρουν τὰς ἐντολάς του. Τοῦτο ἦτο μία συμφωνία μεταξύ τοῦ Θεοῦ καὶ τοῦ λαοῦ, ἐν εἶδος Δ ι α θ ή κ η ς. Παράβασις τῆς διαθήκης εἶχεν ὡς ἀποτέλεσμα ἀτυχήματα καὶ συμ-

φοράς. Ἀνεγνώριζον δηλ. οἱ Ἑβραῖοι ὅτι ὁ Θεὸς δὲν τοὺς κατεδίωκεν ἀπὸ τυφλῆν ὄργην ἢ ἰδιοτροπίαν, ἀλλὰ ὅτι ἔπασχον ἐξ αἰτίας τῆς παρακοῆς των εἰς τὰς ἐντολάς Του. Ἐκαμνον τότε θυσίας πρὸς τὸν Θεόν, διὰ νὰ δείξουν τὴν μετάνοιάν των καὶ νὰ ζητήσουν συγχώρησιν διὰ τὴν ἁμαρτίαν τῆς ἀνυπακοῆς.

Ἡ Ἑβραϊκὴ θρησκεία ἦτο βεβαίως ἀνωτέρα τῆς εἰδωλολατρικῆς, ἀλλὰ δὲν ἦτο καὶ αὐτὴ τελεία. Αἱ ἀτέλειαι τῆς Ἑβραϊκῆς θρησκείας ἦσαν αἱ ἑξῆς:

1. Οἱ Ἑβραῖοι ἐπίστευον ὅτι μόνον αὐτοὶ ἦσαν ὁ ἐκλεκτὸς λαὸς τοῦ Θεοῦ καὶ ὅτι ὁ Θεὸς μόνον διὰ τὸ Ἑβραϊκὸν Ἔθνος ἐνδιεφέρετο.

2. Ἐφαντάζοντο τὸν Θεὸν ὡς δεσπότην αὐστηρόν, δίκαιον βεβαίως, ἀλλὰ χωρὶς ἔλεος. Ὁ Θεὸς διὰ τοὺς Ἑβραίους ἐφέρετο πρὸς τὸν λαόν Του ὄχι ὡς φιλεῦσπλαγχνος πατὴρ πρὸς τὰ τέκνα του, ἀλλὰ ὡς Κύριος πρὸς δούλους.

3. Ἐπίστευον ὅτι ὁ Θεὸς δὲν ἦτο πανταχοῦ παρών, ἀλλ' ὅτι κατῴκει εἰς ὠρισμένον τόπον καὶ ὠρισμένως εἰς τὸν Ναὸν τῆς Ἱερουσαλήμ οἱ Ἰουδαῖοι ἢ εἰς τὸ ὄρος Γαριζὶν οἱ Σαμαρεῖται.

β) Ἡ ἠθικὴ ὁμως κατάστασις τοῦ Ἰσραηλιτικοῦ λαοῦ δὲν ἦτο καλυτέρα τῆς καταστάσεως τῶν Ἑθνικῶν λαῶν κατὰ τοὺς χρόνους τῆς ἐλεύσεως τοῦ Σωτῆρος.

Οἱ Ἑβραῖοι εἶχον ὑποταχθῆ καὶ αὐτοὶ εἰς τοὺς Ρωμαίους. Ἐκυβερνῶντο μὲν ἀπὸ βασιλέα ἢ ἡγεμόνα ὁμόφυλόν των, ἀλλὰ τὴν πραγματικὴν ἐξουσίαν εἶχεν ὁ Ρωμαῖος Διοικητὴς καὶ ἀρχηγὸς τῆς Ρωμαϊκῆς φρουρᾶς τῆς Χώρας.

Οἱ Ἑβραῖοι εἶχον διὰ τὰς θρησκευτικὰς καὶ ἔθνικὰς ὑποθέσεις των καὶ ἐν συμβούλιον, ἀποτελούμενον ἀπὸ 71 μέλη καὶ ὀνομαζόμενον Μέγα Συνέδριον. Τὰ μέλη τοῦ Συνεδρίου προήρχοντο ἀπὸ τὴν ἱερατικὴν τάξιν κυρίως καὶ εἶχον Πρόεδρον τὸν ἐκάστοτε Ἀρχιερέα.

Ὁ Ἑβραϊκὸς λαὸς ὑπέστη τὴν ἐπίδρασιν τῶν ἔθνικῶν λαῶν καὶ μάλιστα τῶν κυριάρχων του Ρωμαίων. Ὁ βίος του ἦτο ἠθικῶς ἀνώμαλος καὶ ἀκατάστατος. Ἦτο διηρημένος εἰς κόμματα θρησκευτικά, πρᾶγμα τὸ ὁποῖον συνετέλει πολὺ καὶ εἰς τὴν ἠθικὴν ἀναρχίαν, ἢ ὁποῖα ἐπεκράτει.

Ἐπὶ κεφαλῆς τῶν θρησκευτικῶν κομμάτων ἦσαν οἱ Φαρισαῖοι, οἱ Σαδδουκαῖοι καὶ οἱ Ἑσσαῖοι.

Οἱ Φαρισαῖοι ἦσαν αὐστηροὶ περὶ τὴν ἐκτέλεσιν μόνον

τῶν τύπων τῆς λατρείας, ὄχι ὅμως καὶ τῆς οὐσίας. Ἐμίσουν δὲ καὶ τοὺς ξένους. Ἐνόμιζον τοὺς ἑαυτοῦς των ἁγίου καὶ εἶχον τὴν ἀξίωσιν νὰ εἶναι αὐτοὶ ὁδηγοὶ τοῦ Ἰουδαϊκοῦ Ἔθνους.

Εἰς τὴν πραγματικότητα ὅμως ἦσαν ὑποκριταὶ καὶ ἔκρυπτον κάτω ἀπὸ φαινομενικὴν εὐσέβειαν ὅλας τὰς κακίας καὶ τὰ ἀνθρώπινα πάθη: ἐγωϊσμόν, ἀλαζονείαν, σκληρότητα καὶ φιλοχρηματίαν. Βοηθούς των εἶχον οἱ Φαρισαῖοι τοὺς Γ ρ α μ μ α τ ε ἰ ς καὶ Ν ο μ ι κ ο Ὑ ς, οἱ ὁποῖοι κατεγίνοντο νὰ ἐξηγοῦν τὸν Νόμον σύμφωνα μὲ τὰ συμφέροντά των.

Οἱ Σ α δ δ ο υ κ α ἰ ο ἰ ἦσαν μία τάξις πλουσίων Ἑβραίων, οἱ ὁποῖοι ἦσαν ἀντίζηλοι πρὸς τοὺς Φαρισαίους. Οἱ Σαδδουκαῖοι ἠρμήνευον τὸν Μωσαϊκὸν Νόμον κατὰ τὰ ἰδικὰ των συμφέροντα ἠρνοῦντο δηλ.* τὴν ἀνάστασιν τῶν νεκρῶν, τὴν ἀθανασίαν τῆς ψυχῆς, ὡς καὶ τὴν ὑπαρξιν τῶν ἀγγέλων καὶ τῶν πνευμάτων. Οὗτοι ἦσαν οἱ ὑλισταὶ τῆς ἐποχῆς των (Ματθ. κβ' 23).

Οἱ Ἐ σ σ α ἰ ο ἰ τέλος ἦσαν ἓν εἶδος ἀσκητῶν, οἱ ὁποῖοι ἄφηνον τὰ ὑπάρχοντά των καὶ μετέβαινον εἰς τὴν ἔρημον. Ἐζων ἐκεῖ ἐν νηστείᾳ καὶ προσευχῇ, ἀδιαφοροῦντες διὰ τὰ ὑλικά ἀγαθὰ τῆς ζωῆς, πλοῦτον δηλαδὴ καὶ ἀξιώματα.

Ἐν μέσῳ τῆς διαμάχης τῶν τριῶν τούτων τάξεων τῶν θρησκευτικῶν ὁδηγῶν των, οἱ Ἑβραῖοι ὠμοίαζον πρὸς πρόβατα χωρὶς ποιμένα. Ἐσύροντο ἄλλοτε πρὸς τοὺς μὲν, ἄλλοτε πρὸς τοὺς δὲ καὶ ἔζων διαρκῶς εἰς μίαν πραγματικὴν ἠθικὴν ἀναρχίαν.

Β'. ΠΡΟΣΔΟΚΙΑ ΤΗΣ ΕΛΕΥΣΕΩΣ ΣΩΤΗΡΟΣ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ

Ἡ ἠθικὴ ἀναρχία, ἡ ὁποία ἐπεκράτει τότε εἰς ὅλον τὸν κόσμον, ἔκαμε πολλοὺς καὶ Ἐθνικοὺς καὶ Ἰσραηλίτας νὰ σκεφθῶσιν ὅτι ἡ σωτηρία τοῦ κόσμου θὰ προήρχετο ὄχι ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους, ἀλλὰ ἀπὸ τὸν Θεόν.

Ὁ φιλόσοφος Σωκράτης διεκήρυξε κατὰ τὴν ἀπολογία του ἐνώπιον τῶν Ἀθηναίων ὅτι ὁ Θεὸς δύναται νὰ στείλῃ ἀπεσταλμένον του, διὰ νὰ τοὺς σώσῃ ἀπὸ τὴν ἀπώλειαν (Ἀπολ. Κεφ. 18).

Οἱ Ἑβραῖοι περισσότερον ἀπὸ ὅλους τοὺς ἄλλους λαοὺς ἀνέμενον τὴν ἐκ Θεοῦ ἔλευσιν τοῦ Μεσσίου ὡς σωτῆρος αὐτῶν.

Ἀλλὰ οἱ Ἑβραῖοι ἀνέμενον τὸν Μεσσίαν ὡς σωτῆρα τοῦ ἰδιοῦ

των μόνον Ἔθνος. Ἐφαντάζοντο δηλαδή ὅτι ὁ προσδοκώμενος Μεσσίας θὰ τοὺς ἠλευθέρωνεν ἀπὸ τὸν Ρωμαϊκὸν ζυγὸν καὶ θὰ ἔκαμνε τὸ Ἔθνος των ἀνώτερον ἀπὸ ὅλα τὰ ἄλλα.

Δὲν ἠδύναντο νὰ ἐνοήσουν τὰς προφητείας τῶν προφητῶν τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης, διὰ τῶν ὁποίων ἐτονίζετο καθαρὰ ἡ πνευματικὴ ἀποστολὴ εἰς τὸν κόσμον τοῦ Μεσσίου. Ὅτι δηλαδή οὗτος θὰ ἦρχετο εἰς τὸν κόσμον, νὰ τοὺς σώσῃ διὰ τῆς πνευματικῆς καὶ ἠθικῆς ἀναγεννήσεως.

Εἰς τοιαύτην κατάστασιν εὐρίσκετο ὁ κόσμος, ὅταν ἦλθεν εἰς τὴν Γῆν ὁ Κύριος Ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστὸς ὡς Λυτρωτῆς καὶ Σωτῆρ αὐτοῦ. Ἀπεκάλυψεν εἰς τοὺς ἀνθρώπους τὰς θείας ἀληθείας τῆς διδασκαλίας Του καὶ ἔδωσεν εἰς αὐτοὺς ὡς τέλειον πρότυπον ζωῆς τὸν ἰδικὸν Του ἐπὶ τῆς Γῆς βίον.

Γ'. Η ΚΑΙΝΗ ΔΙΑΘΗΚΗ

Ὁ βίος καὶ ἡ διδασκαλία τοῦ Σωτῆρος περιέχεται εἰς τὴν Καινὴν Διαθήκην, ἡ ὁποία ἀποτελεῖται ἀπὸ 27 βιβλία.

Ἐκ τῶν βιβλίων τούτων τὰ 5 εἶναι ἱστορικά, τὰ 21 διδακτικὰ καὶ τὸ 1 προφητικόν.

α) Ἱστορικὰ βιβλία τῆς Καινῆς Διαθήκης εἶναι :

1) Τὰ 4 Εὐαγγέλια. Ὀνομάζονται τοιουτοτρόπως, διότι παρέχουσι τὴν εὐχάριστον ἀγγελίαν τῆς ἐλεύσεως τοῦ Σωτῆρος καὶ τὸν ἐπὶ τῆς Γῆς βίον Του καὶ τὴν διδασκαλίαν Του. Τὰ δύο Εὐαγγέλια ἐγράφησαν ἀπὸ τοὺς Ἀποστόλους Ματθαῖον καὶ Ἰωάννην, τὰ ἕτερα δὲ δύο ἀπὸ τοὺς μαθητὰς τῶν Ἀποστόλων Μᾶρκον καὶ Λουκᾶν. Οἱ συγγραφεῖς τῶν Εὐαγγελίων ὀνομάζονται καὶ Εὐαγγελισταί.

2) Αἱ Πράξεις τῶν Ἀποστόλων. Τὸ βιβλίον τοῦτο ἐγράφη ὑπὸ τοῦ Εὐαγγελιστοῦ Λουκᾶ καὶ περιέχει τὴν διδασκαλίαν καὶ τὸ ἔργον ἐν γένει τῶν Ἀποστόλων, ὡς καὶ τὴν ἴδρυσιν καὶ ζωὴν τῶν πρώτων Ἐκκλησιῶν τοῦ Χριστοῦ.

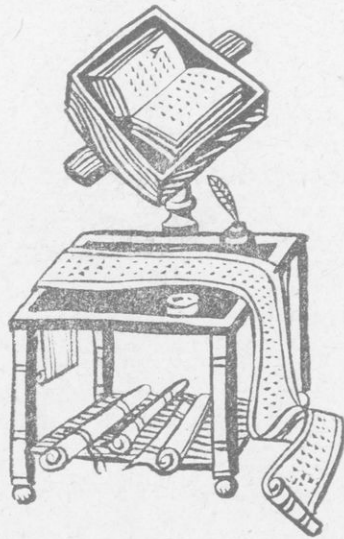
β) Διδακτικὰ βιβλία τῆς Καινῆς Διαθήκης εἶναι :

1) Αἱ 14 Ἐπιστολαὶ τοῦ Ἀποστόλου Παύλου. Αἱ Ἐπιστολαὶ ἀπευθύνονται πρὸς ὠρισμένα πρόσωπα ἢ πρὸς τοὺς χριστιανούς ὠρισμένων ἐκκλησιῶν. Δι' αὐτῶν ὁ Ἀπόστολος Παῦλος δίδει

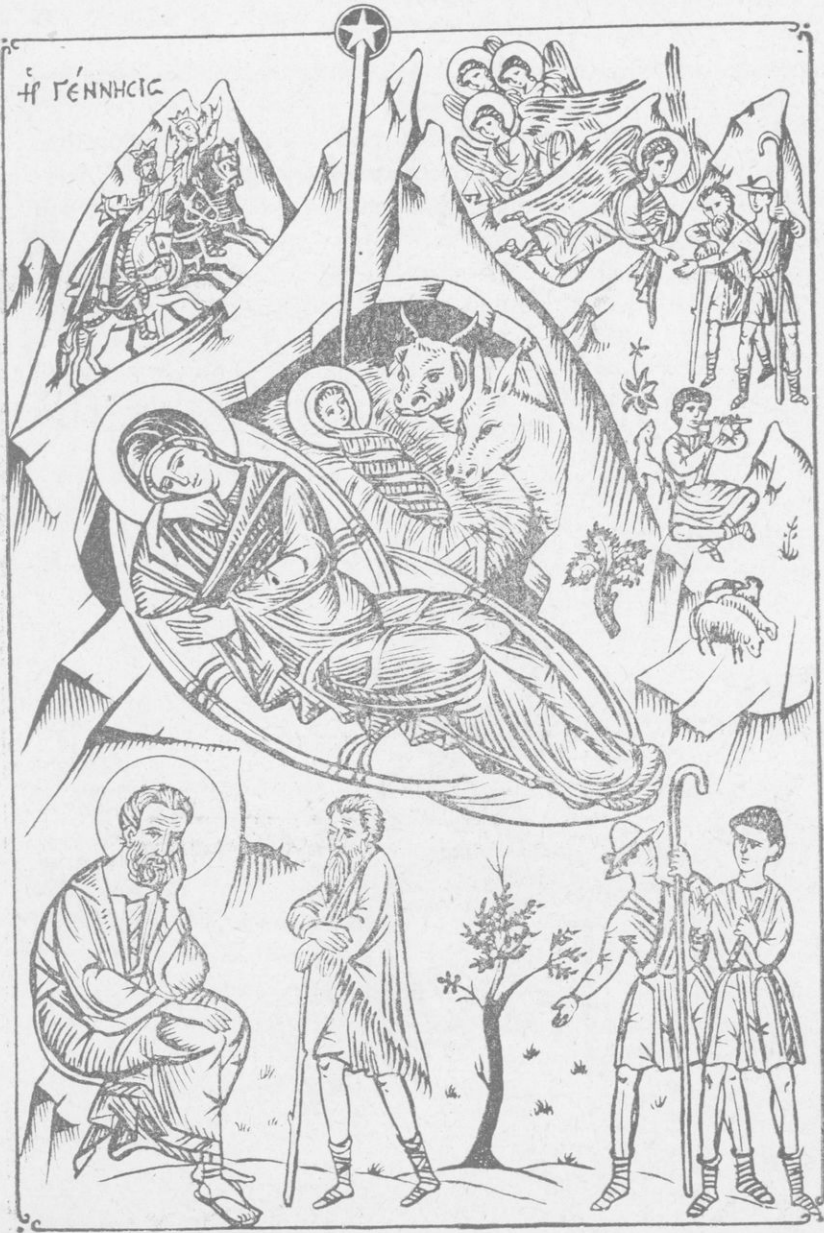
συμβουλὰς καὶ ὁδηγίας ἢ διδάσκει ἢ ἐρμηνεύει τὴν διδασκαλίαν τοῦ Κυρίου.

2) Αἱ 7 Καθολικαὶ Ἐπιστολαί. Αὗται ἀπευθύνονται πρὸς ὅλους γενικῶς τοὺς Χριστιανούς καὶ ἐγράφησαν ὑπὸ τῶν Ἀποστόλων· μία ὑπὸ τοῦ Ἰακώβου, δύο ὑπὸ τοῦ Πέτρου, τρεῖς ὑπὸ τοῦ Ἰωάννου καὶ μία ὑπὸ τοῦ Ἰούδα.

γ) Προφητικὸν τέλος βιβλίον τῆς Καινῆς Διαθήκης εἶναι ἡ Ἀποκάλυψις, ἡ ὁποία ἐγράφη ὑπὸ τοῦ Ἀποστόλου καὶ Εὐαγγελιστοῦ Ἰωάννου.

Ἡ ΓΕΝΝΗΣΙΣ

ἕως τὴν σελ. 28

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΠΡΩΤΟΝ

ΓΕΝΝΗΣΙΣ ΚΑΙ ΠΑΙΔΙΚΗ ΗΛΙΚΙΑ ΤΟΥ ΙΗΣΟΥ

1. Ζαχαρίας καὶ Ἐλισάβετ

(Λουκ. Ι, 2 - 25 καὶ Ματθ. ΙΙ, 10)

ΑΤΑ τούς χρόνους τῆς ἐνανθρωπήσεως τοῦ Σωτῆρος ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ ἐβασίλευεν εἰς τὴν Ἰουδαίαν ὡς ὑποτελής τοῦ αὐτοκράτορος τῆς Ρώμης Ὁκταβιανοῦ Αὐγούστου (29 π. Χ.—14 μ. Χ.) ὁ Ἡρώδης ὁ Μέγας.

Ἐζη τότε εἰς τὴν μικρὰν πόλιν Χεβρών, πλησίον τῆς Ἱερουσαλήμ, ὁ ἱερεὺς Ζαχαρίας μετὰ τὴν σύζυγόν του Ἐλισάβετ. Ἀπὸ τούτους ἐμελλε νὰ γεννηθῇ ὁ Ἰωάννης, ὁ ὁποῖος θὰ προητοίμαζε τὸν δρόμον τοῦ Κυρίου ὡς Πρόδρομος Αὐτοῦ.

Ὁ Ζαχαρίας καὶ ἡ Ἐλισάβετ ἦσαν δίκαιοι καὶ εὐσεβεῖς πρὸς τὸν Θεὸν καὶ ἡ ζωὴ των ἦτο ἡσυχος καὶ εἰρηνικὴ. Ἐλυτοῦντο μόνον, διότι ἦσαν γέροντες καὶ δὲν εἶχον ἀποκτήσει τέκνα (Λουκᾶ α' 18). Ἡ ἀτεκνία ἐθεωρεῖτο μεταξύ τῶν Ἰουδαίων μεγάλη ἀτυχία, διότι εἰς οἰκογένειαν ποῦ δὲν εἶχε τέκνα οὐδεμία ὑπῆρχεν ἐλπίς νὰ ἀναφανῇ ὁ προσδοκώμενος Μεσσίας.

Κατὰ τοὺς ἐβραϊκοὺς νόμους τῆς ἱερωσύνης, ὁ Ζαχαρίας ἤρχετο δύο φορές τὸ ἔτος εἰς Ἱεροσόλυμα, διὰ νὰ ἱερατεύσῃ ἐν τῷ Ναῶ, ὅπως

καὶ πλείστοι ἄλλοι ἱερεῖς. Ἐνῶ ἱεράτευε κατὰ τὴν σειρὰν τῆς ἑφημερίας του, ἔπεσεν εἰς αὐτὸν ὁ κλῆρος, διὰ νὰ προσφέρῃ τὸ θυμιάμα¹. Ὁ Ζαχαρίας εἰσῆλθεν εἰς τὸν Ναὸν καὶ ἤρχισε νὰ θυμιᾷ. Ἐξαφνα ἐφανερώθη ἔμπροσθεν αὐτοῦ ἄγγελος Κυρίου καὶ ἐστάθη δεξιὰ τοῦ θυσιαστηρίου. Ὁ Ζαχαρίας ἐταράχθη καταληφθεὶς ὑπὸ μεγάλου φόβου, ἀλλὰ ὁ ἄγγελος τὸν καθησύχασε καὶ τοῦ εἶπε:

— Μὴ φοβῆσαι, Ζαχαρία. Ἡ δέησίς σου εἰσηκούσθη καὶ θὰ ἀποκτήσης υἷόν, τὸν ὅποιον θὰ ὀνομάσης Ἰωάννην. Ὁ υἱός σου οὗτος θὰ εἶναι μέγας ἐνώπιον τοῦ Κυρίου, θὰ λάβῃ πλουσίαν τὴν χάριν τοῦ Ἁγίου Πνεύματος καὶ θὰ προετοιμάσῃ τὸν λαὸν πρὸς ὑποδοχὴν τοῦ μέλλοντος νὰ ἔλθῃ Λυτρωτοῦ τοῦ κόσμου.

Ὁ Ζαχαρίας ἔμεινεν ἐκπληκτος καὶ δὲν ἐπίστευσεν ἀμέσως εἰς τοὺς λόγους τοῦ ἀγγέλου.

— Καὶ πῶς θὰ γίνῃ τοῦτο, εἶπεν, ἀφοῦ καὶ ἐγὼ εἶμαι γέρον καὶ ἡ σύζυγός μου Ἐλισάβητ εἶναι μεγάλης ἡλικίας;

Τότε ὁ ἄγγελος ἀπήντησεν:

— Ἐγὼ εἶμαι ὁ ἄγγελος Γαβριήλ. Ὁ Θεὸς μὲ ἔστειλε, διὰ νὰ σοῦ ἀναγγείλω ταῦτα, τὰ ὁποῖα θὰ πραγματοποιηθοῦν. Σὺ ὅμως, ἐπειδὴ δὲν ἐπίστευες, θὰ μείνης ἀπὸ τῆς στιγμῆς ταύτης ἄφωνος μέχρι τῆς ἡμέρας, κατὰ τὴν ὁποίαν θὰ γεννηθῇ ὁ υἱός σου.

Ἄφοῦ εἶπεν αὐτὰ ὁ ἄγγελος, ἐγένετο ἄφαντος.

Ὁλος ὁ λαὸς ἐθαύμαζε, διότι ἐβράδυνε τόσον πολὺ νὰ ἐξέλθῃ ὁ Ζαχαρίας ἐκ τοῦ ἱεροῦ. Ὄταν οὗτος ἐξῆλθε, διὰ νὰ δώσῃ τὴν συνήθη εὐλογίαν, δὲν ἠδύνατο νὰ ὁμιλήσῃ, διότι εἶχε καταστῆ πράγματι ἄφωνος (Λουκᾶ α, 9).

Ὄταν ὁ Ζαχαρίας συνεπλήρωσε τὰς ἡμέρας τῆς ὑπηρεσίας του ἐν τῷ Ναῷ καὶ ἐπέστρεψεν εἰς Χεβρών, ἔδωσε μὲ νοήματα εἰς τὴν Ἐλισάβητ νὰ ἐνοήσῃ τί εἶχεν ἴδει καὶ ἀκούσει εἰς τὸ ἱερόν. Ὁ λόγος τοῦ Θεοῦ, ὁ λαληθεὶς ὑπὸ τοῦ ἀγγέλου, ἔχει ἤδη ἐκπληρωθῆ. Ἡ Ἐλισάβητ συνέλαβεν υἷόν καὶ πλήρης χαρᾶς δὲν ἔπαυε νὰ δοξολογῇ καὶ εὐχαριστῇ τὸν Θεὸν διὰ τὴν μεγάλην εὐεργεσίαν Του, ἀπέκρυπτεν ὅμως τὸ γεγονὸς ἐπὶ πέντε μῆνας.

1. Ἡ προσφορά τοῦ θυμιάματος ἔθεωρεῖτο μεγίστη τιμῆ. Ἐπειδὴ δὲ ὁ ἀριθμὸς τῶν ἱερέων ἦτο μέγας, οὐδέποτε συνέβαινε εἰς τὸν ἴδιον ἱερέα νὰ θυμιάσῃ δύο φορές καθ' ὄλον τὸν βίον του (Λουκᾶ α, 9).

2. Ὁ Εὐαγγελισμὸς τῆς Θεοτόκου

(Λουκ. Ι, 28 - 38)

Εἰς μίαν μικρὰν καὶ ἄσημον κώμην τῆς Γαλιλαίας, ὀνομαζομένην Ναζαρέτ, ἔζη ἐπίσης κατὰ τοὺς χρόνους ἐκείνους ὁ εὐσεβὴς Ἰωακείμ μετὰ τῆς συζύγου του Ἐννης. Ἦσαν πτωχοί, ἀλλὰ κατήγοντο ἀπὸ τὸ βασιλικὸν γένος τοῦ Δαβίδ. Δὲν εἶχον ἀποκτήσει τέκνα καὶ ἔλυπουντο διὰ τοῦτο πολὺ. Ὁ Θεὸς ὁμως, ὁ ὁποῖος γνωρίζει τὰς ἐπιθυμίας τῶν ἀγαθῶν ἀνθρώπων καὶ ἐκπληρῶνει αὐτάς, ἀπεφάσισε νὰ δώσῃ καὶ εἰς αὐτοὺς τέκνον. Πράγματι ὁ Ἰωακείμ καὶ ἡ Ἐννα ἀπέκτησαν κόρην, τὴν ὁποίαν ὠνόμασαν Μαρίαν. Ταύτην ἀφιέρωσαν οἱ γονεῖς τῆς ἀπὸ εὐλάβειαν εἰς τὸν Ναόν, εἰς τὴν ὑπηρεσίαν τοῦ Κυρίου. Τὴν ἡμέραν τῆς εἰσόδου τῆς εἰς τὸν ναόν, τὰ Εἰσοδία τῆς Θεοτόκου, ἑορτάζει ἡ Ἐκκλησία μας τὴν 21ην Νοεμβρίου.

Ἡ Μαρία (ἡ Μαριάμ) ὑπηρετήσῃ δώδεκα ἔτη εἰς τὸν Ναόν καὶ ἔπειτα ἐπέστρεψεν εἰς τὴν Ναζαρέτ. Οἱ ἀναλαβόντες αὐτὴν ὑπὸ τὴν προστασίαν των ἱερείς τὴν ἐμνήστευσαν μετὰ τὸν Ἰωσήφ, ὁ ὁποῖος ἦτο πτωχὸς ξυλουργός, ἀλλὰ κατήγετο καὶ αὐτὸς ἀπὸ τὸ γένος τοῦ βασιλέως Δαβίδ.

Μετὰ πέντε μῆνας ἀπὸ τῆς ἐμφάνισεως εἰς τὸν Ζαχαρίαν τοῦ Ἀρχαγγέλου Γαβριὴλ ἀπεστάλη οὗτος πάλιν ὑπὸ τοῦ Θεοῦ πρὸς παρθένον ἀγνήν, τὴν Μαρίαν, ἵνα εὐαγγελισθῇ εἰς αὐτὴν τὴν ἔλευσιν τοῦ Κυρίου.

Ὁ ἄγγελος, ἐμφανισθεὶς εἰς τὴν εὐσεβῆ καὶ σεμνὴν Παρθένον, ἔχαιρέτισεν αὐτὴν μετὰ τοὺς ἑξῆς λόγους:

— Χαῖρε, Κεχαριτωμένη, ὁ Κύριος μετὰ σοῦ· εὐλογημένη σὺ ἐν γυναιξί.

Ἡ Παρθένος ἐταράχθη πολὺ ἐκ τῆς ἐμφάνισεως καὶ διελογίζετο τί ἄρα γε ἐσήμαινον οἱ μυστηριώδεις λόγοι. Τότε ὁ ἄγγελος λέγει πάλιν πρὸς αὐτήν:

— Μὴ φοβοῦ, Μαριάμ, εὖρες γὰρ χάριν παρὰ τῷ Θεῷ. Ἰδοῦ, συνεχίζει, θὰ γεννήσῃς υἱόν, εἰς τὸν ὁποῖον θὰ δώσῃς τὸ ὄνομα Ἰησοῦς. Οὗτος θὰ κληθῇ Υἱὸς τοῦ Ὑψίστου καὶ θὰ βασιλεύσῃ εἰς τοὺς αἰῶνας, τῆς δὲ βασιλείας Αὐτοῦ οὐκ ἔσται τέλος.

Ἡ Μαρία, συνελθοῦσα ἀπὸ τὴν πρώτην ἐκπληξιν καὶ ταραχήν, ἠρώτησε τὸν ἄγγελον:

— Πώς ἔσται τοῦτο ;

Ἄγγελος ἀπεκρίθη :

— Πνεῦμα Ἅγιον καὶ Δύναμις Ὑψίστου θὰ ἔλθῃ ἐπὶ σέ. Τὸ τέκνον σου θὰ ὀνομασθῇ Υἱὸς τοῦ Θεοῦ καὶ θὰ σώσῃ τὸν κόσμον ἀπὸ τῆς ἁμαρτίας.

Πρὸς διαπίστωσιν δὲ τῶν λόγων του ὁ ἄγγελος προσέθεσεν ὅτι

καὶ ἡ συγγενὴς τῆς Ἐλισάβετ θὰ ἀποκτήσῃ υἱὸν κατὰ τὴν βούλησιν τοῦ Θεοῦ.

Τότε ἡ Μαριάμ ἀπήντησε με ταπεινώσιν :

— Ἴδου ἡ δούλη Κυρίου, γένοιτό μοι κατὰ τὸ ρῆμά σου.

Ἄγγελος ἔγινεν ἄφαντος.

Ἡ χαρμόσυνος αὕτη ἀγγελία τοῦ ἀγγέλου πρὸς τὴν Παρθένον Μαρίαν ὀνομάζεται Εὐαγγελισμὸς τῆς Θεοτόκου. Ἐορτάζεται ὑπὸ τῆς Ἐκκλησίας μας τὴν 25ην Μαρτίου.

3. Ἡ Θεοτόκος ἐπισκέπτεται τὴν Ἐλισάβετ

(Λουκ. 1, 39 - 56)

Ἡ Παρθένος Μαρία, ἡ ὁποία εἶχε μείνει ὄρφανὴ γονέων, ἀφοῦ ἔμαθε παρὰ τοῦ ἀγγέλου ὅτι καὶ ἡ συγγενὴς τῆς Ἐλισάβετ θὰ ἀπέκτα τέκνον, ἠὺχαριστήθη πολὺ καὶ ἠθέλησε νὰ τῆς τὸ ἀναγγείλῃ. Ἐσπευσε λοιπὸν νὰ μεταβῆ πλησίον τῆς, ὁδοιπορήσασα ἐπὶ πολλὰς ἡμέρας ἀπὸ τῆς Ναζαρέτ εἰς Χεβρών.

Ὅταν ἔφθασεν εἰς τὸν οἶκον τῆς Ἐλισάβετ καὶ εἰσῆλθεν εἰς αὐτόν, ἐχαιρέτισεν αὐτὴν κατὰ τὸν συνηθισμένον εἰς τοὺς Ἰουδαίους τρόπον μὲ τὰς λέξεις : «Εἰρήνη σοί !»

Ἡ Ἐλισάβετ, εὐθύς ὡς ἤκουσε τὸν χαιρετισμὸν τῆς Παρθένου, ἐφωτίσθη ὑπὸ πνεύματος Ἁγίου καὶ προσεφώνησεν αὐτὴν ὡς ἑξῆς :

— Εὐλογημένη σὺ ἐν γυναιξὶ καὶ εὐλογημένος ὁ καρπὸς τῆς κοιλίας σου. Καὶ πῶς συνέβη, συνέχισεν ἡ Ἐλισάβετ, νὰ ἔλθῃ πρὸς ἐμὲ ἡ μήτηρ τοῦ Κυρίου ; Λέγω δὲ τοῦτο, διότι, εὐθύς ὡς ἤκουσα τὸν χαιρετισμὸν σου, «ἐσκίρτησεν ἐν ἀγαλλιάσει τὸ βρέφος ἐν τῇ κοιλίᾳ μου».

Ἡ Ἐλισάβετ εἶχε μάθει ἀπὸ τὸν Ζαχαριαν ὅτι ἀμέσως μετὰ τὴν γέννησιν τοῦ ἰδικοῦ των τέκνου θὰ ἔλθῃ εἰς τὸν κόσμον καὶ ὁ Λυτρωτὴς αὐτοῦ, ὁ ὑπὸ τῶν Ἰουδαίων προσδοκώμενος Μεσσίας. Φωτισθεῖσα λοιπὸν ὑπὸ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, ἀνεγνώρισεν ὅτι ἡ Παρθένος Μαρία ἠὺλογήθη ὑπὸ τοῦ Θεοῦ, διὰ νὰ φέρῃ εἰς τὸν κόσμον τὸν Λυτρωτὴν του. Σημεῖον δὲ τῆς ἀναγνωρίσεως ἦτο τὸ σκίρτημα τοῦ ἰδικοῦ τῆς τέκνου ἐν τῇ κοιλίᾳ τῆς.

Ἡ Παρθένος Μαρία ἠὺχαριστήθη πολὺ, ὅταν ἤκουσε τοὺς προφητικούς λόγους τῆς Ἐλισάβετ, καὶ ἀπήντησε μὲ τοὺς ἐμπνευσμένους λόγους τοῦ Ἰουδαϊκοῦ ὕμνου δοξολογίας πρὸς τὸν Θεόν :

«Μεγαλύνει ἡ ψυχὴ μου τὸν Κύριον καὶ ἠγαλλίασε τὸ πνεῦμά μου ἐπὶ τῷ Θεῷ τῷ σωτήρῳ μου· ὅτι (=διότι) ἐπέβλεψεν ἐπὶ τὴν ταπεινωσιν τῆς δούλης αὐτοῦ· ἰδοὺ γὰρ ἀπὸ τοῦ νῦν μακαριοῦσί με πᾶσαι αἱ γενεαί».

Ἡ Παρθένος ἔμεινε πλησίον τῆς Ἐλισάβετ τρεῖς μῆνας. Πιθανώτατα μέχρι τῆς γεννήσεως τοῦ Προδρόμου. Ἐπειτα ἐπέστρεψεν εἰς τὸν οἶκόν τῆς εἰς Ναζαρέτ, ἀναμένουσα τὴν ἐκπλήρωσιν τῶν βουλῶν τοῦ Θεοῦ.

4. Ἡ γέννησις τοῦ Ἰωάννου τοῦ Προδρομοῦ

(Λουκ. 1, 57 - 80)

Όταν ἔφθασεν ὁ ὠρισμένος χρόνος, ἡ Ἐλισάβετ ἐγέννησεν υἱόν, ὅπως εἶχε προφητεῦσαι ὁ ἄγγελος Γαβριήλ. Οἱ συγγενεῖς καὶ οἱ γείτονες τῆς οἰκογενείας, ὅταν ἔμαθον τὸ γεγονός, ἔσπευσαν εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ Ζαχαρίου καὶ συνέχαιρον τοὺς εὐτυχεῖς γονεῖς.

Κατὰ τὴν ὀγδόην ἡμέραν ἀπὸ τῆς γεννήσεως, συνηθροίσθησαν πάλιν οἱ συγγενεῖς εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ Ζαχαρίου, διὰ νὰ δώσωσι τὸ ὄνομα εἰς τὸ νεογέννητον, συμφώνως πρὸς τὰ ἑβραϊκὰ ἔθιμα. Ἡ ἑορτὴ αὕτη προεκάλει μεγάλην χαρὰν εἰς τὰς ἰουδαϊκὰς οἰκογενείας. Εἰς τὴν περίπτωσιν μάλιστα αὕτην ἡ συγκέντρωσις τῶν συγγενῶν καὶ γνωστῶν ἦτο πολὺ μεγάλη, ἀφοῦ τὸ παιδίον εἶχε γεννηθῆ ὑπὸ τόσον παραδόξους συνθήκας. Ὁ Ζαχαρίας παρίστατο καὶ αὐτός, ἄλαλος, κατὰ τὴν ἑορτήν.

Ὅλοι ἔλεγον ὅτι τὸ παιδίον ἔπρεπε νὰ λάβῃ τὸ ὄνομα τοῦ πατρὸς του, νὰ ὀνομασθῆ δηλ. Ζαχαρίας. Ἡ μήτηρ του ὁμως ἐπέμενε, ὅπως τὸ τέκνον τῆς ὀνομασθῆ Ἰωάννης. Οἱ παριστάμενοι εἶπον τότε ὅτι κανεὶς ἐκ τῶν συγγενῶν των δὲν ἔφερε τὸ ὄνομα τοῦτο. Διὰ νὰ δοθῆ δὲ τέλος εἰς τὴν διαφορὰν, ἐζήτησαν μὲ νεύματα ἀπὸ τὸν Ζαχαρίαν νὰ ὀρίσῃ ἐκεῖνος τὸ ὄνομα τοῦ παιδίου.

Ὁ Ζαχαρίας ἔλαβεν ἐν πινακίδιον καὶ ἔγραψεν ἐπ' αὐτοῦ : « Ἰωάννης ἐστὶ τὸ ὄνομα αὐτοῦ ». Τὴν ἰδίαν δὲ στιγμήν « ἐλύθη » ἡ γλῶσσα τοῦ Ζαχαρίου καὶ ἤρχισεν οὗτος νὰ ὀμιλῆ προφητικῶς διὰ τὸ μέλλον τοῦ παιδίου. Ὅλοι οἱ παρευρισκόμενοι ἔμειναν ἐκπληκτοὶ διὰ τὸ θαῦμα καὶ ἤκουον μὲ θαυμασμόν τὸν προφητικὸν ὕμνον τοῦ Ζαχαρίου :

— Εὐλογητὸς Κύριος ὁ Θεὸς τοῦ Ἰσραὴλ, ἔλεγεν ὁ Ζαχαρίας, διότι ἐπεσκέφθη καὶ ἐλύτρωσε τὸν λαὸν Αὐτοῦ ἐκ τοῦ ξενικοῦ ζυγοῦ καὶ τῆς ἁμαρτίας, διὰ τῆς δυνάμεως τοῦ Μεσσοῦ, ὅστις μέλλει νὰ γεννηθῆ ἐκ τοῦ οἴκου Δαβίδ.

— Καὶ σύ, παιδίον (πρὸς τὸν Ἰωάννην), ὡσαύτως θέλεις ἀναδειχθῆ προφήτης τοῦ Ὑψίστου Θεοῦ, διότι θὰ προπορευθῆς τοῦ Κυρίου, ἵνα ἐτοιμάσῃς τὰς ὁδοὺς Αὐτοῦ· ἵνα δώσῃς εἰς τὸν λαὸν τὴν γνώσιν τῆς σωτηρίας.....

Τὸ παιδίον ὁ Ἰωάννης ἐμεγάλωνε πλησίον τῶν γονέων του καὶ τὸ πνεῦμά του ἐνεδυναμοῦτο μὲ τὴν βοήθειαν τοῦ Θεοῦ.

Τὴν γέννησιν τοῦ Προδρόμου ἐορτάζει ἡ Ἐκκλησία μας τὴν 24ην Ἰουνίου.

5. Ἡ Γέννησις τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ (Λουκ. 2, 1-21)

Ἐπλησίαζεν ἡ ἡμέρα, κατὰ τὴν ὁποίαν θὰ ἤρχετο εἰς τὸν κόσμον ἐκ τῆς Παρθένου Μαρίας ὁ Λυτρωτὴς αὐτοῦ. Ἄγγελος Κυρίου εἶχε παρουσιασθῆ εἰς τὸν Ἰωσήφ καθ' ὕπνους καὶ ἐφανέρωσεν εἰς αὐτὸν τὸ μέγα μυστήριον τῆς γεννήσεως τοῦ Υἱοῦ καὶ Λόγου τοῦ Θεοῦ, καθ' ὅσον ὁ Υἱὸς τοῦ Θεοῦ Υἱὸς τῆς παρθένου ἐγένετο. Οὗτος θὰ ἐκαλεῖτο Ἰησοῦς καὶ θὰ ἔσωζε τὸν λαόν Του ἐκ τῶν ἁμαρτιῶν (Ματθ, 1,21). Διὰ τοῦτο, εἶπεν ὁ ἄγγελος, ὁ Ἰωσήφ ἔπρεπε νὰ μείνῃ πλησίον τῆς καὶ νὰ τὴν προστατεύῃ.

Ἐβασίλευε τότε, ὡς εἶπομεν, τῆς Ἰουδαίας, ὡς ὑποτελὴς τῶν Ρωμαίων, ὁ Ἡρώδης ὁ Μέγας. Ὁ Ρωμαῖος αὐτοκράτωρ Ὁκταβιανὸς Αὐγουστος ἠθέλησε νὰ κάμῃ ἀπογραφὴν τοῦ πληθυσμοῦ, διὰ νὰ μάθῃ τὸν ἀκριβῆ ἀριθμὸν τῶν κατοίκων ἐκάστης χώρας τῆς ἀπεράντου αὐτοκρατορίας. Ἐξέδωσε λοιπὸν τὸ διάταγμα τῆς ἀπογραφῆς. Συμφώνως πρὸς αὐτό, ἔπρεπεν ὅλοι οἱ ὑπήκοοι τῆς Ρωμαϊκῆς αὐτοκρατορίας νὰ εὐρεθῶσιν ἕκαστος εἰς τὸν τόπον τῆς καταγωγῆς του, διὰ νὰ ἀπογραφῆ ἕκεί.

Εἰς τὸ διάταγμα τοῦτο ἔπρεπε φυσικὰ νὰ ὑπακούσωσι καὶ οἱ κάτοικοι τῆς Παλαιστίνης. Ὁ Ἰωσήφ, ἐπειδὴ κατήγετο ἐκ τοῦ βασιλικοῦ οἴκου τοῦ Δαβίδ, ἔπρεπε νὰ μεταβῆ πρὸς ἀπογραφὴν εἰς τὴν μικρὰν πόλιν τῆς Ἰουδαίας Βηθλεέμ, ἡ ὁποία ἦτο ἡ γενέτειρα τοῦ Δαβίδ. Ἀνεχώρησε λοιπὸν μετὰ τῆς Μαρίας ἐκ Ναζαρέτ καὶ μετὰ κοπιώδη ὁδοιπορίαν ἔφθασαν εἰς Βηθλεέμ, ἡ ὁποία ἀπέχει 10 περίπου χιλιόμετρα τῆς Ἱερουσαλήμ.

Ὅλα τὰ ξενοδοχεῖα καὶ αἱ οἰκίαι τῆς μικρᾶς πόλεως εἶχον καταληφθῆ, λόγῳ τῆς μεγάλης συρροῆς λαοῦ ἐξ αἰτίας τῆς ἀπογραφῆς. Ὁ Ἰωσήφ καὶ ἡ Μαρία ἠναγκάσθησαν, ὅπως καὶ ἄλλοι πολλοί, νὰ καταλύσωσιν εἰς ἓν σπήλαιον πλησίον τῆς Βηθλεέμ, τὸ ὁποῖον ἐχρησίμευον

ὡς καταφύγιον ποιμένων ἢ ὄδοιπόρων καὶ ὡς σταῦλος ζώων¹.

Ἐκεῖ, ἐν τὸς τοῦ σπηλαίου, ἐγεννήθη ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστός. Ἔσπαργανώθη προχείρως τὸ Θεῖον Βρέφος καὶ ὡς λίκνον του ἐχρησιμοποίηθη ἡ ὑπάρχουσα ἐκεῖ φάτνη τῶν ἀλόγων.

Εἰς τοὺς πλησίον τοῦ σπηλαίου ὠραίους λόφους καὶ ἀγρούς, ὅπου ὁ Ἰακώβ ἔβροσκεν ἄλλοτέ ποτε τὰ πρόβατά του καὶ ὁ Δαβὶδ διήλθε τὰ ἔτη τῆς νεότητός του, ἠγρύπνουν μερικοὶ ποιμένες, φυλάσσοντες τὰ ποιμνία των. Πρὸς τοὺς ἀπλοϊκοὺς τούτους ποιμένας ἀνήγγειλεν ἄγγελος Κυρίου τὸ μέγα γεγονός, ἐμφανισθεὶς εἰς αὐτοὺς ἐν μέσῳ ἔξαισίῳ φωτός καὶ λάμπεως. Οἱ ποιμένες κατελήφθησαν ὑπὸ φόβου, ἀλλὰ ἤκουσαν τὴν φωνὴν τοῦ ἀγγέλου :

— Μὴ φοβεῖσθε. Ἴδού, εὐαγγελίζομαι ὑμῖν χαρὰν μεγάλην, ἣτις ἔσται παντὶ τῷ λαῷ. Σήμερον ἐγεννήθη ἐν πόλει Δαβὶδ ὁ Σωτὴρ τοῦ κόσμου, «ὃς ἔστι Χριστὸς Κύριος». Δύνασθε καὶ σεῖς οἱ ἴδιοι νὰ ἴδετε τὸν Γεννηθέντα, «βρέφος ἔσπαργανωμένον· κείμενον ἐν τῇ φάτνῃ».

Ἐνῶ δὲ ἀκόμη ὠμίλει πρὸς τοὺς ποιμένας ὁ ἄγγελος, μία οὐράνιος ἀγγελικὴ ἀρμονία ἠκούσθη δοξολογοῦσα τὸν Θεὸν καὶ λέγουσα :

— Δόξα ἐν ὑψίστοις Θεῷ καὶ ἐπὶ γῆς εἰρήνη· ἐν ἀνθρώποις εὐδοκία.

Ὅταν ἡ ἀγγελικὴ ὑμνωδία ἔπαυσε καὶ ὁ ἄγγελος ἐξηφανίσθη, οἱ ποιμένες, συνελθόντες ἀπὸ τὸ θάμβος, ἔσπευσαν πρὸς τὸ σπήλαιον. Εὔρουν ἐκεῖ τὴν Θεοτόκον μὲ τὸν Ἰωσήφ πλησίον εἰς τὴν φάτνην, ὅπου ἔκειτο τὸ θεῖον βρέφος, ὅπως ἀκριβῶς εἶχεν εἶπει εἰς αὐτοὺς ὁ ἄγγελος. Οἱ ποιμένες προσεκύνησαν τὸν Χριστὸν Κυρίου πλήρεις πίστεως. Διηγῆθησαν δὲ εἰς τοὺς ἐν τῷ σπηλαίῳ πρῶτον καὶ ἔπειτα διελάλησαν εἰς ὅλους ὅσα εἶδον καὶ ἤκουσαν καὶ ἐδοξολόγουν τὸν Θεόν. Τοιοῦτοτρόπως οἱ ἀπλοϊκοὶ ποιμένες ἐγιναν οἱ πρῶτοι κήρυκες τῆς γεννήσεως τοῦ Υἱοῦ καὶ Λόγου τοῦ Θεοῦ.

Ὅκτώ ἡμέρας μετὰ τὴν γέννησιν ἐδόθη εἰς Αὐτόν, κατὰ τὴν καθι-

1. Ἐπὶ τοῦ Σπηλαίου ἀνηγέρθη ὑπὸ τῆς Ἁγ. Ἐλένης περικαλλῆς ναὸς ρυθμοῦ παλαιᾶς Βασιλικῆς, ὁ ὁποῖος σφύζεται μέχρι σήμερον. Ἐκ τοῦ ἐσωτερικοῦ τοῦ ναοῦ δύο κλίμακες 15 βαθμίδων ὀδηγοῦσι κάτω εἰς τὸ Σπήλαιον, τοῦ ὁποίου τὰ τοιχώματα ἔχουν ἐπενδυθῆ διὰ πολυτελῶν μαρμαρίνων πλακῶν. Τὸ Σπήλαιον φωτίζεται διὰ κανδηλῶν. Εἰς τὴν ἀριστερὰν πλευρὰν ὑπάρχει ἡ Ἁγία Φάτνη. Τὸ Σπήλαιον ἀνήκει σήμερον εἰς τὴν κυριότητα τῶν Ὁρθοδόξων.

ερωμένην έορτήν, τὸ ὄνομα Ἰησοῦς, δηλ. Σωτήρ, συμφώνως πρὸς τὴν ἐντολὴν τοῦ ἀγγέλου.

Ἡ γέννησις τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ ἐορτάζεται ὑπὸ τῆς Ἐκκλησίας μας τὴν 25ην Δεκεμβρίου, εἶναι δὲ ἡ ἡμέρα αὕτη μία ἀπὸ τὰς μεγαλυτέρας ἐορτὰς τῆς Χριστιανοσύνης.

6. Ἡ Ὑπαπαντὴ τοῦ Κυρίου

(Λουκ. 2, 22 - 40)

 Κατὰ τὸν Μωσαϊκὸν νόμον, οἱ γονεῖς τοῦ νεογενήτου πρωτοτόκου ἄρρενος ἔπρεπε τεσσαράκοντα ἡμέρας μετὰ τὴν γέννησιν νὰ παρουσιάσωσι τοῦτο εἰς τὸν ἐν Ἱεροσολύμοις ναόν, ἵνα ἀφιερωθῇ εἰς τὸν Θεόν. Ἐπρεπεν ἀκόμη νὰ προσφέρωσιν οἱ γονεῖς διὰ τὴν καθιερωμένην θυσίαν ἕνα ἀμνόν, ὁ ὁποῖος ἔπρεπε νὰ εἶναι ἐνιαύσιος, ἄμωμος καὶ ἀρτιμελής (Δευτερονόμιον IB' 6-9) καὶ νεοσσὸν περιστερᾶς ἢ τρυγόνα, ἂν ἦσαν πλοῦσιοι, ζεῦγος δὲ τρυγόνων ἢ δύο νεοσσούς περιστερῶν, ἂν ἦσαν πτωχοί.

Τεσσαράκοντα λοιπὸν ἡμέρας μετὰ τὴν γέννησιν τοῦ Σωτήρος ὁ Ἰωσήφ καὶ ἡ Μαρία ἀνῆλθον εἰς τὰ Ἱεροσόλυμα καὶ ἔφεραν τὸ παιδίον εἰς τὸν ναόν.

Ἐζη τότε εἰς Ἱεροσόλυμα εἰς δίκαιος καὶ εὐλαβῆς πρεσβύτης, ὀνομαζόμενος Σιμεὼν, τὸν ὁποῖον ὄλοι ἐσέβοντο καὶ ἐτίμων. Εἰς αὐτὸν εἶχεν ἀποκαλυφθῆ ὑπὸ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος ὅτι, πρὶν ἀποθάνη, θὰ εἶδῃ τὸν Χριστὸν Κυρίου.

Ὁ γέρον Σιμεὼν εἰσηλθεν εἰς τὸν Ναόν, καθ' ἣν στιγμὴν ἡ Μαρία καὶ ὁ Ἰωσήφ προσέφερον τὸ παιδίον, καὶ ἀμέσως ἐφωτίσθη ἡ ψυχὴ του ἀπὸ τὸ Ἅγιον Πνεῦμα. Ἐλαβεν εἰς τὰς ἀγκάλας του τὸν Ἰησοῦν καὶ ἐν ψυχικῇ ἀγαλλιάσει ἀνεφώνησε :

— Νῦν ἀπολύεις τὸν δοῦλόν σου, Δέσποτα, κατὰ τὸ ρῆμά σου ἐν εἰρήνῃ· ὅτι (=διότι) εἶδον οἱ ὀφθαλμοί μου τὸ σωτήριόν σου, ὃ ἠτοίμασας κατὰ πρόσωπον πάντων τῶν λαῶν, ᾧ εἰς ἀποκάλυψιν ἔθνῶν καὶ δόξαν λαοῦ σου Ἰσραὴλ'.

1. Ὁ ὕμνος οὗτος δὲν ἐκφράζει μόνον τὴν χαρὰν τοῦ εὐσεβοῦς πρεσβύτου, διότι τὸν ἤξιωσεν ὁ Θεὸς νὰ εἶδῃ τὸν Σωτῆρα τοῦ κόσμου, ἀλλὰ καὶ προλέγει τὴν προσέλευσιν τῶν Ἐθνικῶν εἰς τὸν Χριστιανισμὸν.

Ἐνῶ δὲ ἡ μήτηρ τοῦ Ἰησοῦ καὶ ὁ Ἰωσήφ ἤκουον μετὰ θαυμασμοῦ τοὺς ἀποκαλυπτικούς τούτους λόγους, ὁ γέρων ἠλόγησεν αὐτοὺς καὶ ἀποτεινόμενος πρὸς τὴν Θεοτόκον εἶπε πρὸς αὐτήν :

—Ὁ Ἰησοῦς, διὰ τῆς ὡς Θεανθρώπου εἰς τὸν κόσμον ἐμφανισέως Του (διδασκαλίας καὶ θαυμάτων του) θὰ ἐγίνετο εἰς πολλοὺς ἀφορμὴ ἠθικῆς πτώσεως καὶ ἠθικῆς ἀνυψώσεως.

Εἰς τὸν Ναὸν εὐρίσκετο τότε καὶ μία γραφαὶ ὀγδοήκοντα ἐτῶν. ὀνομαζομένη Ἄ ν ν α. Αὕτη εἶχεν ἀφιερωθῆ εἰς τὸν ναὸν καὶ ἐλάτρευε τὸν Θεὸν νυχθημερὸν ἐν προσευχῇ καὶ νηστείᾳ. Ὅταν εἶδε καὶ ἡ Ἄννα τὸ βρέφος Ἰησοῦν, ἤρχισε νὰ ὀμιλῇ περὶ Αὐτοῦ προφητικῶς, ὅπως ὁ Συμεὼν, καὶ νὰ δοξολογῇ τὸν Θεόν.

Ἡ Θεοτόκος καὶ ὁ Ἰωσήφ, ἀφοῦ ἐξεπλήρωσαν τὸ ὑπὸ τοῦ Μωσαϊκοῦ νόμου ὀριζόμενον καθῆκον, ἐπέστρεψαν μετὰ τοῦ Παιδιοῦ εἰς τὴν Βηθλεέμ.

Ἡ παράστασις τοῦ Ἰησοῦ εἰς τὸν ναὸν εἶναι ἓν ἐκ τῶν σπουδαιότερων γεγονότων τῆς νηπιακῆς του ἡλικίας. Ὠνομάσθη Ὑπαπαντὴ τοῦ Κυρίου, διότι ὁ πρεσβύτες Συμεὼν ὑπέστησε, δηλ. ὑπέδεχθη εἰς τὰς ἀγκάλας του τὸν Κύριον. Ὑπὸ τῆς Ἐκκλησίας μας ἐορτάζεται τὴν 2αν Φεβρουαρίου.

7. Ἡ προσκύνησις τῶν Μάγων

(Ματθ. 2, 1 - 12)

Ὀλίγον χρόνον μετὰ τὴν Ὑπαπαντὴν τοῦ Κυρίου ἐγένετο ἡ προσκύνησις τοῦ νηπιῦ Ἰησοῦ ὑπὸ τῶν ἐξ Ἀνατολῆς Μάγων. Ὅπως οἱ

ἀπλοῖκοι ποιμένες ἐφωτίσθησαν κατὰ τὴν ἡμέραν τῆς Γεννήσεως ὑπὸ τοῦ ἀγγέλου καὶ τῆς οὐρανίας ὑμνωδίας καὶ ἔσπευσαν νὰ προσκυνήσωσι τὸν Υἱὸν τοῦ Θεοῦ, τοιουτοτρόπως ἐφωτίσθησαν εἰς τὰ βάθη τῆς Ἀνατολῆς σοφοὶ ἄνδρες, τοὺς ὁποίους ὠνόμαζον μάγους. Τρεῖς τοιοῦτοι σοφοὶ ἄνδρες εἶδον νέον λαμπρὸν ἀστὲρα εἰς τὸν Οὐρανὸν καὶ ἐβεβαιώθησαν ἐκ τοῦ σημείου τούτου ὅτι ἐγεννήθη τὸ φῶς τοῦ κόσμου (ὁ Σωτὴρ).

Οἱ τρεῖς μάγοι ὀδηγούμενοι ὑπὸ τοῦ ἀστέρος ἔφθασαν εἰς τὴν Ἱερουσαλήμ καὶ ἤρχισαν νὰ ἐρωτοῦν :

—Ποῦ ἔστιν ὁ τεχθεὶς βασιλεὺς τῶν Ἰουδαίων ; Εἶδομεν γὰρ αὐτοῦ τὸν ἀστέρα ἐν τῇ Ἀνατολῇ καὶ ἤλθομεν προσκυνῆσαι αὐτῷ.

Ὁ βασιλεὺς Ἡρώδης, ὅταν ἤκουσεν ὅτι οἱ τρεῖς Μάγοι τῆς Ἀνατολῆς ἐζήτησαν κάποιον νεογέννητον βασιλέα, κατεταράχθη. Ἐνόμισεν ὅτι ἐπρόκειτο περὶ ἐγκοσμίου βασιλέως, ὁ ὁποῖος θὰ ἤρπαζε τὴν ἰδικήν του Ἀρχήν.

Ἐκάλεσε λοιπὸν ἀμέσως τοὺς εἰδικοὺς εἰς τὰς Γραφὰς ἀρχιερεῖς καὶ Γραμματεῖς τῶν Ἰουδαίων καὶ ἐζήτησε παρ' αὐτῶν νὰ τοῦ εἴπουν ποῦ λέγουν αἱ Γραφαὶ ὅτι «ὁ Χριστὸς γεννᾶται». Οὗτοι ἀπήντησαν εἰς τὸν Ἡρώδην ὅτι κατὰ τὰς Γραφὰς ὁ Μεσσίας θὰ ἐγεννᾶτο εἰς τὴν μικρὰν καὶ ἄσημον Βηθλεέμ.

Τότε ὁ Ἡρώδης ἐκάλεσε κρυφίως τοὺς Μάγους καί, ἀφοῦ ἐπληροφορήθη παρ' αὐτῶν πότε εἶδον τὸν ἀστέρα, τοὺς εἶπεν ὅτι τὸ παιδίον ἐγεννήθη εἰς τὴν Βηθλεέμ. Τοὺς παρεκάλεσε δέ, ὅταν τὸ εὑρουν, νὰ ἐπιστρέψουν καὶ νὰ εἰδοποιήσουν καὶ αὐτὸν ποῦ ἀκριβῶς εἶναι, διὰ νὰ μεταβῇ νὰ τὸ προσκυνήσῃ.

Ὁ Ἡρώδης ἀπέκρυψεν ἀπὸ τοὺς Μάγους, μὲ τὴν δικαιολογίαν αὐτὴν, τοὺς δολίους κατὰ τοῦ παιδίου σκοποὺς του.

Εὐθύς ὡς οἱ Μάγοι ἀνεχώρησαν ἀπὸ τὴν Ἱερουσαλήμ διὰ τὴν Βηθλεέμ, ἰδοὺ πάλιν ἐφάνη ὁ ἀστήρ καὶ τοὺς ὠδήγει. Ἡ ἐκ νέου ἐμφάνισις τοῦ ἀστέρος ἔχαροποίησε πολὺ αὐτοὺς. Ὁ ἀστήρ ἐστάθη ἀκριβῶς ἐπάνω ἀπὸ τὴν οἰκίαν, ὅπου ἦτο τὸ παιδίον Ἰησοῦς μετὰ τῆς μητρὸς Αὐτοῦ (Ματθ. β' 9—11). Οἱ Μάγοι εἰσηλθον, ἔπεσαν εἰς τὰ γόνατα, προσεκύνησαν Αὐτὸ καὶ προσέφεραν εἰς τὸν «νέον Βασιλέα» ὡς δῶρα χρυσὸν καὶ λίβανον καὶ σμύρναν.

Οἱ Μάγοι ἐξεπλήρωσαν τὸν σκοπὸν των καὶ ἠτοιμάσθησαν νὰ ἐπανέλθουν εἰς τὰ Ἱεροσόλυμα, διὰ νὰ ἐκπληρώσουν τὴν ὑπόσχεσιν ποῦ εἶχον δώσει εἰς τὸν Ἡρώδην. Ἀλλὰ ἐφάνη εἰς τὸν ὕπνον των ἄγγελος Κυρίου καὶ τοὺς ἐπληροφόρησε περὶ τῶν δολίων σκοπῶν τοῦ Ἡρώδου. Οἱ Μάγοι ἀνεχώρησαν ἐκ Βηθλεέμ καὶ ἀκολούθησαντες ἄλλῃν ὁδὸν ἐπέστρεψαν εἰς τὴν χώραν των. }

8. Ἡ εἰς Αἴγυπτον φυγή τῆς ἱεραῆς οἰκογενείας

(Ματθ. 2, 13 - 23)

Μετὰ τὴν ἀναχώρησιν τῶν Μάγων ἄγγελος Κυρίου παρουσιάσθη καθ' ὕπνου εἰς τὸν Ἰωσήφ καὶ εἶπεν εἰς αὐτόν :

— Ἰωσήφ, παράλαβε τὸ παιδίον καὶ τὴν μητέρα αὐτοῦ καὶ φύγε εἰς τὴν Αἴγυπτον. Θὰ παραμείνης ἐκεῖ, ἕως ὅτου σοῦ εἶπω ἵνα ἐπιστρέψης, διότι τώρα ὁ Ἡρώδης ζητεῖ νὰ εὕρῃ τὸ παιδίον, διὰ νὰ τὸ φονεύσῃ.

Ὁ Ἰωσήφ ὑπήκουσεν ἀμέσως εἰς τὴν ἐντολὴν ταύτην τοῦ Θεοῦ. Παρέλαβε τὸ παιδίον καὶ τὴν μητέρα αὐτοῦ καὶ κρυφίως, ἐν καιρῷ νυκτός, ἀνεχώρησεν εἰς Αἴγυπτον. Εἰς τὴν χώραν ταύτην κατέφευγον ἀπὸ παλαιωτάτων χρόνων ὅλοι οἱ καταδιωκόμενοι Ἰουδαῖοι τῆς Παλαιστίνης. Καὶ ἡ χώρα αὕτη ὑπήγετο εἰς τοὺς Ῥωμαίους, ἀλλὰ τὴν ἐκυβέρνηα ἄλλος διοικητὴς καὶ δὲν ἔφθανεν ἕως ἐκεῖ ἡ ἐξουσία τοῦ τυραννικοῦ Ἡρώδου. Κατὰ τοὺς χρόνους ἐκείνους ἡ Αἴγυπτος ἐφιλοξένει περὶ τὸ ἐν ἑκατομύριον Ἰουδαίων.

Ὁ Ἡρώδης ματαίως ἐπερίμενεν ἐπὶ πολλὰς ἡμέρας νὰ ἐπιστρέψουν οἱ Μάγοι. Ὄταν ἐπληροφορήθη ὅτι ἀνεχώρησαν ἐκ Βηθλεὲμ κατ'εὐθείαν διὰ τὴν πατρίδα των, ἐξαπατήσαντες αὐτόν, κατελήφθη ὑπὸ μεγάλης ὀργῆς. Ἐπειδὴ λοιπὸν δὲν ἠδύνατο νὰ ἀνακαλύψῃ τὸν νεογέννητον βῆσ ι λ έ α, διέταξε νὰ σφαγῶσιν ὅλα τὰ νήπια τῆς Βηθλεὲμ καὶ τῶν περιχώρων, ὅσα εἶχον ἡλικίαν ἕως δύο ἐτῶν. Διὰ τοῦ ἀπαισίου τούτου μέτρου ἐπίστευεν ὁ θηριώδης Ἡρώδης ὅτι θὰ ἐφονεύετο καὶ ὁ μέλλων νὰ ἐγείρῃ ἀξιῶσεις ἐπὶ τοῦ θρόνου του. Τὰ ἀθῶα ταῦτα θύματα τῆς θηριωδίας τοῦ Ἡρώδου ὑπῆρξαν οἱ πρῶτοι μάρτυρες ὑπὲρ τοῦ Χριστοῦ, ὅστις βραδύτερον ὑπέστη τὸν σταυρικὸν θάνατον ὑπὲρ τοῦ κόσμου.

Ὄταν μετ' ὀλίγους μῆνας ἀπέθανεν ὁ Ἡρώδης, πάλιν ἐνεφανίσθη εἰς τὸν Ἰωσήφ ἄγγελος καὶ τοῦ εἶπε νὰ ἐπιστρέψῃ πλέον εἰς τὴν πατρίδα του μετὰ τῆς Μαρίας καὶ τοῦ παιδίου, διότι ὁ Ἡρώδης εἶχεν ἀποθάνει.

Ὁ Ἰωσήφ ὑπήκουσε καὶ ἡ ἱερὰ οἰκογένεια ἐπέστρεψεν εἰς τὴν Παλαιστίνην.

Δὲν ἐγκατεστάθησαν ὁμῶς τώρα εἰς τὴν Βηθλεὲμ, διότι τῆς Ἰουδαίας ἐβασίλευεν ὁ εἰς ἐκ τῶν υἱῶν τοῦ Ἡρώδου, ὁ τυραννικὸς Ἀρχέλαος. Ὁ Ἰωσήφ προετίμησε νὰ κατοικήσῃ μονίμως πλέον μετὰ τῆς Μαρίας καὶ τοῦ παιδίου εἰς τὴν Ναζαρέτ τῆς Γαλιλαίας, ὅπου ἐκυβέρνα ἕτερος υἱὸς τοῦ Ἡρώδου, ὁ μετριοπαθὴς Ἡρώδης Ἀντίπας.

Τοιουτοτρόπως ἐξεπληρώθη καὶ ἡ περὶ τοῦ Ἰησοῦ προφητεία, κατὰ τὴν ὁποίαν ὁ Ἰησοῦς θὰ ἰωνομάζετο καὶ Ν α ζ ω ρ α ἰ ο ς.

9. Ὁ Ἰησοῦς δωδεκαετῆς ἐν τῷ ἱερῷ

(Λουκ. 2, 40 • 52)

Ὁ Ἰησοῦς ἐμεγάλωνεν ἐν τῇ πτωχικῇ οἰκίᾳ τοῦ Ἰωσήφ καὶ τῆς μητρὸς Του πλήρης χαρᾶς καὶ εὐφροσύνης. Περὶ τῆς παιδικῆς ἡλικίας Του γράφει ὁ εὐαγγελιστὴς Λουκᾶς τὰ ἑξῆς : «Τὸ δὲ παιδίον ἠῤῥα καὶ ἐκραταιοῦτο πνεύματι, πληρούμενον σοφίας. Καὶ χάρις Θεοῦ ἦν ἐπ' αὐτῷ».

Ὁ Ἰησοῦς ἔφθασε τοιουτοτρόπως εἰς τὴν κατὰ τὸν ἀνθρώπινον βίον ἡλικίαν τῶν 12 ἐτῶν. Ἡ ἡλικία αὕτη εἶχε μεγάλην σημασίαν παρὰ τοῖς Ἰουδαίοις. Κατ' αὐτὴν ὁ παῖς καθίστατο «τέκνον τοῦ Νό-

μου», ἤρχιζε δηλ. νὰ εἶναι ὑπεύθυνος ὁ ἴδιος διὰ τὴν ζωὴν του, ἡ ὁποία ἐπρεπε νὰ εἶναι σύμφωνος μὲ τὰς ἐντολὰς τοῦ Μωσαϊκοῦ Νόμου. Τότε ἀκριβῶς διὰ πρώτην φοράν παρέλαβον μεθ' ἑαυτῶν ὁ Ἰωσήφ καὶ ἡ Μαρία τὸν Ἰησοῦν εἰς τὰ Ἱεροσόλυμα, ὅπου μετέβαινον τακτικὰ κατὰ τὴν ἑορτὴν τοῦ Πάσχα.

Τὸ Πάσχα ἦτο ἡ ἐπισημοτέρα ἑορτὴ τῶν Ἰουδαίων. Μυριάδες εὐσεβῶν προσκυνητῶν συνέρρεον κατὰ τὴν ἑορτὴν ταύτην εἰς τὰ

Ἱεροσόλυμα καὶ λαμπρόταται τελεταὶ ἐγίνοντο εἰς τὸν μεγαλοπρεπεῖ Ναόν. Ἡ ἑορτὴ διήρκει ἐπὶ ἑπτὰ ἡμέρας.

Μετὰ τὸ πέρας τῆς ἑορτῆς ὁ Ἰωσήφ καὶ ἡ Μαρία μαζί με πολλοὺς ἄλλους προσκυνητὰς ἐκ Γαλιλαίας ἀνεχώρησαν ἐπιστρέφοντες εἰς Ναζαρέτ, καθὼς περὶ αὐτοῦ ἀναγράφει ὁ Εὐαγγελιστὴς Λουκάς. Δὲν ἐπρόσεξαν ὅτι ὁ Ἰησοῦς δὲν ἦτο μαζί των, ὅταν δὲ τὸ ἀντελήφθησαν, ἐνόμισαν ὅτι μὲ ἄλλα παιδία ἐπροχώρει ἐμπρὸς ἀπὸ τὴν συνοδείαν. Κατὰ τὴν ἐσπέραν, ὅτε ἐτελείωσεν ἡ ὁδοιπορία τῆς πρώτης

ἡμέρας καὶ δὲν ἠδυνήθησαν νὰ τὸν εὔρουν μεταξύ τῶν συνοδοιπορούντων, ἐνόησαν ὅτι εἶχε μείνει εἰς Ἱεροσόλυμα· ἐπέστρεψαν ἐκεῖ ἀναζητοῦντες Αὐτὸν πλήρεις ἀνησυχίας. Ἐπὶ τέλους μετὰ τρεῖς ἡμέρας εὔρον τὸν δωδεκαετῆ Ἰησοῦν εἰς τὸν Ναὸν καθήμενον ἐν μέσῳ τῶν Ἱερέων καὶ τῶν διδασκάλων καὶ συνομιλοῦντα μετ' αὐτῶν. Ὅλοι ἐθαύμαζον τὸν δωδεκαετῆ παῖδα διὰ τὴν σοφίαν καὶ τὰς ἐπιτυχεῖς ἐρωτήσεις καὶ ἀπαντήσεις Του.

Ὁ Ἰωσήφ καὶ ἡ Μαρία ἠπόρησαν, ὅταν εἶδον τὸν Ἰησοῦν νὰ συνομιλῇ ἤσυχος με τοὺς διδασκάλους τοῦ Νόμου.

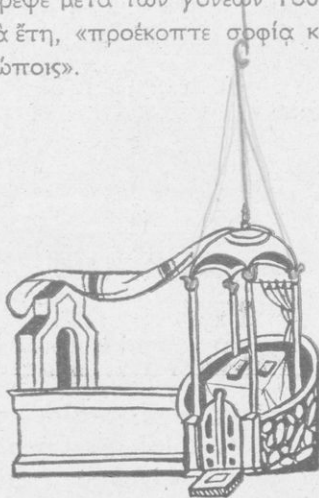
— Τέκνον μου, εἶπεν ἡ μητέρα Του, διατί μᾶς τὸ ἔκαμες αὐτό; Δὲν βλέπεις μὲ πόσῃ ἀγωνίᾳ σὲ ἀναζητούσαμεν ὁ πατήρ σου καὶ ἐγώ;

Ὁ Ἰησοῦς ἀμέσως ἠκολούθησε τότε τοὺς γονεῖς Του, εἰς δὲ τοὺς λόγους τῆς μητρός Του ἀπεκρίθη:

— Διατί μὲ ἐζητούσατε; Δὲν γνωρίζετε ὅτι ἐγὼ πρέπει νὰ μένω εἰς τὸν οἶκον τοῦ Πατρός μου;

Τὴν βαθυτέραν ἔννοιαν τῶν λόγων τοῦ Ἰησοῦ δὲν ἐνόησαν τότε οἱ γονεῖς Του. Ἡ μήτηρ Του ὅμως ἐφύλασσε πάντοτε τοὺς λόγους Του ἐν τῇ καρδίᾳ της.

Ὁ Ἰησοῦς ἐπέστρεψε μετὰ τῶν γονέων Του εἰς Ναζαρέτ καί, ἐφ' ὅσον παρήρχοντο τὰ ἔτη, «προέκοπτε σοφία καὶ ἡλικία καὶ χάριτι παρὰ Θεῶ καὶ ἀνθρώπων».

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

ΑΡΧΗ ΑΝΑΓΝΩΡΙΣΕΩΣ ΤΟΥ ΙΗΣΟΥ ΩΣ ΔΙΔΑΣΚΑΛΟΥ.
ΟΙ ΠΡΩΤΟΙ ΜΑΘΗΤΑΙ ΑΥΤΟΥ

10. Τὸ κήρυγμα Ἰωάννου τοῦ Προδρόμου καὶ Βαπτιστοῦ
(Μαθ. 3, 1-12 καὶ Λουκ. 3, 1-20)

ΠΙΝ ὁ Ἰησοῦς ἐφανερωθῆ καὶ ἀναλάβῃ τὸ ἔργον Του τῆς σωτηρίας τοῦ κόσμου, ἦτο ἀνάγκη νὰ προετοιμασθῆ ἡ ὁδὸς διὰ προφήτου τινός, ὅστις θὰ ἦτο καὶ ὁ τελευταῖος. Τοιοῦτος ὑπῆρξεν, ἐκλεγείς ὑπὸ τοῦ Θεοῦ, ὁ Ἰωάννης ὁ υἱὸς τοῦ Ζαχαρίου καὶ τῆς Ἐλισάβετ.

Ὁ Ἰωάννης λίαν ἐνωρίς ἀπεσύρθη εἰς τὴν ἔρημον τῆς Ἰουδαίας, πέραν τοῦ Ἰορδάνου ποταμοῦ. Ἐκεῖ, κατὰ μίμησιν τῶν ἀρχαίων προφητῶν, ἔζη βίον ἀσκητικὸν καὶ πλήρη στερήσεων, ἀφωσιωμένος εἰς τὴν προσευχὴν καὶ τὴν μελέτην τῶν Θεῶν Γραφῶν. Ἡ ταπεινοφροσύνη, ἡ ἐγκράτεια καὶ ἐν γένει ἡ ἀρετὴ του προεκάλει τὸν θαυμασμόν. Ἡ λιτὴ τροφή του ἐξ ἀγρίου μέλιτος καὶ ἀκρίδων, τὸ πενιχρὸν ἔνδυμα ἐκ τριχῶν καμήλου καὶ ἡ δερματίνη ζώνη, ἡ περισφιγυσοῦσα τὸ ἰσχνὸν σῶμά του, ἀπεδείκνυον ὅτι ὁ Ἰωάννης περιεφρόνει βαθύτατα ὅλα τὰ ὑλικά ἀγαθά.

Κατὰ τὸ 15ον ἔτος τῆς ἀρχῆς τοῦ Ρωμαίου αὐτοκράτορος Τιβερίου (14—37 μ.Χ.), ἦτοι κατὰ τὸ 29—30 ἔτος μ. Χ., ὁ Ἰωάννης ἤρχισε νὰ

κηρύττη δημοσίᾳ καὶ τὸ κήρυγμά του ἠκούσθη εἰς ὅλην τὴν χώραν. Ἡ φήμη του ἦτο ἤδη πολὺ μεγάλη. Πανταχόθεν συνέρρεον πάσης τάξεως ἄνθρωποι ἐκ τῆς Ἰουδαίας καὶ Γαλιλαίας, ἵνα ἀκούσωσι τὴν διδασκαλίαν αὐτοῦ καὶ ἐξομολογηθῶσι τὰς ἁμαρτίας των.

Ὁ Ἰωάννης ἤρχισε τὴν διδασκαλίαν του μὲ θερμὸν κήρυγμα μετανοίας διὰ τὰς ἁμαρτίας.

— Μετανοεῖτε, ἔλεγεν· ἤγγικε γὰρ ἡ βασιλεία τῶν οὐρανῶν.

Ἐκείνους, οἱ ὅποιοι εἰλικρινῶς μετενόουν διὰ τὰς ἁμαρτίας των, ὁ Ἰωάννης τοὺς ἐβάπτισε εἰς τὸν Ἰορδάνην ποταμόν. Εἰς τοὺς τελώνας ἔλεγε νὰ μὴ εἰσπράττωσι, παρὰ μόνον ὅσα προστάσσει ὁ νόμος, εἰς δὲ τοὺς στρατιώτας νὰ μὴ κάμνουν καταπιέσεις.

Ὅταν κάποτε εἶδε μεταξύ τῶν προσερχομένων Φαρισαίους καὶ Σαδδουκαίους¹ καὶ ἀντελήφθη ὅτι ἦλθον ἀπὸ ἀπλῆν περιέργειαν καὶ διὰ νὰ ἐλέγξουν τὸ ἔργον του, τοὺς ἐπέπληξε μὲ αὐστηρότατα λόγια καὶ τοὺς ὠνόμασε «γεννηήματα ἐχιδνῶν». Τοὺς συνέστησε δὲ νὰ μετανοήσουν εἰλικρινῶς καί, μεταβάλλοντες τὸν τρόπον τῆς ζωῆς των, νὰ πράττουν ἀγαθὰ ἔργα. Ἄλλως, τοὺς ἔλεγε, δὲν θὰ δυνηθῶσι νὰ ἀποφύγωσι τὴν θείαν ὀργὴν καὶ τιμωρίαν.

Ὁ Ἰωάννης δὲν ἐκήρυττε μόνον, ἀλλὰ καὶ ἐβάπτιζε τοὺς προσερχομένους εἰς αὐτὸν καὶ εἰλικρινῶς μετανοοῦντας διὰ τὰς ἁμαρτίας των. Τὸ βάπτισμα εἰς τὸ ὕδωρ ἐσυμβόλιζε τὴν πνευματικὴν καὶ ἠθικὴν κάθαρσιν τῶν πιστῶν.

Τὸ πολὺ πλῆθος τῶν προσερχομένων ἐπίστευεν ὅτι ὁ Ἰωάννης ἦτο ὁ ἀναμενόμενος Μεσσίας. Ὁ Ἰωάννης ὁμως ἔλεγεν εἰς αὐτούς :

— Ἐγὼ εἶμαι ἐκεῖνος, διὰ τὸν ὅποιον ὁ προφήτης Ἡσαΐας εἶπε : «Φωνὴ βοῶντος ἐν τῇ ἐρήμῳ· ἐτοιμάσατε τὴν ὁδὸν τοῦ Κυρίου». Ἐγὼ μὲν σᾶς βαπτίζω μὲ ὕδωρ εἰς μετάνοιαν· ὁ δὲ ὀπίσω μου ἐρχόμενος εἶναι πολὺ ἰσχυρότερός μου καὶ τούτου δὲν εἶμαι ἴκανός ἐγὼ νὰ λύσω τὸν ἱμάντα τῶν ὑποδημάτων. Αὐτὸς θὰ σᾶς βαπτίσῃ ἐν Πνεύματι Ἁγίῳ.

1. Οὗτοι ἐκαυχῶντο ὅτι ἐγνώριζον καλύτερον παντὸς ἄλλου τὰς Θείας Γραφὰς καὶ ὑπερφηανέοντο διὰ τὴν ἐκ τοῦ Ἀβραάμ καταγωγὴν των. Περιωρίζοντο ὁμως οἱ περισσότεροι εἰς τὸ νὰ τηροῦν μόνον τοὺς ἐξωτερικοὺς τύπους τῆς θρησκείας, ὁ βίος των δὲ ἦτο ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον πλήρης ὑποκρισίας καὶ ἐστερημένος ἀγνότητος.

Ὁ Ἰωάννης λοιπὸν ὑπῆρξεν ἐκεῖνος ὁ ὁποῖος προητοίμασε τοὺς ἀνθρώπους νὰ δεχθοῦν τὴν διδασκαλίαν τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ καὶ διὰ τοῦτο ὠνομάσθη Π ρ ὀ δ ρ ο μ ο ς. Διὰ τὸ βάπτισμα ἐπίσης τῶν μετανουόντων ὠνομάσθη Β α π τ ι σ τ ῆ ς· ἀλλὰ, ὅπως ὁ ἴδιος ἐξήγησε, τὸ μὲν ἰδικὸν τοῦ βάπτισμα ἦτο βάπτισμα με τ α - ν ο ῖ α ς, τὸ δὲ τοῦ Χριστοῦ ἦτο β ά π τ ι σ μ α σ ω τ η ρ ί α ς.

Ἡ Ἐκκλησία μας ἐορτάζει τὴν μνήμην Ἰωάννου τοῦ Βαπτιστοῦ τὴν 7ην Ἰανουαρίου.

II Ἡ βάπτισις τοῦ Ἰησοῦ
(Ματθ. 3, 13 - 17 καὶ Λουκ. 3, 21 - 22)

 Κατὰ τὸ τριακοστὸν ἔτος τῆς ἡλικίας Του, κατὰ τὸ ὁποῖον θὰ ἔπρεπε νὰ ἐκπληρωθῇ τὸ Μέγα ἔργον Του, τῆς δι' Αὐτοῦ ἀπολυτρώσεως τοῦ κόσμου, ἦλθε πρὸς τὸν Ἰωάννην καὶ ὁ Ἰησοῦς, ἵνα βαπτισθῇ.

Ὁ Ἰωάννης ἐξεπλάγη ἀπὸ τὸ θεῖον μεγαλεῖον τοῦ ἐρχομένου πρὸς αὐτὸν Ἰησοῦ καὶ αἰσθανόμενος τὸν ἑαυτὸν του-ἀνίκανον νὰ βαπτίσῃ τὸν ἅγιον καὶ ἄθῳον εἶπεν :

— Ἐγὼ χρεῖαν ἔχω ὑπὸ σοῦ βαπτισθῆναι καὶ σὺ ἔρχῃ πρὸς με ;

Ἄλλὰ ὁ Ἰησοῦς, ὁ ὁποῖος δὲν ἦρχετο ὡς ἀμαρτωλὸς διὰ νὰ μετανοήσῃ καὶ βαπτισθῇ, ἀλλὰ διὰ νὰ φανερωθῇ διὰ τοῦ βαπτίσματος ὁ θεῖος προορισμὸς του, ἀπήντησεν εἰς τὸν Ἰωάννην :

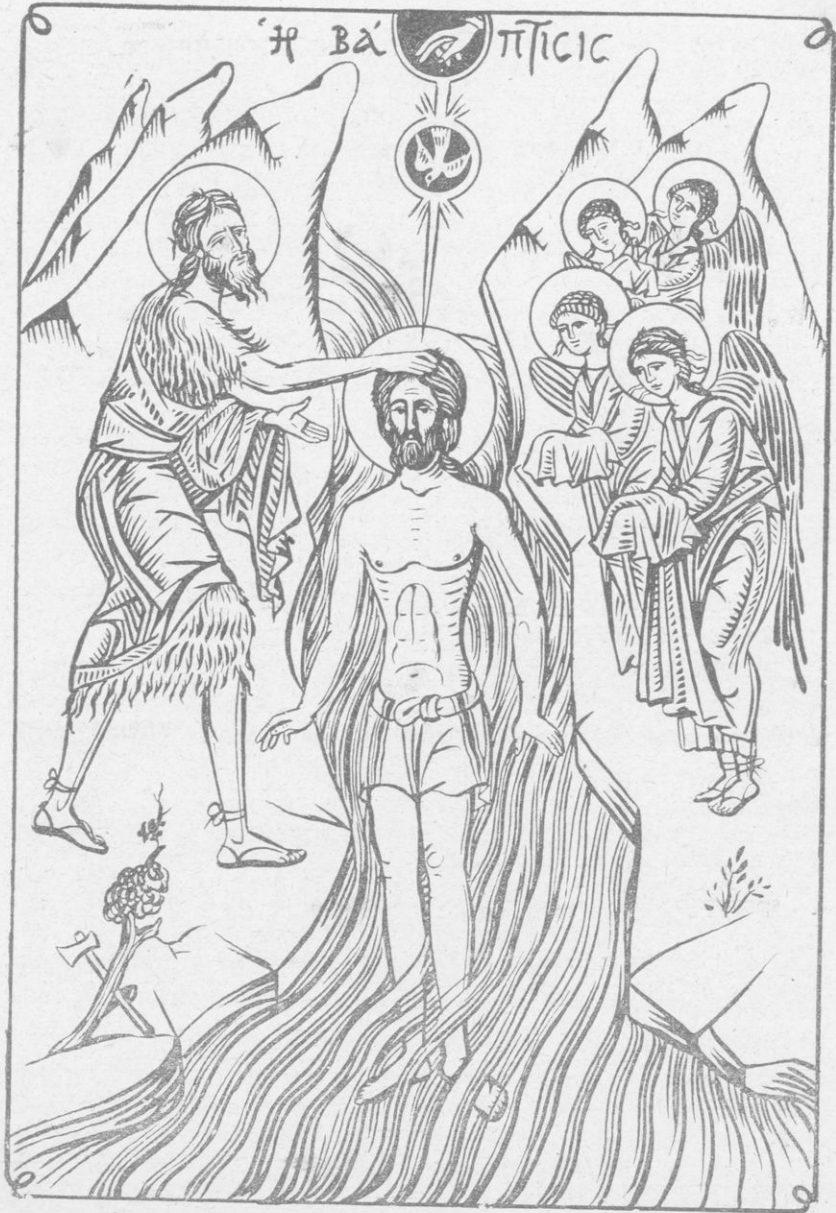
— Πρέπει νὰ βαπτισθῶ, διότι οὕτω θὰ ἐκπληρωθῇ τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ.

Τότε ὁ Ἰωάννης, ὑποχωρῶν πρὸ τῆς θείας ἐντολῆς, ἐβάπτισε τὸν Κύριον εἰς τὰ ὕδατα τοῦ Ἰορδάνου.

Οἱ βαπτιζόμενοι παρέμενον ἐν τῷ ὕδατι ἐξομολογούμενοι τὰς ἀμαρτίας αὐτῶν. Ὁ Ἰησοῦς ὅμως, ἐπειδὴ ἦτο ἀναμάρτητος, ἀνέβη ἀμέσως ἀπὸ τοῦ ὕδατος προσευχόμενος. Τὴν στιγμὴν ἐκείνην ἀνεώχθησαν οἱ οὐρανοὶ καὶ τὸ Πνεῦμα τὸ Ἅγιον κατήλθεν ἐπὶ τὸν Ἰησοῦν ἐν μορφῇ περιστερᾶς, συγχρόνως δὲ ἠκούσθη φωνὴ ἐξ οὐρανοῦ λέγουσα :

— «Οὗτός ἐστιν ὁ υἱὸς μου ὁ ἀγαπητός, ἐν ᾧ ἠυδόκησα». Δηλ. ἐν τῷ προσώπῳ Αὐτοῦ ἠθέλησα καὶ ἐδέχθην τὴν σωτηρίαν τοῦ κόσμου.

Τὸ ἐν Ἰορδάνῃ βάπτισμα εἶχε μεγίστην σημασίαν, διότι διὰ τούτου ἀπεκαλύφθη ὅτι ὁ Ἰησοῦς ἦτο ὁ Υἱὸς τοῦ Θεοῦ, τοιουτοτρόπως

δὲ εἰσῆλθεν εἰς τὸν δημόσιον βίον, ἤρχισε δηλ. τὴν ἀποκάλυψιν τῆς διδασκαλίας του πλήρης αἴγλης καὶ τιμῆς.

Ἡ Ἐκκλησία μας ἑορτάζει τὴν βάπτισιν τοῦ Κυρίου κατὰ τὴν ὁρὴν Ἰανουαρίου. Ἡ ἑορτὴ αὕτη λέγεται καὶ Θεοφάνεια, ὅτι κατὰ τὴν βάπτισιν ἐφάνη ὁ Θεός. Λέγεται ἐπίσης καὶ ἑορτὴ τῶν Φώτων, διότι κατὰ τοὺς πρώτους χριστιανικοὺς χρόνους πολλοὶ νέοι πιστοὶ ἐβαπτίζοντο, δηλ. ἐφωτίζοντο κατὰ τὴν ἡμέραν αὐτήν.

12. Ὁ Ἰησοῦς ἀρχίζει τὴν διδασκαλίαν του καὶ ἀποκτᾷ τοὺς πρώτους μαθητὰς

(Ἰω. 1, 26-52)

Ἀμέσως μετὰ τὸ βάπτισμα ὁ Ἰησοῦς ἀπῆλθεν εἰς τὴν ἔρημον. Ἐκεῖ ἔζησεν ἐπὶ 40 ἡμέρας ἐν νηστείᾳ καὶ προσευχῇ. Σκοπὸς Του ἦτο ν' ἀφήσῃ εἰς τὸν κόσμον παράδειγμα, ὅτι πάντες ὀφείλουσιν πρὸ παντὸς μεγάλου ἔργου τῆς ζωῆς των νὰ προετοιμάζωνται διὰ νηστείας καὶ προσευχῆς.

Ἐπιστρέψας ἐκ τῆς ἐρήμου εἰς τὴν παρὰ τὰς ὄχθας τοῦ Ἰορδάνου χώραν τῆς Ἰουδαίας, εὔρεν ἐκεῖ τὸν Ἰωάννην διδάσκοντα καὶ ἀκολουθούμενον ἀπὸ πολλοὺς μαθητὰς. Εἶχον ἔλθει τότε πρὸς αὐτὸν ἀπεσταλμένοι τοῦ Ἰουδαϊκοῦ Συνεδρίου Φαρισαῖοι, ἵνα ἐξετάσωσι καὶ σχηματίσωσι γνώμην περὶ τοῦ ἔργου του. Ἐζήτησαν οἱ Φαρισαῖοι νὰ μάθουν ἂν αὐτὸς εἶναι ὁ ἀναμενόμενος Μεσσίας. Ὁ Ἰωάννης ἀπήντησεν ὅτι εἶναι «φωνὴ βοῶντος ἐν τῇ ἐρήμῳ» καὶ ὅτι ἐβάπτισεν ἐν ὕδατι, διὰ νὰ προετοιμάσῃ τοὺς ἀνθρώπους πρὸς ὑποδοχὴν τοῦ ἐρχομένου Μεσσίου.

Τὴν ἐπομένην τῆς συνομιλίας του μετὰ τοὺς Φαρισαίους ὁ Ἰωάννης εἶδε διὰ πρώτην φοράν μετὰ τὸ βάπτισμα τὸν ἐπανελθόντα ἐκ τῆς ἐρήμου Ἰησοῦν. Τότε, ἀνακηρύττων Αὐτὸν δημοσίᾳ ὡς Υἱὸν τοῦ Θεοῦ, εἶπεν: «Ἴδε ὁ ἄμνος τοῦ Θεοῦ, ὁ αἴρων τὰς ἁμαρτίας τοῦ κόσμου».

Ἡ προφητικὴ αὕτη προσφώνησις τοῦ Ἰωάννου ἔκαμε μεγάλην ἐντύπωσιν εἰς τοὺς παρισταμένους. Δύο ἐκ τῶν μαθητῶν του ἠκολούθησαν τὸν Ἰησοῦν. Ὄταν δὲ ὁ Ἰησοῦς στραφεὶς εἶπεν εἰς

αυτούς «τί ζητείτε;» ἐκεῖνοι ἠρώτησαν «Ῥαββί, δηλ. Διδάσκαλε, ποῦ μένεις;». «Ἐρχεσθε καὶ ἴδετε», ἀπήντησεν ὁ Ἰησοῦς.

Οἱ πρῶτοι οὗτοι μαθηταὶ τοῦ Ἰησοῦ ἦσαν ὁ Ἀνδρέας, ὁ ὀνομασθεὶς διὰ τοῦτο Πρωτόκλητος, καὶ ὁ Ἰωάννης, ὁ μετὰ ταῦτα ἐπιστήθιος καὶ μᾶλλον ἠγαπημένος μαθητῆς τοῦ Χριστοῦ.

Ὁ Εὐαγγελιστὴς Ἰωάννης διηγεῖται ἐν λεπτομερεῖα πῶς μετὰ τοὺς δύο πρῶτους ἠκολούθησαν τὸν Ἰησοῦν καὶ ἄλλοι μαθηταί· ὁ Πέτρος δηλ. ὁ ἀδελφὸς τοῦ Ἀνδρέου, ὁ ὁποῖος ὠνομάζετο Σίμων καὶ πρὸς τὸν ὁποῖον ὁ Ἰησοῦς εἶπε: «Σὺ εἶ Σίμων, ὁ υἱὸς Ἰωνᾶ· σὺ κληθήσῃ Κηφᾶς (ὃ ἐρμηνεύεται Πέτρος)», ὁ Φίλιππος καὶ διὰ τούτου ὁ Ναθαναὴλ ἢ Βαρθολομαῖος καὶ ἄλλοι.

Οἱ πρῶτοι μαθηταὶ τοῦ Ἰησοῦ ἦσαν ἀπλοὶ ἀλιεῖς τῆς Γαλιλαίας καὶ τὸ γεγονός τοῦτο μαρτυρεῖ περὶ τοῦ θεοῦ χαρακτῆρος, τὸν ὁποῖον ἔχει ὁ Χριστιανισμός. Μὲ τοιούτους ταπεινοὺς καὶ ἀπλοϊκοὺς ἀνθρώπους ἤρχισε τὴν διδασκαλίαν Του ὁ Ἰησοῦς.

13. Τὸ πρῶτον θαῦμα τοῦ Ἰησοῦ ἐν Κανᾷ τῆς Γαλιλαίας (Ἰω. 2, 1-11)

Ὁ Ἰησοῦς, ἀναχωρήσας ἐκ τῆς Ἰουδαίας μαζὶ μετὰ τοὺς πρῶτους μαθητάς Του, ἔφθασε τὴν τρίτην ἡμέραν εἰς τὴν κωμόπολιν Κανὰ τῆς Γαλιλαίας, ἣ ὅποια ἀπέχει τρεῖς ὥρας ἐκ τῆς Ναζαρέτ.

Εἰς τὴν Κανὰ ἐτελεῖτο τότε εἰς γάμος, εἰς τὸν ὁποῖον εἶχε προσκληθῆ καὶ ἡ μήτηρ τοῦ Ἰησοῦ, ὡς καὶ ὁ Ἰησοῦς μετὰ τῶν μαθητῶν Του. Ἡ τελετὴ τοῦ γάμου ἐγένετο ἐν καιρῷ νυκτός, αἱ δὲ χαμηλοὶ ἑορταὶ διήρκουν ἐπὶ πολλὰς ἡμέρας.

Κατὰ τὴν διάρκειαν τοῦ μετὰ τὴν τέλεσιν τοῦ γάμου συμποσίου παρετηρήθη ἔλλειψις οἴνου, ὀφειλομένη εἰς τὸ πλῆθος τῶν προσκεκλημένων καὶ τὴν παράτασιν τῆς διασκεδάσεως. Τὴν ἔλλειψιν ταύτην ἀντελήφθη ἀμέσως ἡ μήτηρ τοῦ Ἰησοῦ. Τὸν ἐκάλεσεν ἰδιαιτέρως καὶ Τοῦ εἶπε χαμηλῆ φωνῇ:

— Οἶνον οὐκ ἔχουσιν.

Ἡ Θεοτόκος ἐνόμισεν ὅτι ἦτο μία εὐκαιρία, διὰ νὰ δεῖξη ὁ Ἰησοῦς τὴν θεῖαν δυνάμιν Του ἐνώπιον τῶν ἀνθρώπων.

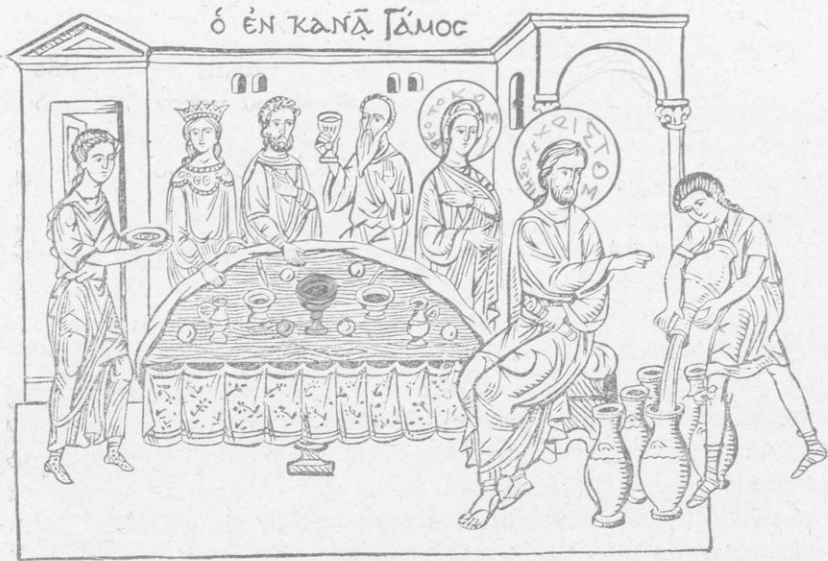
Ὁ Ἰησοῦς ἀπαντῶν εἰς τὴν Θεοτόκον εἶπεν εἰς αὐτὴν ὅτι δὲν εἶ-

γεν ἔλθει ἀκόμη ἡ ὥρα νὰ ἀρχίσῃ νὰ ἐκτελῇ θαύματα («οὐπω ἦκει ἡ ὥρα μου»).

Ἡ Θεοτόκος τότε εἶπεν εἰς τοὺς ὑπηρέτας: «Ὅ,τι ἂν λέγῃ ὑμῖν, ποιήσατε».

Εἰς τὴν εἴσοδον τῆς οἰκίας ὑπῆρχον ἕξ ὑδρίαὶ λίθιναι, ἐκάστη τῶν ὁποίων ἐχώρει 20—30 ὀκάδας ὕδατος. Τὸ ἐν ταῖς ὑδρίαῖς ὕδωρ ἐχρησίμευε, διὰ νὰ πλύνωσι τὰς χεῖρας πρὸ καὶ μετὰ τὸ φαγητόν, καθὼς καὶ διὰ τὸ πλύσιμον τῶν ποδῶν.

Ὅταν ὁ Ἰησοῦς ἔκρινεν ὅτι ἐπέστη ἡ ὥρα, ἐκάλεσε τοὺς ὑπη-

ρέτας παρουσίᾳ τῶν μαθητῶν του μόνον καὶ τοὺς διέταξε νὰ γεμίσωσι τὰς ὑδρίας μὲ καθαρὸν ὕδωρ «ἕως ἄνω».

Ὅταν δὲ ἐκεῖνοι ἐξετέλεσαν τὴν διαταγὴν Του, ὁ Ἰησοῦς τοὺς εἶπεν:

— «Ἀντλήσατε νῦν καὶ φέρετε τῶ ἀρχιτρικλίνῳ».

Ὁ ἀρχιτρικλίνος ἐδοκίμασε τὸν οἶνον ποῦ τοῦ ἔφερον οἱ ὑπηρέται ἀπὸ τὰς ὑδρίας καὶ τὸν εὔρεν ἐξαιρετόν. Ἐκάλεσε τὸν γαμβρὸν καὶ τοῦ εἶπε:

— Οἱ ἄνθρωποι προσφέρουν συνήθως πρῶτον τὸν καλὸν οἶνον

καί, ὅταν οἱ προσκεκλημένοι πίουν πολύ, τότε προσφέρουν τὸν κατώτερον. Σὺ ἔκαμες τὸ ἀντίθετον, ἐκράτησες διὰ τὸ τέλος τὸν καλὸν οἶνον.

Ἐκείνος ὅμως δὲν ἐγνώριζεν ἀπὸ ποῦ προήρχετο ὁ καλὸς οἶνος καὶ δὲν ἤξευρε τί νὰ ἀπαντήσῃ.

Τέλος οἱ ὑπηρέται διεκήρυξαν τοῦτο καὶ τοιοιτοτρόπως ἐγινε γνωστὸν εἰς ὅλους τὸ θαῦμα τοῦ Ἰησοῦ. Ὅλοι κατεπλάγησαν κατ' ἀρχάς καὶ ἔπειτα ἤρχισαν νὰ ὀμιλοῦν διὰ τὸν Ἰησοῦν καὶ νὰ λέγουν ὅτι Αὐτὸς εἶναι ὁ Μεσσίας.

Διὰ τοῦ πρώτου τούτου ἐν Κανᾶ θαύματος ὁ Ἰησοῦς «ἐφάνέρωσε τὴν δόξαν Αὐτοῦ καὶ ἐπίστευσαν εἰς Αὐτὸν οἱ μαθηταὶ Αὐτοῦ», γράφει ὁ Εὐαγγελιστὴς Ἰωάννης.

14. Ὁ Ἰησοῦς ἐκδιώκει τοὺς ἐμπόρους ἐκ τοῦ Ναοῦ τοῦ Σολομῶντος

(Ἰω. 2, 13 - 23)

Μετὰ τὸ ἐν Κανᾶ θαῦμα ὁ Ἰησοῦς κατέβη μετὰ τῶν μαθητῶν Του, τῆς μητρὸς καὶ τῶν ἀδελφῶν Του εἰς τὴν ὠραίαν πόλιν Καπερναοῦμ, ἡ ὁποία ἔκειτο παρὰ τὴν ὄχθην τῆς λίμνης Τιβεριάδος. Ἡ πόλις αὕτη ἐγινε βραδύτερον τὸ κέντρον τῆς δράσεως τοῦ Διδασκάλου Ἰησοῦ. Ἡ πρώτη ὅμως αὕτη ἐν Καπερναοῦμ διαμονή Του δὲν διήρκεσεν ἐπὶ πολύ. Ἠθέλησεν ὁ Ἰησοῦς εἰς ἐπισημότερον κέντρον νὰ κάμῃ τὴν δημοσίαν ἐμφάνισίν Του. Ἐπλησίαζε τὸ Πάσχα, τὸ πρῶτον Πάσχα τοῦ δημοσίου βίου Του. Ὁ Ἰησοῦς ἀπεφάσισε νὰ ἀναβῆ εἰς Ἱεροσόλυμα, διὰ νὰ κάμῃ ἐκεῖ, εἰς τὸν Ναὸν τοῦ Σολομῶντος, ἐπίσημον ἔναρξιν τῆς διδασκαλίας Του.

Ὁ Ναὸς τοῦ Σολομῶντος, συμπληρωθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἡρώδου, ἦτο λαμπρότατος καὶ ἐπιβλητικώτατος. Εἰς τὰς εὐρείας αὐλὰς καὶ τὰς ὠραίας στοάς του ἐδημιουργεῖτο μεγάλη κίνησις κατὰ τὰς μεγάλας ἑορτάς. Ὁ Ναὸς ἦτο τὸ κέντρον τῆς θρησκευτικῆς καὶ ἐθνικῆς ζωῆς τῶν Ἰουδαίων.

Εἰς μίαν ἐκ τῶν αὐλῶν τοῦ Ναοῦ ὑπῆρχον πρὸς πώλησιν πλήθη πτηνῶν, προβάτων καὶ βοῶν διὰ τὰς θυσίας. Ταῦτα ἠγόραζον οἱ ἐκ μακρινῶν χωρῶν ἐρχόμενοι διὰ τὸ Πάσχα προσκυνηταί. Ὑπῆρχον ἐπίσης καὶ ἄλλοι διάφοροι ἔμποροι, ὡς καὶ πλήθος κολλυ-

1 = ΝΤΟΒΡΥΚΙΟ = ΠΑΛΑΤΣΑ

2 = ΡΟΥΚΕΤΑ = ΔΗΜΟΣ

βιστῶν (ἀργυραμοιβῶν) διὰ τὴν ἀνταλλαγὴν τῶν νομισμάτων. Ὁ ἱερός τοῦ Ναοῦ χῶρος μετεβάλλετο ἐπὶ πολλὰς ἡμέρας εἰς πολυθόρυβον ἀγοράν.

Ὁ Ἰησοῦς μετὰ τῶν μαθητῶν Του προσεκύνησεν εἰς τὸν Ναὸν ὡς εἰς ἐκ τοῦ πλήθους τῶν ἐκ Γαλιλαίας προσκυνητῶν. Εἶδεν ἀμέσως τὴν βεβήλωσιν τοῦ ἱεροῦ χώρου καὶ κατελήφθη ἀπὸ ἱερὰν ἀγανάκτησιν. Ἔλαβεν εἰς χεῖράς του μαστίγιον ἐκ σχοινίων («φραγγέλιον»), ἔξεδίωξε δι' αὐτοῦ τὰ πρόβατα καὶ τὰ ἄλλα μεγάλα ζῶα, καθὼς καὶ τοὺς ὀδηγοῦντας αὐτὰ· ἀνέτρεψεν ἔπειτα τὰς τραπέζας τῶν κολλυβιστῶν καὶ κατόπιν, ἔλθων πρὸς τοὺς πωλοῦντας τὰς περισσότεράς, ἐφώνασε πρὸς αὐτούς:

— «Ἄρατε ταῦτα ἐντεῦθεν καὶ μὴ ποιεῖτε τὸν οἶκον τοῦ πατρὸς μου οἶκον ἐμπορίου».

Οἱ ἐκδιωχθέντες ἔμποροι καὶ κολλυβισταὶ ἀπεμακρύνθησαν σιωπηλοί, διότι ἠσθάνοντο εἰς τὰ βάθη τῆς ψυχῆς των ὅτι ὁ Ἰησοῦς δικαίως τοὺς ἀπέπεμψεν ἀπὸ τὸν ἱερὸν χῶρον τοῦ Ναοῦ. Οἱ ἱερεῖς ὅμως καὶ οἱ Φαρισαῖοι, ἂν καὶ δὲν ἐτόλμησαν νὰ καταδικάσωσι τὴν πράξιν ταύτην τοῦ Ἰησοῦ, τὸν ἐπλησίασαν καὶ τοῦ εἶπον:

— Μὲ τί δικαίωμα τὸ ἔκαμες αὐτό; Δῶσέ μας ἀπόδειξιν ὅτι ἔχεις τὴν ἐξουσίαν αὐτήν.

Ὁ Ἰησοῦς ἀπεκρίθη εἰς αὐτούς:

— «Λύσατε τὸν ναὸν τοῦτον καὶ ἐν τρισὶν ἡμέραις ἐγερῶ αὐτόν».

Ἐκεῖνοι τότε εἶπον πρὸς τὸν Ἰησοῦν:

— Τεσσαράκοντα ἕξ ἔτη ἐχρειάσθησαν, διὰ νὰ κτισθῇ ὁ Ναός, καὶ σὺ λέγεις ὅτι θὰ τὸν κτίσῃς εἰς τρεῖς ἡμέρας;

Καὶ ἀπεμακρύνθησαν πλήρεις ὀργῆς καὶ μίσους κατὰ τοῦ Ἰησοῦ.

Δὲν κατενόησαν βεβαίως οἱ Φαρισαῖοι τὴν βαθυτέραν ἔννοιαν τῶν λόγων τοῦ Ἰησοῦ, ὁ ὁποῖος Ναὸν ὠνόμαζε τὸ σῶμά Του· μετὰ τὴν κατάλυσιν δὲ καὶ ἐγερσιν αὐτοῦ ἤθελε νὰ δηλώσῃ τὴν τριήμερον ταφήν καὶ ἀνάστασίν Του.

Κατὰ τὴν βραχεῖαν εἰς Ἱεροσόλυμα διαμονὴν Του ὁ Ἰησοῦς, τοῦ ὁποῖου ἡ διδασκαλία καὶ ὁ βίος ἔκαμαν μεγάλην ἐντύπωσιν, ἀπέκτεσε πολλοὺς ὄπαδους καὶ μαθητὰς καὶ μεταξὺ τῶν ἐπισήμων Ἰουδαίων. Εἰς ἐκ τούτων ἦτο καὶ ὁ Νικόδημος, ἀνὴρ πλούσιος καὶ μέλος τοῦ Συνεδρίου, τὸ ὁποῖον διηύθυνε τὰς θρησκευτικὰς ὑπο-

θέσεις τῶν Ἰουδαίων. Ἦτο ὁμως ἄνθρωπος δειλὸς καὶ δὲν ἠθέλησε νὰ διακηρύξη φανερά τὴν πίστιν του πρὸς τὸν Ἰησοῦν. Μέχρι τῆς ἀναστάσεως Αὐτοῦ παρέμεινεν εἰς ἀπὸ τοὺς ἐν κρυπτῷ μαθητὰς τοῦ Κυρίου.

15. Συνομιλία τοῦ Ἰησοῦ μετὸν Νικόδημον

Ἡ περὶ ἀναγεννήσεως διδασκαλία Του

(Ἰω. 3, 1-21)

Ὁ Νικόδημος ἐπίστευσεν εἰς τὴν διδασκαλίαν τοῦ Ἰησοῦ ὕστερα ἀπὸ μίαν συνομιλίαν, τὴν ὁποίαν εἶχε μετ' Αὐτοῦ εἰς τὴν οἰκίαν, ὅπου διέμενε. Ἡ συνομιλία αὕτη εἶχε μεγάλην σημασίαν καὶ ἀξίαν, διότι κατ' αὐτὴν ὁ Ἰησοῦς ἀνέπτυξεν εἰς τὸν Νικόδημον τὴν περὶ ἀναγεννήσεως τοῦ ἀνθρώπου διδασκαλίαν Του.

Διὰ νὰ μὴ ἐκτεθῆ ἔναντι τῶν ἄλλων ἐπισήμων Ἰουδαίων ὁ Νικόδημος, ἦλθεν ἐν καιρῷ νυκτὸς εἰς τὴν οἰκίαν, ὅπου ἔμενεν ὁ Ἰησοῦς εἰς τὰ Ἱεροσόλυμα. Τὸν προσεφώνησε «Ραββί», δηλ. Διδάσκαλε, καὶ ἐζήτησε νὰ μάθῃ ποῖος εἶναι ὁ χαρακτήρ τῆς βασιλείας, τὴν ὁποίαν ἦλθε νὰ ἰδρύσῃ.

— Διδάσκαλε, τοῦ εἶπε, βλέπομεν ὅτι πράγματι εἶσαι ἀπεσταλμένος τοῦ Θεοῦ. Κανεὶς δὲν δύναται νὰ κάμῃ τὰ ἔργα, τὰ ὁποῖα Σὺ κάμνεις, ἂν δὲν εἶναι μαζί του ὁ Θεός.

Ὁ Ἰησοῦς ἀμέσως ἀπήντησε:

— Κανεὶς δὲν δύναται νὰ ἴδῃ τὴν βασιλείαν τοῦ Θεοῦ, ἂν δὲν «γεννηθῆ ἄνωθεν».

Τοῦτο ἐσήμαινεν ὅτι κανεὶς δὲν ἦτο δυνατόν νὰ γίνῃ μαθητὴς Του, ἂν δὲν ἦτο ἀφωσιωμένος ψυχῇ καὶ σώματι εἰς Αὐτόν.

Ὁ Νικόδημος δὲν ἀντελήφθη τὴν ἔννοιαν τῶν λόγων τοῦ Ἰησοῦ καὶ εἶπε:

— Πῶς εἶναι δυνατόν νὰ γεννηθῆ πάλιν εἰς ἄνθρωπος, καὶ μάλιστα ἂν εἶναι γέρον; Δύο φορές δύναται νὰ γεννηθῆ ἄνθρωπος;

Τότε ὁ Ἰησοῦς ἐξήγησεν εἰς τὸν Νικόδημον τὰ τοῦ μυστηρίου τῆς πνευματικῆς ἀναγεννήσεως τοῦ ἀνθρώπου διὰ τῆς χάριτος τοῦ Ἁγίου Πνεύματος.

— Ἄν δὲν ἀναγεννηθῆ ὁ ἄνθρωπος πνευματικῶς, δὲν δύναται

νά εισέλθη εἰς τὴν βασιλείαν τοῦ Θεοῦ. Ὅ,τι ἐγεννήθη ἀπὸ σάρκα εἶναι σὰρξ καὶ ὅ,τι ἐγεννήθη ἀπὸ πνεῦμα εἶναι πνεῦμα.

Τόσον πολὺ ἠγάπησεν ὁ Θεὸς τὸν κόσμον, λέγει ὁ Ἰησοῦς, ὥστε ἔστειλε τὸν υἱὸν Αὐτοῦ τὸν μονογενῆ διὰ τὴν σωτηρίαν καὶ τὴν ἐξασφάλισιν τῆς αἰωνίου ζωῆς εἰς ἐκείνους ποὺ θὰ πιστεύσουν. Δὲν ἔστειλεν ὁ Θεὸς τὸν Υἱὸν του εἰς τὸν κόσμον, διὰ νὰ δικάσῃ, ἀλλὰ διὰ νὰ σώσῃ. Διότι ἐκεῖνος μὲν ποὺ πιστεύει εἰς Αὐτὸν δὲν δικάζεται· ἐκεῖνος ὅμως ὁ ὁποῖος δὲν πιστεύει ἔχει ἤδη κριθῆ καὶ δικασθῆ, ἀφοῦ δὲν ἐπίστευσεν.

Ὅσοι ἄνθρωποι τιμωρηθοῦν θὰ τιμωρηθοῦν ἐξ αἰτίας των, διότι, ἐνῶ τὸ φῶς ἦλθεν εἰς τὸν κόσμον, αὐτοὶ ἠγάπησαν τὸ σκότος περισσότερο ἀπὸ τὸ φῶς, ἀφοῦ ἔκαμαν ἔργα πονηρά. Πράγματι, ἐκεῖνος ὁ ὁποῖος κάμνει πονηρὰ ἔργα μισεῖ τὸ φῶς καὶ δὲν ἔρχεται πρὸς αὐτό, διὰ νὰ μὴ φανοῦν τὰ ἔργα του. Ἀντιθέτως ὁ πρᾶτων τὸ ἀγαθὸν ἔρχεται εἰς τὸ φῶς, διὰ νὰ φανερωθῆ ὅτι τὰ ἔργα του ἐξετελέσθησαν κατὰ τὰς ἐντολὰς τοῦ Θεοῦ.

16. Σύλληψις καὶ φυλάκισις τοῦ Ἰωάννου τοῦ Βαπτιστοῦ Ἐποκεφάλισις αὐτοῦ

(Μαρκ. 6, 17 - 29)

Κατὰ τὴν ἐποχὴν αὐτὴν ἔγινεν ἡ σύλληψις καὶ φυλάκισις τοῦ Ἰωάννου τοῦ Βαπτιστοῦ.

Ὁ Ἰωάννης ἐξηκολούθει τὸ κήρυγμα καὶ τὴν διδασκαλίαν του. Ἦλεγχε δὲ μὲ αὐστηροὺς καὶ θαρραλέους λόγους ὅλους τοὺς ἁμαρτάνοντας. Μεταξὺ τούτων συμπεριελάμβανε καὶ τὸν ἡγεμόνα Ἡρώδη Ἀντίπαν διὰ τὸν ἄτακτον καὶ ἀνῆθικον βίον του.

Ὁ Ἡρώδης ἐδίσταζε νὰ διατάξῃ τὴν σύλληψιν τοῦ Ἰωάννου, διότι ὁ λαὸς εἶχε μεγάλην ἐκτίμησιν πρὸς αὐτόν. Ἐπὶ τέλους ἐπέισθη ἀπὸ τὴν γυναῖκά του Ἡρωδιάδα καὶ ἔδωκεν ἐντολήν νὰ συλληφθῆ καὶ νὰ φυλακισθῆ, ἐδίσταζεν ὅμως νὰ διατάξῃ τὴν θανάτωσίν του. Ἡ φυλάκισις τοῦ Ἰωάννου διήρκεσε πολλοὺς μῆνας.

Βραδύτερον, εἰς τὴν ἑορτὴν τῶν γενεθλίων του, ὁ Ἡρώδης ἐνεθουσιάσθη ἀπὸ τὸν χορὸν τῆς νεαρᾶς θυγατρὸς τῆς συζύγου του Σαλώμης καὶ ὑπεσχέθη εἰς αὐτὴν μεθ' ὄρκου ὅτι θὰ τῆς δώσῃ ὅ,τι τοῦ ζητήσῃ.

Ἡ Σαλώμη κατὰ συμβουλήν τῆς μητρὸς τῆς Ἑρωδιάδος ἐζήτησε «τὴν κεφαλὴν Ἰωάννου τοῦ Βαπτιστοῦ ἐπὶ πίνακι».

Ὁ Ἑρώδης ἐστενοχωρήθη, ἀλλὰ διέταξε νὰ ἀποκεφαλισθῆ ὁ Ἰωάννης, διὰ νὰ φανῆ συνεπὴς εἰς τὴν ὑπόσχεσίν του καὶ εἰς τοὺς δοθέντας ὑπ' αὐτοῦ ὄρκους.

Οἱ μαθηταὶ τοῦ Ἰωάννου παρέλαβον τὸ σῶμά του καὶ τὸ ἔθαψαν, ἔσπευσαν δὲ νὰ ἀναγγείλουν τὸ γεγονός εἰς τὸν Ἰησοῦν.

Εἰς ἀνάμνησιν τῆς ἀποκεφαλίσεως τοῦ Ἰωάννου ἐορτάζει ἡ Ἐκκλησία μας τὴν 29ην Αὐγούστου.

Ἐπειδὴ ἀποτέλεσμα τῆς κραιπάλης καὶ τῆς μέθης ἐκείνης ὑπῆρξεν ἡ ἀποκεφάλισις τοῦ Προδρόμου, ἡ Ἐκκλησία μας ὥρισε τὴν ἡμέραν ταύτην ὡς ἡμέραν νηστείας, εἰς ἐκδήλωσιν πένθους πνευματικοῦ καὶ πρὸς προφύλαξιν τῶν πιστῶν ἐκ τῆς κραιπάλης καὶ τῆς μέθης.

Ὁ Ἰωάννης ὑπῆρξεν ὁ τελευταῖος ἐκ τῶν Προφητῶν τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης καὶ ὁ μεγαλύτερος ἀπὸ ὅλους.

30
16
—
14
16
2

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΤΡΙΤΟΝ

Ο ΙΗΣΟΥΣ ΔΙΔΑΣΚΑΛΟΣ ΚΑΙ ΘΑΥΜΑΤΟΥΡΓΟΣ

17. Ὁ Ἰησοῦς καὶ οἱ Σαμαρεῖται

(Ἰω. 4., 4-42)

ΑΤΑ τὴν ἐπιστροφήν Του ἐξ Ἰουδαίας εἰς Γαλιλαίαν ὁ Ἰησοῦς διήλθεν ἐκ τῆς χώρας Σαμαρείας, ἡ ὁποία ἔκειτο βορείως τῆς Ἰουδαίας καὶ νοτίως τῆς Γαλιλαίας.

Οἱ κάτοικοι τῆς Σαμαρείας ἦσαν καὶ αὐτοὶ παλαιότερον Ἰουδαῖοι, ἀλλὰ κατὰ τὴν ἐποχὴν τοῦ Μεγάλου Ἀλεξάνδρου εἶχον ἀναμειχθῆ μεῖ ἄλλα ξένα στοιχεῖα. Οἱ Σαμαρεῖται, ἂν καὶ ἔκαυχώντο διὰ τὴν ἐξ Ἰουδαίων καταγωγὴν των, ἐν τούτοις εἶχον μεταβάλει εἰς πολλὰ τὴν Ἰουδαϊκὴν θρησκείαν.

Μία διαφορὰ μεταξὺ Ἰουδαίων καὶ Σαμαρειτῶν ἦτο ὅτι οἱ τελευταῖοι ὑπεστήριζον ὅτι ἡ λατρεία τοῦ Θεοῦ πρέπει νὰ γίνεταί ὄχι εἰς τὸν ναὸν τοῦ Σολομῶντος τῶν Ἱεροσολύμων, ἀλλὰ εἰς τὸ ὄρος τῆς Σαμαρείας Γ α ρ ι ζ ῖ ν, ὅπου ὁ Ἀβραάμ ἐδέχθη νὰ θυσιάσῃ τὸν υἱόν του εἰς τὸν Θεόν.

Μεγάλῃ ἔχθρα ὑπῆρχεν ἀκόμη καὶ κατὰ τοὺς χρόνους τοῦ Χριστοῦ μεταξὺ Ἰουδαίων καὶ Σαμαρειτῶν.

Ὁ Ἰησοῦς μετὰ τῶν μαθητῶν Του διέβη τὰ ὄρια τῆς Ἰουδαίας καὶ ἔφθασε πλησίον μιᾶς πόλεως τῆς Σαμαρείας, εἰς τὴν θέσιν ἀκρι-

βῶς ὅπου ἦτο τὸ φρέαρ, τὸ ὅποιον ὁ Ἰακώβ ἔδωκεν εἰς τὸν εὐνοούμενον υἱόν του Ἰωσήφ. Ἐκεῖ ἐκάθισεν ὁ Ἰησοῦς, ἵνα ἀναπαυθῆ ἔκ τῆς ὁδοιπορίας, ἐνῶ οἱ μαθηταὶ Του μετέβησαν εἰς τὴν πόλιν, ἵνα ἀγοράσωσι τροφίμα.

Ἦλθε τότε μία γυνὴ Σαμαρεῖτις, διὰ νὰ ἀντλήσῃ ἔκ τοῦ φρέατος ὕδωρ. Ὁ Ἰησοῦς ἐζήτησε παρ' αὐτῆς νὰ τοῦ δώσῃ νὰ πῖν.

ὕδωρ. Ἡ Σαμαρεῖτις ὁμῶς, ἣ ὅποια εἶδεν ἔκ τῆς ἐνδυμασίας Του ὅτι ἦτο Ἰουδαῖος, εἶπεν εἰς Αὐτόν:

— «Πῶς σὺ Ἰουδαῖος ὦν παρ' ἐμοῦ πιεῖν αἰτεῖς, οὐσης γυναικὸς Σαμαρεῖτιδος; Οὐ γὰρ συγχρῶνται Ἰουδαῖοι Σαμαρεῖταις».

Ὁ Ἰησοῦς εἶπε τότε πρὸς αὐτήν:

— Ἐὰν ἐγνώριζες τὴν χάριν τοῦ Θεοῦ καὶ τίς ἐστὶν ὁ ζητῶν παρὰ σοῦ ὕδωρ, σὺ θὰ ἐζήτηις παρ' αὐτοῦ καὶ θὰ ἐλάμβανες ὕδωρ ζῶν.

Ἡ Σαμαρεῖτις δὲν ἠδύνατο νὰ ἐννοήσῃ τὴν ἀλληγορικὴν σημασίαν τοῦ «ὑδάτος ζωῆς», περὶ τοῦ ὁποίου τῆς ὠμίλησεν ὁ Ἰησοῦς, καὶ τὸν παρεκάλεσε νὰ τῆς ἐξηγήσῃ. Ὁ Ἰησοῦς, θέλων νὰ φανερώσῃ τὴν θεῖαν δύναμιν Του, ἀπέδειξεν εἰς τὴν Σαμαρεῖτιδα ὅτι ἐγνώριζεν ὅλον τὸν ἔως τότε βίον της, ἐκείνη δὲ τότε πλήρης θαυμασμοῦ ἀνεφώνησε :

— «Κύριε, θεωρῶ ὅτι προφήτης εἶ Σὺ».

Καὶ τοῦ ἐζήτησεν ἐν συνεχείᾳ νὰ τῆς εἴπῃ ποῖος εἶναι καταλληλότερος τόπος λατρείας τοῦ Θεοῦ, ὁ Ναὸς τῶν Ἱεροσολύμων, ὅπως ἔλεγον οἱ Ἰουδαῖοι, ἢ τὸ ὄρος Γαριζίν, ὅπως ὑπεστήριζον οἱ Σαμαρεῖται. Τότε ὁ Ἰησοῦς ἔδωσε τὴν ἀληθῆ ἔννοιαν τῆς περὶ τοῦ Θεοῦ καὶ τῆς λατρείας Αὐτοῦ διδασκαλίας Του μὲ τοὺς ὀλίγους τούτους θεοπνεύστους λόγους Του :

— «Πνεῦμα ὁ Θεὸς καὶ τοὺς προσκυνοῦντας αὐτὸν ἐν πνεύματι καὶ ἀληθείᾳ δεῖ προσκυνεῖν».

Ὅταν δὲ ἡ Σαμαρεῖτις, γοητευθεῖσα ἐκ τῶν ὑψηλῶν τούτων λόγων, εἶπε :

— Γνωρίζω ὅτι ἔρχεται ὁ Μεσσίας, ὁ λεγόμενος Χριστὸς· ὅταν ἔλθῃ, θὰ μᾶς τὰ ἐξηγήσῃ ὅλα.

Ὁ Ἰησοῦς ἀπήντησεν ἀμέσως :

— «Ἐγὼ εἶμι ὁ λαλῶν σοι».

Ἡ ἀποκάλυψις τῆς θείας ἀποστολῆς τοῦ Ἰησοῦ ἐγένετο. Ὁ Χριστὸς ἀναλαμβάνει τὸ Θεῖον ἔργον Του. Διὰ τοῦτο εἰς τοὺς ἐπανελθόντας ἐν τῷ μεταξύ μαθητάς Του, οἱ ὅποιοι τὸν προέτρεπον νὰ φάγῃ, εἶπεν :

— «Ἐμὸν βρῶμά (=τροφή) ἐστίν, ἵνα ποιῶ τὸ θέλημα τοῦ πέμψαντός με καὶ τελειώσω αὐτοῦ τὸ ἔργον».

Οἱ κάτοικοι τῆς πόλεως Σαμαρεῖται, πληροφορηθέντες ὑπὸ τῆς γυναικὸς τὰ διατρέξαντα, ἔσπευσαν πρὸς τὸν Χριστὸν καὶ ἤκουον μετὰ θαυμασμοῦ τὴν διδασκαλίαν Του. Πολλοὶ ἐπίστευσαν εἰς Αὐτὸν καὶ διεκήρυσσον ὅτι δὲν ἦτο ἄπλοῦς προφήτης, ἀλλ' ἀληθῶς ὁ Σωτὴρ τοῦ Κόσμου, ὁ Χριστὸς.

Δύο μόνον ἡμέρας ἔμεινεν ὁ Ἰησοῦς μεταξύ τῶν Σαμαρειτῶν καὶ μετὰ ταῦτα ἀνεχώρησε καὶ ἐπανῆλθεν εἰς τὴν Γαλιλαίαν.

18. Τὸ πρῶτον θαῦμα ἐν Γαλιλαίᾳ
 Ἡ διὰ λόγου θεραπεία τοῦ υἱοῦ τοῦ αὐλικοῦ

(Λουκ. 4, 14 - 30, Ἰω. 4, 46 - 53)

Ἐπανελθὼν εἰς τὴν Γαλιλαίαν ὁ Ἰησοῦς, μετέβη πρῶτον εἰς τὴν Ναζαρέτ, ὅπου ἀνετράφη καὶ ἐμεγάλωσεν. Ἦρχισεν ἀμέσως νὰ διδάσκη εἰς τὴν Συναγωγὴν, ἀλλὰ οἱ Ναζαρηνοὶ δὲν ἐδέχθησαν τὴν διδασκαλίαν Του καὶ Τὸν ἠνάγκασαν νὰ φύγη.

Κατευθυνόμενος πρὸς τὴν Καπερναοὺμ, διήλθεν ὁ Ἰησοῦς ἐκ τῆς μικρᾶς πόλεως Κανᾶ, ὅπου εἶχε κάμει τὸ πρῶτον θαῦμα. Ἐκεῖ ἔσπευσε νὰ Τὸν συναντήσῃ εἰς ἀξιωματικός, ἀνήκων εἰς τὴν αὐλὴν τοῦ βασιλέως Ἡρώδου Ἀντίπα, ὁ ὁποῖος διέμενεν εἰς τὴν Καπερναοὺμ. Ὁ αὐλικὸς οὗτος εἶχε τὸν υἱὸν του κατάκοιτον καὶ ἐτοιμοθάνατον. Εἶχεν ἀκούσει πολλὰ περὶ τῆς θεϊκῆς δυνάμεως τοῦ Ἰησοῦ, ἔσπευσε πρὸς Αὐτὸν καὶ Τὸν παρεκάλεσε θερμῶς νὰ θεραπεύσῃ τὸ τέκνον του.

Ὁ Ἰησοῦς τοῦ εἶπε :

— Πρέπει νὰ ἰδῆτε θαύματα, διὰ νὰ πιστεύσετε ;

Ὁ αὐλικὸς πάλιν τὸν παρεκάλει καὶ ἔλεγε :

— Κύριε, κατέβη εἰς τὴν Καπερναοὺμ γρήγορα, πρὶν ἀποθάνῃ τὸ τέκνον μου.

Τότε ὁ Ἰησοῦς λέγει πρὸς αὐτόν :

— Πήγαινε, ὁ υἱὸς σου ζῆ.

Ὁ αὐλικὸς ἐπίστευσεν εἰς τὸν λόγον, τὸν ὁποῖον τοῦ εἶπεν ὁ Ἰησοῦς, καὶ ἀνεχώρησεν. Ἐνῶ ἀκόμη εὐρίσκετο καθ' ὁδόν, συνήντησε τοὺς ὑπηρέτας τῆς οἰκίας του, οἱ ὁποῖοι ἤρχοντο νὰ τοῦ ἀναγγείλουν ὅτι ὁ υἱὸς του εἶναι πλέον καλά.

Αὐτὸς τότε τοὺς ἠρώτησε κατὰ ποίαν ὥραν παρετήρησαν ὅτι εἶχε καλυτερεύσει. Ἐκεῖνοι τοῦ ἀπήντησαν ὅτι κατὰ τὴν ἐβδόμην ὥραν ἄφησεν ὁ πυρετὸς τὸν ἀσθενῆ.

Ὁ αὐλικὸς ἀνεγνώρισεν ἀμέσως καὶ διεκήρυξεν ὅτι τοῦτο εἶχε γίνεαι ἀκριβῶς καθ' ἣν ὥραν ὁ Ἰησοῦς τοῦ εἶχεν εἶπει «πήγαινε, ὁ υἱὸς σου ζῆ».

Καὶ αὐτὸς καὶ ὅλη ἡ οἰκογένειά του ἐπίστευσαν ἀπὸ τῆς στιγμῆς ἐκείνης εἰς τὸν Κύριον.

19. Ὁ Ἰησοῦς εἰς Καπερναοῦμ
Θεραπεία τοῦ δαιμονιζομένου καὶ ἄλλων ἀσθενῶν

(Λουκ. 4, 31 - 41)

Ὁ Ἰησοῦς μετέβη κατόπιν εἰς τὴν πόλιν Καπερναοῦμ, ἡ ὁποία ἦτο τότε κέντρον μεγάλης ἐμπορικῆς κινήσεως. Ἐγκατεστάθη ἐν αὐτῇ καὶ ἤρχισεν ἐπισημότερον τὸ θεϊκὸν ἔργον Του τῆς σωτηρίας τοῦ κόσμου, ἀποκαλύπτων τὴν θεϊαν ἀποστολὴν Του.

Ἡ πρώτη ἐμφάνισις καὶ διδασκαλία Του ἐν τῇ Συναγωγῇ τῆς Καπερναοῦμ ἔκαμεν ἀμέσως μεγάλην ἐντύπωσιν. Ἐνῶ δὲ ὅλοι καταπεπληγμένοι ἐκ τῆς δυνάμεως τῶν λόγων Του ἐκρέμαντο ἐκ τῶν χειλέων Του, ἠκούσθησαν ἔξαφνα ἄγριαι κραυγαί. Εἰς ἐκ τῶν παρισταμένων, δαιμονιζόμενος ὑπὸ ἀκαθάρτου πνεύματος, ἐξέβαλεν ἀγρίας κραυγὰς καὶ ἀπευθυνόμενος πρὸς τὸν Ἰησοῦν ἐφώνασε :

— Παῦσε· τί τὸ κοινὸν μεταξύ ἡμῶν καὶ σοῦ, Ἰησοῦ Ναζαρηνέ ; Ἥλθες νὰ μᾶς καταστρέψης ; Γνωρίζω ποῖος εἶσαι· εἶσαι «ὁ ἅγιος τοῦ Θεοῦ».

Ὁ Ἰησοῦς τότε «ἐπετίμησε» τὸ ἀκάθαρτον πνεῦμα καὶ τὸ διέταξε νὰ ἐγκαταλείψῃ τὸν ἄνθρωπον αὐτὸν με τοὺς λόγους :

— «Φιμώθητι καὶ ἐξελθε ἐξ αὐτοῦ».

Ἡ δύναμις τῆς θείας φωνῆς Του εἶχεν ἄμεσον ἀποτέλεσμα. Ὁ δαιμονιζόμενος ἔπεσε κατὰ γῆς καὶ κατελήφθη ὑπὸ σπασμῶν· ἐντὸς ὀλίγου ὁμως, ἀπαλλαγείς τοῦ ἀκαθάρτου πνεύματος, ἀνηγέρθη ἥρεμος καὶ ὑγιής.

Ὅλοι οἱ παριστάμενοι ἔμειναν κατάπληκτοι ἐκ τοῦ θαύματος καὶ τὸ διελάουσι εἰς ὅλην τὴν πόλιν καὶ τὰ περὶχωρα.

Ἐξελθὼν ἐκ τῆς Συναγωγῆς ὁ Ἰησοῦς μετέβη εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ Σίμωνος (Πέτρου). Ἐκεῖ τὸν ἐπληροφόρησαν ὅτι ἡ πενθερὰ τοῦ Πέτρου ὑπέφερον ἀπὸ ὑψηλὸν πυρετόν. Ὁ Ἰησοῦς μετέβη πλησίον τῆς κλίνης καὶ ἐθεράπευσεν ἀμέσως αὐτήν. Ἡ πρὸ ὀλίγου ἀσθενὴς ἠγέρθη ἐκ τῆς κλίνης καὶ «δικόνοι αὐτοῖς».

Ἐφερον τότε πολλοὺς ἀσθενεῖς πρὸς τὸν Ἰησοῦν, παρακαλοῦντες Αὐτὸν νὰ τοὺς θεραπεύσῃ. Πλήρης ἐλέους καὶ συμπαθείας πρὸς τοὺς πάσχοντας ὁ Ἰησοῦς ἐθεράπευεν αὐτούς, θέτων ἐπ' αὐτῶν τὰς χεῖράς Του.

Ἡ φήμη τοῦ Χριστοῦ ὡς μεγάλου διδασκάλου καὶ θαυματουργ-

γοῦ ἐξηπλώθη εἰς ὅλην τὴν Γαλιλαίαν, μέχρι Τύρου καὶ Σιδῶνος καὶ μέχρι τῶν περάτων τῆς Συρίας. Πλήθος κόσμου προσέτρεχον, ἵνα ἀκούσουν τὴν διδασκαλίαν Του.

20. Ἡ ἐκλογή τῶν δώδεκα Ἀποστόλων

(Μαρκ. 3, 14 - 19, Λουκ. 6, 12 - 16 κ.ἄ.)

Κατὰ τὴν ἐποχὴν ταύτην ὁ Ἰησοῦς ἀπεφάσισε νὰ ἐκλέξη μεταξὺ τῶν μαθητῶν Του δώδεκα, τοὺς ὁποίους καὶ ἐκάλεσεν Ἀποστόλους. Ἡ ἐκλογή τῶν δώδεκα ἔγινε κατόπιν ὀλονυκτίου διαμονῆς καὶ προσευχῆς τοῦ Ἰησοῦ εἰς τὸ παρά τὴν Καπερναοὺμ ὄρος. Οἱ πλείστοι ἐξ αὐτῶν ἦσαν ἀλιεῖς τῆς λίμνης Τιβεριάδος (Γεννησαρέτ). Σκοπὸς δὲ τῆς ἐκλογῆς των ἦτο, ἵνα οὗτοι διδασκόμενοι καὶ φωτιζόμενοι γίνωσι μάρτυρες τῶν ἔργων Του καὶ κήρυκες τῆς διδασκαλίας Του.

Οἱ ἐκλεγέντες ὑπὸ τοῦ Ἰησοῦ δώδεκα Ἀπόστολοι εἶναι οἱ ἑξῆς :

Σίμων ὁ ἀποκληθεὶς Πέτρος καὶ Ἀνδρέας ὁ ἀδελφὸς αὐτοῦ, υἱοὶ τοῦ Ἰωνᾶ Ἰάκωβος καὶ ὁ ἀδελφὸς αὐτοῦ Ἰωάννης ὁ Εὐαγγελιστής, υἱοὶ τοῦ Ζεβεδαίου· Φίλιππος καὶ Ναθαναήλ, ὁ καλούμενος καὶ Βαρθολομαῖος· Θωμᾶς (ὁ καὶ Δίδυμος) καὶ Ματθαῖος, ὁ ἕως τότε τελώνης· Ἰάκωβος, ὁ υἱὸς τοῦ Ἀλφαίου καὶ Θαδδαῖος ἢ Λεβαῖος· Σίμων ὁ Κανανίτης ἢ Ζηλωτῆς καὶ Ἰούδας ὁ Ἰσκαριώτης, ὁ προδῶσας τὸν Κύριον.

Ὅλοι οἱ μαθηταὶ τοῦ Κυρίου κατήγοντο ἐκ τῆς Γαλιλαίας, πλην τοῦ Ἰούδα τοῦ Ἰσκαριώτου· οὗτος κατήγετο ἐκ τῆς πόλεως Καριώθ τῆς νοτίου Ἰουδαίας καὶ διὰ τοῦτο ὠνομάζετο καὶ Ἰσκαριώτης.

Πλὴν τῶν δώδεκα τούτων ἐπισήμων μαθητῶν, οἱ ὅποιοι ἀφέντες ἅπαντα ἠκολούθησαν Αὐτῷ», ὑπῆρχον καὶ ἄλλοι πιστοὶ μαθηταὶ καὶ ὁπαδοὶ Του, οἱ ὅποιοι δὲν ἐφανερώνοντο ἐπισήμως. Εἰς πολλὰς ὁμως περιστάσεις, ἰδίως μετὰ τὴν Σταύρωσιν, ἔδειξαν καὶ φανερὰ τὴν ἀγάπην καὶ πίστιν των πρὸς τὸν Χριστόν. Τοιοῦτοι ἦσαν ὁ Νικόδημος (βλ. σελ. 41), ὁ Ἰωσήφ, βουλευτῆς ἐξ Ἀριμαθαίας, καὶ πολλοὶ ἄλλοι περὶ τοὺς ἑβδομήκοντα.

Ὑπῆρχον ἐπίσης καὶ μαθήτριά του Χριστοῦ πολλὰ γυναῖκες, ἀπὸ τὰς ὁποίας μερικαὶ ἠκολούθουν τὸν Ἰησοῦν. Τοιαῦτα ἦσαν ἡ Μαρία ἡ συγγενὴς τῆς Θεοτόκου, ἡ Σαλώμη, ἡ Μα-

ρία ἢ Μαγδαληνή, ἢ Μάρθα καὶ ἡ Μαρία, ἀδελφαὶ τοῦ Λαζάρου κ. ἄ.

20-11-55 21. Ἡ «ἐπὶ τοῦ Ὄρους Ὁμιλία»

(Ματθ. κεφ. 5-7 καὶ Λουκᾶ 6, 17 κ.έ.)

Μετὰ τὴν ἐκλογὴν τῶν δώδεκα μαθητῶν Του, ὁ Ἰησοῦς κατῆλθε μετ' αὐτῶν ἐκ τοῦ ὄρους εἰς τοὺς πρόποδας αὐτοῦ. Πλήθος λαοῦ ἀπὸ τὴν Γαλιλαίαν καὶ τὴν Ἰουδαίαν καὶ ἀπὸ τὴν περιοχὴν τῆς Τύρου καὶ Σιδῶνος ἀνέμενον αὐτόν, ἵνα ἀκούσωσι τὴν διδασκαλίαν Του καὶ θεραπευθῶσιν ἐκ τῶν νόσων.

Ὁ Ἰησοῦς, διὰ νὰ Τὸν ἀκούη καλύτερον ὄλον ἐκεῖνο τὸ πλῆθος, ἀνέβη καὶ ἐκάθισεν εἰς ὑψηλὴν τινα θέσιν (ὄρος) καὶ προσεκάλεσε τοὺς ἀκροατὰς Του νὰ καθίσουν καὶ αὐτοὶ ἐπὶ τῆς χλόης.

Ἦρχισε τότε τὴν διδασκαλίαν Του, ἡ ὁποία λέγεται συνήθως «ἐπὶ τοῦ Ὄρους Ὁμιλία».

Ἡ ἐπὶ τοῦ Ὄρους Ὁμιλία ἔχει πολὺ μεγάλην ἀξίαν, διότι εἰς αὐτὴν ἀναφέρονται δι' ὀλίγων ὅλα ὅσα ἐδίδαξε καὶ ἀπεκάλυψεν ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστὸς περὶ τοῦ ἔργου καὶ τῆς Ἀποστολῆς Του. Ἀποτελεῖ αὕτη τὸν ἡθικὸν κώδικα τοῦ Χριστιανισμοῦ.

Κεντρικὸν σημεῖον τῆς ἐπὶ τοῦ Ὄρους Ὁμιλίας τοῦ Σωτῆρος ἡμῶν εἶναι ἡ περὶ τῆς Βασιλείας τῶν Οὐρανῶν διδασκαλία Του. Τὴν βασιλείαν τῶν οὐρανῶν θὰ κερδίσουν—καὶ θὰ εἶναι οὗτοι μακάριοι, δηλ. εὐτυχεῖς—ὅσοι ἀκολουθήσουν τὰς θείας ἐντολάς, αἱ ὁποῖαι ἀποκαλύπτονται τῶρα εἰς τοὺς ἀνθρώπους καὶ εἶναι συμπλήρωσις τοῦ Μωσαϊκοῦ Νόμου.

Ἡ ἐπὶ τοῦ Ὄρους Ὁμιλία περιέχει:

Α') Τοὺς λεγομένους Μακαρισμούς (λέγονται οὕτω, διότι ἐκαστὴ πρότασις ἀρχίζει διὰ τῆς λέξεως «μακάριοι»).

Β') Τὰς πρὸς τοὺς μαθητὰς Του συστάσεις τοῦ Ἰησοῦ διὰ τὴν ἐκπλήρωσιν τοῦ ἔργου των· καὶ

Γ') Τὴν συμπλήρωσιν τοῦ Μωσαϊκοῦ νόμου διὰ τῆς νέας διδασκαλίας τοῦ Ἰησοῦ περὶ φόνου, περὶ ὄρκου, περὶ ἀγάπης, ἐλεημοσύνης, προσευχῆς κλπ.

22. Οἱ Μακαρισμοὶ

(Ματθ. 5, 3 - 11)

Ἀρχόμενος τῆς ἐπὶ τοῦ ὄρους ὁμιλίας Του ὁ Κύριος ὀνομάζει εὐτυχεῖς (μακαρίους) ἐκείνους, οἱ ὅποιοι θὰ κληρονομήσωσι τὴν βασιλείαν τῶν οὐρανῶν, δηλ. τὸν Παράδεισον. Ἀποκαλύπτει ἀμέσως ὁ Ἰησοῦς ὅτι δὲν ἐξαρτᾶ τὴν εὐτυχίαν τοῦ ἀνθρώπου ἀπὸ τὰ ὑλικά ἀγαθὰ, ἀλλὰ ἀπὸ τὴν εἰρήνην τοῦ πνεύματος καὶ τὴν γαλήνην τῆς ψυχῆς. Οἱ Ἰουδαῖοι ἀνέμενον τὸν Μεσσίαν, διὰ νὰ τοὺς χαρίσῃ ἐγκόσμιον βασιλείαν, νὰ τοὺς ἀπαλλάξῃ δηλ. ἀπὸ τὸν Ρωμαϊκὸν ζυγόν. Ὁ Ἰησοῦς ἐπαγγέλλεται τὴν οὐράνιον βασιλείαν εἰς τοὺς ἀγαθοὺς καὶ ἐναρέτους ἀνθρώπους.

Κηρύσσει:

— Μακάριοι οἱ πτωχοὶ τῷ πνεύματι, ὅτι (=διότι) αὐτῶν ἐστὶν ἡ βασιλεία τῶν οὐρανῶν.

Εὐτυχεῖς, λέγει, εἶναι ἐκείνοι, οἱ ὅποιοι συναισθάνονται τὴν ἀτέλειαν των καὶ τὴν μικρότητα καὶ πτωχείαν τοῦ πνεύματός των ἐναντι τῆς πανσοφίας καὶ μεγαλωσύνης τοῦ Θεοῦ καὶ εἶναι διὰ τοῦτο ταπεινοί. Μόνον αὐτοὶ εἶναι δυνατὸν νὰ βελτιωθῶσι καὶ νὰ γίνουν καλύτεροι, ἄξια τέκνα τοῦ Θεοῦ.

Εὐτυχεῖς εἶναι ὅσοι φέρονται πρὸς τοὺς ἄλλους μὲ ἐπιείκειαν καὶ πραότητα καὶ δικαιοσύνην. Αὐτοὶ ποτὲ δὲν θὰ ἐνοχλήσωσι τοὺς συνανθρώπους των, ἀλλὰ τὸναντίον θὰ ἐλεῶσιν αὐτοὺς καὶ θὰ συμπάσχωσι μετ' αὐτῶν. Τοιοῦτοτρόπως δὲ θὰ ἔχωσι καθαρὰν τὴν καρδίαν των ἀπὸ πονηρὰς ἐπιθυμίας.

Εὐτυχεῖς εἶναι ὅσοι ἐργάζονται διὰ τὴν ἐπικράτησιν τῆς εἰρήνης μεταξὺ τῶν ἀνθρώπων, διότι αὐτοὶ ἐκπληροῦσι τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ καὶ εἶναι ἄξια τέκνα Αὐτοῦ.

Εὐτυχεῖς εἶναι καὶ ὅσοι κακολογηθῶσι καὶ ὑβρισθῶσιν ἢ καὶ καταδιωχθῶσι, διότι ἀγωνίζονται ὑπὲρ τῶν ἐντολῶν τούτων τοῦ Θεοῦ.

23. Σύστασις τοῦ Ἰησοῦ πρὸς τοὺς μαθητὰς Του
διὰ τὴν καλὴν ἐκπλήρωσιν τοῦ ἔργου των

(Ματθ. 5, 13 - 16)

Ἀφοῦ καθώρισεν ὁ Ἰησοῦς ποῖοι ἄνθρωποι θὰ κριθοῦν ἄξιοι τῆς βασιλείας τῶν οὐρανῶν, στρέφεται κατόπιον πρὸς τοὺς μαθητὰς

- ΒΟΥΡΝΗ

Του. Οὗτοι ἔχουσιν ἤδη κριθῆ διὰ τῆς ἐκλογῆς των ὡς μαθητῶν τοῦ Χριστοῦ ἄξια τέκνα τοῦ Θεοῦ. Ἄλλὰ πρέπει νὰ ἀναλάβουν μὲ ζῆλον καὶ μεγάλην προσοχὴν τὸ ἔργον τῆς διδασκαλίας τῶν ἄλλων ἀνθρώπων.

— Προσέχετε, λέγει πρὸς αὐτοὺς ὁ Ἰησοῦς. Σ εἶ ς εἰ σ θ ε τ ὁ ἄ λ α ς τ ῆ ς γ ῆ ς.

Ἡ παρομοίωσις αὕτη τῶν μαθητῶν πρὸς τὸ ἄλας εἶναι πολὺ ἐπιτυχής. Τὸ ἄλας διατηρεῖ καὶ προφυλάσσει ἀπὸ τὴν σῆψιν τὰς τροφάς, αἱ ὁποῖαι εἶναι ἀπαραίτητοι διὰ τὴν συντήρησιν καὶ ἀνάπτυξιν τοῦ σώματος. Ἄλλὰ ὁ ἄνθρωπος δὲν εἶναι μόνον σῶμα· ἔχει καὶ ψυχὴν, ἡ ὁποία καταστρέφεται ἀπὸ τὴν σῆψιν τῆς ἁμαρτίας. Τὴν ψυχὴν λοιπὸν τῶν ἀνθρώπων εἶναι προωρισμένη νὰ προφυλάξῃ ἀπὸ τὴν ἁμαρτίαν καὶ νὰ βελτιώσῃ ἢ διδασκαλία τῶν μαθητῶν. Διὰ τοῦτο οἱ μαθηταὶ καὶ ἡ διδασκαλία των ἀποτελοῦν τὸ ἄλας, μὲ τὸ ὁποῖον θὰ προφυλαχθῆ ἀπὸ τὴν σῆψιν τῆς ἁμαρτίας ἢ ψυχὴ τῶν ἀνθρώπων.

— Προσέχετε, λέγει πάλιν πρὸς τοὺς μαθητάς Του ὁ Ἰησοῦς. Σ εἶ ς εἰ σ θ ε τ ὁ φ ῶ ς. Ὅπως τὸ φῶς φωτίζει τὸν κόσμον, οὕτω καὶ σεῖς θὰ φωτίσετε τὴν ψυχὴν τῶν ἀνθρώπων μὲ τὴν διδασκαλίαν σας, διὰ νὰ γνωρίσουν οἱ ἄνθρωποι τὴν ἀλήθειαν καὶ ὀδηγηθῶσιν εἰς τὴν βασιλείαν τοῦ Θεοῦ. Καὶ ὅπως τὴν λυχνίαν τῆς οἰκίας μας τοποθετοῦμεν ἐπὶ τοῦ λυχνοστάτου, διὰ νὰ φέγγῃ εἰς ὅλους, ἔτσι καὶ τὸ φῶς τῆς διδασκαλίας σας πρέπει νὰ τὸ βλέπουν ὅλοι οἱ ἄνθρωποι.

— Προσέχετε λοιπὸν πολὺ εἰς τὰ λόγια καὶ εἰς τὰς πράξεις σας. Διότι σεῖς θὰ ὁμοιάζετε π ρ ὁ ς π ὁ λ ι ν, ἡ ὁποία εἶναι κτισμένη ἐπάνω εἰς ὄρος καὶ τὴν ὁποίαν βλέπουν καὶ παρακολουθοῦν τὴν ζωὴν τῆς ὄλοι οἱ ἄνθρωποι. Τοιοῦτοτρόπως καὶ τὰς πράξεις σας θὰ βλέπουν ὅλοι οἱ ἄνθρωποι καὶ τοὺς λόγους σας θὰ ἀκούουν. Ἄς λάμψῃ λοιπὸν τὸ φῶς τῆς διδασκαλίας σας καὶ τῶν καλῶν ἔργων σας ἐμπροσθεν ὅλων τῶν ἀνθρώπων, διὰ νὰ ὀδηγηθῶσι καὶ οὗτοι εἰς τὸν ὀρθὸν δρόμον καὶ δοξάζωσι τὸν ἐν Οὐρανοῖς Θεὸν καὶ ὄχι τὰ ἐπίγεια ὑλικά ἀγαθά.

24. Ἡ συμπλήρωσις τοῦ Μωσαϊκοῦ νόμου

(Ματθ. Κεφ. 5, (20) - 7)

Ἐν συνεχείᾳ ὁ Ἰησοῦς ὁμιλεῖ περὶ τοῦ Μωσαϊκοῦ νόμου καὶ τονίζει ἀμέσως ὅτι ἡ διδασκαλία Του δὲν τὸν καταργεῖ, ὅπως ἔλεγον ὅσοι ἤθελον νὰ Τὸν κατηγορήσουν, ἀλλὰ τὸν συμπληρώνει καὶ τὸν βελτιώνει. Ὁ παλαιὸς νόμος ἦτο πρόσκαιρος καὶ παροδικός· ὁ νέος νόμος, ὁ καθιερούμενος διὰ τῆς διδασκαλίας Του, εἶναι ἀπόλυτος, διαρκῆς καὶ τέλειος. Δὲν ζητεῖ ἀπὸ τὸν ἄνθρωπον νὰ ἀποφεύγῃ ἀπλῶς τὸ κακόν, ὅπως ὁ παλαιός· ἀπαιτεῖ ἀπὸ αὐτὸν ὄχι μόνον νὰ ἀποφεύγῃ τὸ κακόν ἀλλὰ καὶ νὰ πράττῃ πάντοτε τὸ ἀγαθόν.

Διὰ νὰ ἀποδείξῃ τὴν ὑπεροχὴν τοῦ νόμου, τὸν ὁποῖον καθιερῶναι διὰ τῆς διδασκαλίας Του καὶ ὁ ὁποῖος ἀποτελεῖ τὸ Εὐαγγέλιον τῆς σωτηρίας τῶν ἀνθρώπων, ὁμιλεῖ λεπτομερῶς περὶ ὅλων τῶν ἐντολῶν τοῦ Μωσαϊκοῦ νόμου, τὰς ὁποίας συγχρόνως συμπληρῶναι καὶ τελειοποιεῖ.

α') Περὶ φόνου

(Ματθ. 5, 20 - 26)

Ὁ Μωσαϊκὸς νόμος μὲ τὴν ἐντολὴν «οὐ φονεύσεις» ἀπηγόρευεν ἀπλῶς τὸν φόνον. Ἐκεῖνος, ὁ ὁποῖος, παραβαίνων τὴν ἐντολὴν, θὰ ἐφόνευε, θὰ ἐδικάζετο καὶ θὰ ἐτιμωρεῖτο. Ὁ Μωσαϊκὸς νόμος δηλ. δὲν ζητεῖ νὰ εὕρῃ τὴν ρίζαν τοῦ κακοῦ, ἦτοι τὰς ἀφορμάς, ἀπὸ τὰς ὁποίας συνήθως προέρχεται τὸ φοβερὸν ἐγκλημα τοῦ φόνου. Ἀρκεῖται εἰς τὸ νὰ ἀπαγορεύσῃ εἰς τὸν ἄνθρωπον νὰ φονεύσῃ καί, ἂν φονεύσῃ, τὸν τιμωρεῖ.

Ὁ Ἰησοῦς ὅμως, ὁ ὁποῖος ἦλθεν εἰς τὸν κόσμον, διὰ νὰ συμπληρῶσιν καὶ τελειοποιήσῃ τὸν παλαιὸν νόμον, προχωρεῖ εἰς τὰ βαθύτερα αἰτία τοῦ φόνου. Τὴν ρίζαν τοῦ κακοῦ εὕρισκει εἰς τὴν ψυχὴν τοῦ ἀνθρώπου. Βλέπει ὅτι τὸ κακόν αὐτὸ ὀφείλεται εἰς τὴν ὀργήν, ἢ ὁποῖα εἰσέρχεται εἰς τὴν ψυχὴν τοῦ ἀνθρώπου ὡς σπόρος, καλλιεργεῖται καὶ βλαστάνει ἐκεῖ ὡς δένδρον καὶ καρποφορεῖ τὸν φόνον.

Ἡ ὀργὴ λοιπὸν εἶναι ἡ κυρία ἀφορμὴ τοῦ φόνου. Ἀπὸ τὴν ὀργὴν ἀφορμάται (ἀρχίζει) ἡ ἁμαρτία καὶ τὸ ἐγκλημα. Πρῶτον θὰ ὀργισθῇ ὁ ἄνθρωπος, ἔπειτα θὰ ὑβρίσῃ, θὰ βλασφημήσῃ, θὰ μι-

σήση και τέλος θά φονεύση. Ἰδοῦ ἡ διαφορά μεταξύ τοῦ Μωσαϊκοῦ και τοῦ Εὐαγγελικοῦ νόμου και ἡ συμπλήρωσις και τελειοποιήσις αὐτοῦ. Ὁ Ἰησοῦς θέλει νά ἐξαλείψῃ και τὰς ἀφορμὰς τοῦ φόβου, τὴν ὀργὴν δηλ., τὴν ὕβριν και τὸ μῖσος.

—Ἄν ἔχη κανεὶς μῖσος εἰς τὴν ψυχὴν του ἐναντίον ἐνὸς ἄλλου ἀνθρώπου, δὲν ἐπιτρέπεται νά εἰσέλθῃ εἰς τὴν Ἐκκλησίαν και νά προσευχηθῆ εἰς τὸν Θεόν. Πρέπει πρῶτον νά ὑπάγῃ νά εὑρῇ τὸν ἀνθρωπον, τὸν ὁποῖον μισεῖ ἢ ἔχει ἀδικήσει, νά συμφιλιωθῆ μαζί του και τότε μόνον, με ἀγάπην πλέον εἰς τὴν καρδίαν και ὄχι με μῖσος, νά σπεύσῃ εἰς τὸν ναόν. Τότε ἡ προσευχὴ του θά εἶναι εὐπρόσδεκτος εἰς τὸν Θεόν.

β') Περὶ ὄρκου

(Ματθ. 5, 33 - 37)

Ὁ Μωσαϊκὸς νόμος ἐπέτρεπε τὸν ὄρκον. «Οὐκ ἐπιορκήσεις, ἔλεγεν, ἀποδώσεις δὲ τῷ Κυρίῳ τοὺς ὄρκους σου». Ἀπηγόρευε δηλ. εἰς τοὺς Ἰουδαίους νά παραβαίνουν ὅ,τι με ὄρκον ὑπεσχέθησαν ὅτι θά ἐκτελέσουν. Ὅσοι παρέβαινον τὰς μεθ' ὄρκου ὑποσχέσεις των θά ἐτιμωροῦντο.

Ὁ Ἰησοῦς ὁμως, συμπληρῶν τὸν Μωσαϊκὸν νόμον, ἀπαγορεύει τελείως τὸν ὄρκον:

«Ἐγὼ δὲ λέγω ὑμῖν μὴ ὁμόσαι ὅλωσ».

Οἱ ἄνθρωποι, τονίζει, πρέπει νά ἔχουν ἐμπιστοσύνην ὁ εἰς πρὸς τὸν ἄλλον και νά ἀρκοῦνται εἰς ἓν νὰ ἢ εἰς ἓν ὄχι. Δὲν πρέπει ἐπ' οὐδενὶ λόγῳ νά λαμβάνουν τὸ ὄνομα τοῦ Θεοῦ εἰς τὸ στόμα των κατὰ τὰς συναλλαγὰς των. Τοῦτο εἶναι μεγάλη ἀσέβεια και δὲν ἐπιτρέπεται.

Ἄν θέλῃ κανεὶς νά βεβαιώσῃ τὸν ἄλλον δι' ὅ,τιδῆποτε, ἀρκεῖ ἓν νὰ ἢ και τίποτε περισσότερον. Ἄν πάλιν θέλῃ νά ἀρνηθῆ κάτι, ὅσονδῆποτε και ἂν δὲν τὸν πιστεύουν, αὐτὸς πρέπει νά ἀρκεσθῆ εἰς ἓν ἀπλοῦν ὄχι και ποτὲ νά μὴ καταφεύγῃ εἰς τὸν ὄρκον, διὰ νά γίνῃ τάχα πιστευτός.

Ἐν νὰ ἢ λοιπὸν ἢ ἓν ὄχι εἶναι ἀρκετά, διὰ νά βεβαιώσουν οἱ καλοὶ ἄνθρωποι τὰ λεγόμενά των ἢ τὰς ὑποσχέσεις των. Ὁ ὄρκος εἶναι ἀσέβεια πρὸς τὸν Θεόν και ἀπαγορεύεται ἀπολύτως.

Και εις τὸ ζήτημα τοῦτο, ὅπως βλέπομεν, ὁ Ἰησοῦς συμπληρώνει καὶ τελειοποιεῖ τὸν Μωσαϊκὸν νόμον¹.

γ') Περὶ ἀνεξικακίας

(Ματθ. 5, 38 - 43)

Συμπληρώνει ἐπίσης καὶ τελειοποιεῖ τὸν Μωσαϊκὸν νόμον ὁ Ἰησοῦς διὰ τῆς νέας διδασκαλίας του περὶ ἀνεξικακίας.

Ὁ Ἑβραϊκὸς νόμος ἀνεγνώριζε τὴν ἐκδίκησιν ὡς νόμιμον πράξιν, διότι ἔλεγεν: «Ὁφθαλμὸν ἀντὶ ὀφθαλμοῦ καὶ ὀδόντα ἀντὶ ὀδόντος». Δηλ. ὅ,τι κακὸν σοῦ κάμουν νὰ τὸ ἀνταποδώσης, νὰ κάμης καὶ σὺ τὸ ἴδιον.

Ὁ Κύριος ἡμῶν διδάσκει:

«Ἐγὼ δὲ λέγω ὑμῖν μὴ ἀντιστῆναι τῷ πονηρῷ, ἀλλ' ὅστις σὲ ραπίσῃ ἐπὶ τὴν δεξιὰν σιαγόνα στρέψον αὐτῷ καὶ τὴν ἄλλην»· δηλ. δὲν ἐπιτρέπεται νὰ ἐναντιώνεσαι εἰς τὸν πονηρὸν καὶ νὰ τοῦ ἀνταποδίδῃς τὰ ἴσα, ἤτοι νὰ τοῦ κάμης ὅ,τι κακὸν σοῦ ἔκαμεν αὐτός.

Ἡ ἀντεκδίκησις δὲν φέρει ποτὲ καλὸν ἀποτέλεσμα. Ὁ ἐκδικούμενος προκαλεῖ νέαν ἐκδίκησιν ἀπὸ ἐκείνου πού τὸ πρῶτον τὸν ἠδίκησε· καὶ οὗτος πάλιν νέαν, ὥστε τὸ κακὸν δὲν σταματᾷ ποτέ, ἀλλὰ ἐξακολουθεῖ μέχρι τελείας καταστροφῆς.

Ὅχι, λοιπόν· ἐκδίκησις δὲν ἐπιτρέπεται· ὅταν ἀδικηθῇ κανεῖς, εἶναι προτιμότερον νὰ ὑποχωρήσῃ, νὰ ἀνεχθῇ τὴν ἀδικίαν καὶ νὰ ἔχῃ ὑπομονὴν καὶ ἀνεξικακίαν.

δ') Περὶ ἀγάπης

(Ματθ. 5, 43 - 48)

Ἡ πληρεστέρα καὶ τελειότερα συμπλήρωσις τοῦ Μωσαϊκοῦ νόμου γίνεται διὰ τῆς περὶ ἀγάπης διδασκαλίας τοῦ Ἰησοῦ. Αὕτη ἀποτελεῖ τὸ θεμέλιον τοῦ Εὐαγγελικοῦ ἠθικοῦ νόμου.

1. Ὁ ὅρκος, ἐπιβαλλόμενος σήμερον ὑπὸ τῆς Πολιτείας εἰς τὰ δικαστήρια κυρίως, δὲν ἀντίκειται πρὸς τὸ Εὐαγγελικὸν «μὴ ὁμόσαι ὄλω». Ἡ ἀπαγόρευσις αὕτη ἔχει γενικὸν χαρακτήρα καὶ ἀναφέρεται εἰς τοὺς ἐπιπολαίως καὶ ἀνευ ἀνάγκης ἐπικαλουμένους τὸ ὄνομα τοῦ Θεοῦ. Ἄλλως τε καὶ ὁ Ἀπόστολος Παῦλος λέγει εἰς τὴν πρὸς Ἑβραίους ἐπιστολὴν του (6, 16) ὅτι ὁ ὅρκος δύναται νὰ θεωρηθῇ ὡς τὸ πέραις πάσης ἀντιλογίας.

Ὁ Μωσαϊκὸς νόμος ἔλεγεν : « Ἀγαπήσεις τὸν πλησίον σου καὶ μισήσεις τὸν ἐχθρόν σου. » Νὰ ἀγαπᾷς τὸν πλησίον σου, δηλ. τὸν ὁμόφυλόν σου, καὶ νὰ μισῆς τὸν ἐχθρόν σου, δηλ. κάθε ξένον.

Ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστός, συμπληρώνων τὸν παλαιὸν νόμον, ἐπεκτείνει τὴν ἀγάπην καὶ εἰς τοὺς ἐχθροὺς μας ἀκόμη :

« Ἐγὼ δὲ λέγω ὑμῖν ἀγαπᾶτε τοὺς ἐχθροὺς ὑμῶν, εὐλογεῖτε τοὺς καταρωμένους ὑμᾶς καλῶς ποιεῖτε (=εὐεργετεῖτε) τοὺς μισοῦντας ὑμᾶς.

Διότι, λέγει ἐν συνεχείᾳ ὁ Ἰησοῦς, ἂν ἀγαπᾶτε αὐτοὺς μόνον οἱ ὅποιοι σᾶς ἀγαποῦν, τί τὸ ὄφελος ; μήπως καὶ οἱ ἄδικοι ἀνθρωποὶ αὐτὸ δὲν κάμνουν ;

Τὰ ἄξια τέκνα τοῦ Θεοῦ κάμνουν τὸ καλὸν καὶ εἰς ἐκείνους ἀκόμη, οἱ ὅποιοι τοὺς καταρῶνται καὶ τοὺς μισοῦν. Θεωροῦν δηλ. ὅλους τοὺς ἀνθρώπους τέκνα τοῦ Θεοῦ καὶ ἐπομένως ἀδελφούς των. Ἔτσι καὶ ὁ Θεὸς « ἀνατέλλει τὸν ἥλιον ἐπὶ πονηροὺς καὶ ἀγαθοὺς καὶ βρέχει ἐπὶ δικαίους καὶ ἀδίκους ».

ε') Περὶ ἐλεημοσύνης

(Ματθ. 6, 1-4)

Οἱ Ἑβραῖοι ἐξετέλουν τὴν περὶ ἐλεημοσύνης ἐντολὴν τοῦ Μωσαϊκοῦ νόμου πρὸς ἐπίδειξιν καὶ ὄχι ἀπὸ πραγματικὴν συμπάθειαν πρὸς τοὺς δυστυχοῦντας. ἠθελον καὶ ἐπεδίωκον νὰ ἴδουν τὴν ἐλεήμονα πρᾶξιν των οἱ ἀνθρωποὶ καὶ νὰ ὀμιλήσουν δι' αὐτήν.

Ἡ τοιαύτη ὁμως ἐλεημοσύνη, ἡ ὀφειλομένη εἰς διάθεσιν ἀπλήξ ἐπιδείξεως, εἶναι πρᾶξις καθαρῶς ἐγωϊστικῆ· δὲν προέρχεται ἀπὸ εὐσέβειαν πρὸς τὸν Θεὸν καὶ ἀπὸ ἀγάπην πρὸς τὸν δυστυχοῦντα πλησίον.

Διὰ τοῦτο ὁ Ἰησοῦς, ὁ ὅποιος θέλει νὰ τελειοποιήσῃ τὸν ἀνθρώπον, διδάσκει ὅτι ἡ ἐλεημοσύνη πρέπει νὰ γίνεταί κατὰ τοιοῦτον τρόπον, ὥστε νὰ μὴ τὸ γνωρίζουν οὔτε καὶ οἱ πλησιέστεροι συγγενεῖς μας :

« Σοῦ ποιοῦντος ἐλεημοσύνην, μὴ γνώτω ἡ ἀριστερά σου τί ποιεῖ ἡ δεξιὰ σου ».

στ') *Περὶ προσευχῆς*
(Ματθ. 6, 5 - 15)

Ὅχι μόνον τὴν ἑλεημοσύνην, ἀλλὰ καὶ τὴν προσευχὴν ἔκαμον οἱ ὑποκριταὶ Ἰουδαῖοι, καὶ μάλιστα οἱ Φαρισαῖοι, πρὸς ἀπλὴν ἐπίδειξιν. Ὅταν προσηύχοντο, ἐφρόντιζον νὰ εἶναι εἰς τὸ μέσον πολλῶν ἀνθρώπων, ὥστε νὰ τοὺς βλέπη ὁ κόσμος καὶ νὰ τοὺς ἀκούη.

Ἐλεγον δὲ οἱ Ἰουδαῖοι εἰς τὰς συχνὰς καὶ μακροτάτας προσευχὰς των φλυαρίας καὶ «βαττολογήματα», ὅπως οἱ ἔθνικοί, δηλ. ἀνοήτους παρακλήσεις καὶ αἰτήσεις πρὸς τὸν Θεόν.

Ὁ Ἰησοῦς διδάσκει ὅτι ὁ ἐπιδεικτικὸς τρόπος τῆς προσευχῆς μας τὴν κάμνει νὰ μὴ ἔχη ἀξίαν.

Ὁ ἄνθρωπος, λέγει, δὲν πρέπει νὰ ζητῇ ἀπὸ τὸν Θεὸν πράγματα παράλογα καὶ ἀνόητα, ἀλλὰ μόνον ἐκεῖνα τῶν ὁποίων ἔχει ἀπόλυτον ἀνάγκην καὶ τὰ ὅποια γνωρίζει ἄλλως τε ὁ Θεὸς ὡς Παντογνώστης. Πρέπει δὲ νὰ κάμνωμεν τὴν προσευχὴν μας ὄχι ἐπιδεικτικῶς εἰς τὰς πλατείας καὶ τὰς Συναγωγὰς, ἀλλὰ εἰς τὸ πλέον κρυφὸν μέρος τῆς οἰκίας μας, διότι ὁ Θεὸς τὰ ἀκούει καὶ τὰ βλέπει ὅλα.

Θέλων δὲ ὁ Ἰησοῦς νὰ δεῖξη τί πρέπει νὰ περιέχη ἡ πρὸς τὸν Θεὸν προσευχὴ τῶν ἀνθρώπων, ἔδωσεν ὁ ἴδιος ἕνα τύπον προσευχῆς, ἡ ὁποία ὠνομάσθη βραδύτερον Κυριακὴ προσευχὴ, διότι τὴν ὠρισεν ὁ Κύριος.

Ἡ Κυριακὴ Προσευχὴ εἶναι ἡ ἐξῆς :

Πάτερ ἡμῶν ὁ ἐν τοῖς οὐρανοῖς,
ἀγιασθήτω τὸ ὄνομά Σου,
ἐλθέτω ἡ βασιλεία Σου,
γενηθήτω τὸ θέλημά Σου,
ὡς ἐν οὐρανῷ καὶ ἐπὶ τῆς γῆς.
Τὸν ἄρτον ἡμῶν τὸν ἐπιούσιον δὸς ἡμῖν σήμερον
καὶ ἄφες ἡμῖν τὰ ὀφειλήματα ἡμῶν,
ὡς καὶ ἡμεῖς ἀφίεμεν τοῖς ὀφειλέταις ἡμῶν.
Καὶ μὴ εἰσενέγκης ἡμᾶς εἰς πειρασμόν,
ἀλλὰ ρῦσαι ἡμᾶς ἀπὸ τοῦ πονηροῦ.

Ἀμήν.

Ἐἰς τὴν Κυριακὴν προσευχὴν ὀνομάζομεν τὸν Θεὸν Πατέρα,

διότι είναι ο κοινός Πατήρ πάντων τῶν ἀνθρώπων καὶ Αὐτὸς παρέχει τὴν ζωὴν καὶ τὰ ἀγαθὰ εἰς ὅλον τὸν κόσμον. Λέγομεν ἐπίσης, ὅτι ὁ Θεὸς κατοικεῖ εἰς τοὺς Οὐρανοὺς καὶ ὄχι μεταξύ τῶν ἀμαρτωλῶν ἀνθρώπων, διὰ νὰ δείξωμεν τὸ μεγαλεῖόν Του.

Μετὰ τὴν προσφώνησίν μας πρὸς τὸν ἐν Οὐρανοῖς Πατέρα, διατυπώνομεν μὲ πολὺ ὀλίγας λέξεις τὰ πρὸς Αὐτὸν αἰτήματά μας :

1) Ἀγιασθήτω τὸ ὄνομά Σου. Τὸ ὄνομα τοῦ Θεοῦ εἶναι ἅγιον, ἀλλὰ παρακαλοῦμεν καὶ ἡμεῖς νὰ ἀγιασθῇ ἐν τῇ γῆ, δηλ. νὰ ἀγιασθῇ τὸ ὄνομα τοῦ Θεοῦ μεταξύ τῶν ἀνθρώπων· θὰ γίνῃ δὲ τοῦτο, ἂν παύσουν πλέον καὶ αὐτοὶ νὰ εἶναι ἀμαρτωλοί.

2) Ἐλθέτω ἡ βασιλεία Σου. Παρακαλοῦμεν ἐπίσης νὰ ἔλθῃ καὶ εἰς τὴν γῆν ἡ βασιλεία τοῦ Θεοῦ, δηλ. νὰ ἐπικρατήσῃ, καὶ εἰς τὴν γῆν ἡ ἀλήθεια καὶ ἡ δικαιοσύνη καὶ ἐν γένει ἡ ἀρετή.

3) Γενηθήτω τὸ θέλημά Σου ὡς ἐν οὐρανῶ καὶ ἐπὶ τῆς γῆς. Τὸ ὄνομα τοῦ Θεοῦ θὰ δοξασθῇ καὶ ἐπὶ τῆς γῆς, ὅταν γίνεταί τὸ θέλημά Του εἰς τὴν γῆν ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους, ὅπως γίνεταί εἰς τοὺς οὐρανοὺς ἀπὸ τοὺς ἀγγέλους.

4) Τὸν ἄρτον ἡμῶν τὸν ἐπιούσιον δὸς ἡμῖν σήμερον. Παρακαλοῦμεν τὸν Θεὸν νὰ μᾶς ἐξασφαλίσῃ τὸν ἄρτον τὸν ἀπαραίτητον. Ὅταν ἔλθῃ ἡ βασιλεία τοῦ Θεοῦ, δὲν θὰ ἔχῃ ἀνάγκην τροφῆς ὁ ἀνθρώπος. Ἐπειδὴ ὁμως δὲν γνωρίζομεν πότε θὰ ἔλθῃ, διὰ τοῦτο πρέπει μέχρι τῆς ἡμέρας αὐτῆς νὰ ζήσῃ, νὰ διατηρήσῃ δηλ. τὸ σῶμά του διὰ τῆς τροφῆς. Τὸ σπουδαιότερον μέρος τῆς τροφῆς τοῦ ἀνθρώπου εἶναι ὁ ἄρτος· τοῦτον λοιπὸν ζητοῦμεν νὰ μᾶς δώσῃ ὁ Θεὸς καὶ ὄχι πλοῦσια καὶ πολυτελεῖ φαγητᾶ.

5) Καὶ ἄφες ἡμῖν τὰ ὀφειλήματα ἡμῶν, ὡς καὶ ἡμεῖς ἀφίεμεν τοῖς ὀφειλέταις ἡμῶν. Μὲ τὸ αἶτημα τοῦτο παρακαλοῦμεν τὸν Θεὸν νὰ συγχωρήσῃ τὰς ἀμαρτίας μας, ὅπως καὶ ἡμεῖς συγχωροῦμεν κατὰ τὴν ἐντολὴν Του τὰς ἀμαρτίας τῶν ἀνθρώπων πού μᾶς ἠδίκησαν. Κανεὶς δὲν δικαιούται νὰ ζητήσῃ τὴν συγχώρησιν τῶν ἀμαρτιῶν του ὑπὸ τοῦ Θεοῦ, ἂν αὐτὸς πρῶτος δὲν συγχωρῇ τοὺς ἀμαρτήσαντας εἰς αὐτόν.

6) Καὶ μὴ εἰσενέγκῃς ἡμᾶς εἰς πειρασμόν, ἀλλὰ ρῦσαι ἡμᾶς ἀπὸ τοῦ πονηροῦ. Παρακαλοῦμεν τέλος τὸν Θεὸν ὄχι μόνον νὰ μὴ μᾶς εἰσαγάγῃ εἰς τὴν δοκιμα-

σίαν τῆς ἀμαρτίας, ἀλλὰ καὶ νὰ ἀπομακρύνῃ ἀπὸ ἡμᾶς τὸν πειρασμὸν τοῦ πονηροῦ, δηλ. τὰς κακὰς ἐπιθυμίας. Τὸ κάμνομεν αὐτό, διότι δὲν ἔχομεν πεποιθήσιν εἰς τὸν ἑαυτὸν μας καὶ φοβούμεθα ὅτι δὲν θὰ δυνηθῶμεν νὰ ἀνθέξωμεν εἰς τὸν πειρασμὸν καὶ νὰ μὴ ἀμαρτήσωμεν.

Ὁ Θεὸς δοκιμάζει τὴν σταθερότητα τῆς πίστεως καὶ εὐσεβείας μας διὰ δύο λόγους· ἢ διὰ νὰ στερεώσωμεν περισσότερο τὴν πίστιν μας ἢ διὰ νὰ γίνωμεν μὲ τὴν σταθερὰν πίστιν μας παράδειγμα πρὸς τοὺς ἄλλους ἀνθρώπους, ὅπως ὁ Ἄβραάμ καὶ ὁ Ἰώβ.

7) Ἄ μ ἢ ν. Εἴθε νὰ γίνουν αὐτά, τὰ ὁποῖα ζητοῦμεν ἀπὸ τὸν Θεόν.

Ἡ προσευχὴ εἶναι ἀναγκαιοτάτη εἰς τὸν ἄνθρωπον. Ὅπως τὸ σῶμα τοῦ ἀνθρώπου ἔχει ἀνάγκην τροφῆς, διὰ νὰ ζήσῃ, οὕτω καὶ ἡ ψυχὴ. Ἡ προσευχὴ εἶναι ἡ τροφή τῆς ψυχῆς.

Ἡ Κυριακὴ προσευχὴ, μὲ τὴν βραχυλογίαν της καὶ τὸ ὕψος τῶν ἐννοιῶν, εἶναι ὁ κλασσικὸς τύπος πάσης Χριστιανικῆς προσευχῆς, θεῖον ἀληθῶς δημιούργημα.

ζ') *Περὶ νηστείας*

(Μαθ. 6, 16 - 18)

Καὶ ὅταν ἐνήστευον οἱ Ἑβραῖοι, τὸ ἔκαμον μὲ πολὺ ἐπίδεικτικὸν τρόπον. Περιεφέροντο σιωπηλοὶ καὶ σκυθρωποί, μὲ ὠχρὰ καὶ ἀδύνατα πρόσωπα, διὰ νὰ δείξουν εἰς τὸν κόσμον ὅτι ἐνήστευον.

Ἡ νηστεία δὲν χρειάζεται, διὰ νὰ μᾶς προσέξουν οἱ ἄλλοι ἄνθρωποι καὶ νὰ ἐπαινέσουν αὐτὸν ποὺ νηστεύει. Μὲ τὴν νηστείαν καὶ τὴν προσευχὴν καθαρίζεται καὶ ἐξαγνίζεται τὸ σῶμα καὶ ἡ ψυχὴ μας. Πρέπει λοιπὸν νὰ γίνεται μὲ σεμνότητα καὶ χωρὶς καμμίαν ἐπίδειξιν.

Διὰ τοῦτο ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστὸς ἐδίδαξεν :

Ὅταν νηστεύετε, μὴ περιφέρεσθε σκυθρωποὶ καὶ ρυπαροί, διὰ νὰ ἐπιδειχθῆτε. Ἀντιθέτως μάλιστα νὰ πλύνετε καλὰ τὸ πρόσωπόν σας, διὰ νὰ μὴ φαίνεσθε ὅτι νηστεύετε. Ὁ Θεός, ὁ ὁποῖος γνωρίζει τὰ πάντα, θὰ ἴδῃ ὅτι νηστεύετε καὶ θὰ σᾶς ἀνταμείψῃ.

η') *Περὶ Θείας Προνοίας*

(Μαθ. 6, 25 - 34)

Ὁ Κύριος ἐδίδαξεν ὅτι οἱ ἄνθρωποι δὲν πρέπει νὰ ἀπελπίζονται ποτὲ διὰ τὰς τυχόν ἀτυχίας τῆς ζωῆς, ἀλλὰ νὰ ἔχωσι πάντοτε τὴν

ἐλπίδα των πρὸς τὸν Θεόν. Διότι ὁ Θεός, ὁ ὁποῖος ἐπλασε τὸν ἄνθρωπον, δὲν εἶναι δυνατὸν ποτὲ νὰ τὸν ἀφήσῃ εἰς τὴν τύχην του.

Αὐτὸς φροντίζει δι' ὅλα τὰ πλάσματα τῆς δημιουργίας, ἀκόμη καὶ διὰ τὰ πλεόν ταπεινά· δίδει τροφήν εἰς τὰ «πετεινά» τοῦ οὐρανοῦ καὶ ὠραία ἄνθη καὶ φύλλωμα εἰς τὰ φυτά. Πολὺ περισσότερον βεβαίως θὰ φροντίσῃ διὰ τὸν ἄνθρωπον, ἀφοῦ οὗτος εἶναι τὸ ἀγαπητότερον ἀπὸ τὰ δημιουργήματά Του.

Διὰ τοῦτο ὁ Θεὸς οὐδέποτε ἐγκαταλείπει τὸν ἄνθρωπον. Ἡ **Θεία Πρόνοια**, παρακολουθεῖ διαρκῶς τὸν ἄνθρωπον καὶ τὸν ἐφοδιάζει μὲ ὅλα τὰ ὑλικά καὶ ἄλλα ἀγαθὰ, τῶν ὁποίων ἔχει ἀνάγκην.

Ὁ ἄνθρωπος λοιπὸν πρέπει νὰ ἀπασχολῇ τὸν νοῦν του κυρίως εἰς τὸ νὰ πράττῃ καλὰ ἔργα. Τότε θὰ ἔχη καὶ ὅλα τὰ ἄλλα ἀπὸ τὴν Θεῖαν Πρόνοιαν.

θ') Περὶ τῶν ἄλλων ἀρετῶν, τὰς ὁποίας πρέπει νὰ ἔχη ὁ ἄνθρωπος
(Ματθ. 6, 19 - 24, 7, 1 - 6, 7, 7 - 20)

Ἐδίδαξεν ἀκόμη ὁ Κύριος ἡμῶν ὅτι καὶ ἄλλας ἀρετὰς πρέπει νὰ ἔχη ὁ ἄνθρωπος.

Πρέπει πρῶτον νὰ φροντίσῃ περισσότερον διὰ τὰ πνευματικὰ ἀγαθὰ παρὰ διὰ τὰ ὑλικά. Πνευματικὰ ἀγαθὰ εἶναι αἱ καλαὶ πράξεις, αἱ πράξεις ἀγάπης πρὸς τοὺς ἄλλους. Αὗται εἶναι διὰ τὸν ἄνθρωπον πραγματικὸς θησαυρός, ὁ ὁποῖος δὲν κινδυνεύει ἀπὸ τίποτε. Ἀντιθέτως τὰ ὑλικά ἀγαθὰ, ὅπως ὁ πλοῦτος, κινδυνεύουν καὶ ἀπὸ τοὺς κλέπτας ἀκόμη.

Πρέπει νὰ μὴ βλέπωμεν μόνον τῶν ἄλλων τὰ ἐλαττώματα καὶ τὰ σφάλματα καὶ νὰ τοὺς κατακρίνωμεν δι' αὐτά. Εἶναι ἀνάγκη πρῶτον τὰ ἰδικὰ μας ἐλαττώματα καὶ τὰ τυχὸν σφάλματα νὰ βλέπωμεν καὶ νὰ προσπαθῶμεν νὰ τὰ διορθώσωμεν. Μόνον ἔτσι θὰ δυνηθῶμεν νὰ ἐπιδράσωμεν καὶ εἰς τοὺς ἄλλους καὶ θὰ τοὺς κάμωμεν νὰ γίνουιν καλύτεροι ἀκολουθοῦντες τὸ παράδειγμά μας.

Ὅλα τὰ ἀγαθὰ τὰ παρέχει ὁ Θεὸς πρὸς τοὺς ἀνθρώπους καὶ πρέπει νὰ τὰ ζητῶμεν χωρὶς κανένα δισταγμόν. Ὅπως τὰ τέκνα ζητοῦσιν ἀπὸ τοὺς γονεῖς των τὴν ἀναγκαιοῦσαν εἰς αὐτὰ τροφήν,

ἔτσι καὶ οἱ ἄνθρωποι δὲν πρέπει νὰ διστάζουν νὰ ζητοῦν ἀπὸ τὸν ἐν Οὐρανοῖς Πατέρα· «Πᾶς γὰρ ὁ αἰτῶν λαμβάνει καὶ ὁ ζητῶν εὐρίσκει καὶ τῷ κρούοντι ἀνοιγέσεται». Ἄφοῦ λοιπὸν ὅλα ὅσα μᾶς ἀναγκαιοῦν εἰς τὴν ζωὴν μᾶς τὰ παρέχει ὁ Θεός, διατί νὰ μὴ κάμνωμεν καὶ ἡμεῖς πάντοτε τὸ καλὸν πρὸς τοὺς ἄλλους ἀνθρώπους; Τὰς σχέσεις μας πρὸς τοὺς ἄλλους ἀνθρώπους, διδάσκει ὁ Κύριος, πρέπει νὰ κανονίζη ὁ ἕξῃς μέγας νόμος: «Πάντα ὅσα ἂν θέλητε, ἵνα ποιῶσιν ὑμῖν οἱ ἄνθρωποι, οὕτω καὶ ὑμεῖς ποιεῖτε αὐτοῖς».

Ἡ ἀρετὴ ἢ ἡ κακία τοῦ ἀνθρώπου φαίνεται ἀπὸ τὰ ἔργα του κυρίως, ὅπως τοῦ δένδρου ἢ καλὴ κατάστασις φαίνεται ἀπὸ τὴν καρποφορίαν του. Ὅπως δὲ τὸ δένδρον μόνον ἂν καρποφορῇ εἶναι χρήσιμον, τοιοῦτοτρόπως καὶ ὁ ἄνθρωπος πρέπει νὰ πράττῃ πάντοτε καλὰ ἔργα, «νὰ ἀκολουθῇ τὴν ὁδὸν τῆς ἀρετῆς». Δὲν εἶναι βέβαια εὐκόλον τοῦτο. Διότι τὸ νὰ πράττῃ κανεὶς πάντοτε τὸ καλὸν ὁμοιάζει μὲ τὸ νὰ εἰσέρχεται ἀπὸ στενὴν πύλην εἰς δρόμον δύσκολον καὶ ἀνηφορικόν. Ἐναντιθῆτος ὁ δρόμος τοῦ κακοῦ εἶναι εὐρύχωρος καὶ ὁμαλὸς καὶ μὲ εὐκολίαν εἰσέρχεται κανεὶς εἰς αὐτὸν ἀπὸ πλατεῖαν πύλην. Πολλοὶ ἀκολουθοῦν τὸν εὐκόλον δρόμον, ἀλλὰ μόνον ὁ δύσκολος δρόμος τῆς ἀρετῆς θὰ μᾶς ὁδηγήσῃ εἰς τὸν Παράδεισον.

ι) Περὶ τῆς σταθερᾶς πίστεως

(Ματθ. 21-27)

ΚΗΧ ΨΔΥΣ

Ἐτελιώνωνι τὴν ὁμιλίαν Του ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστός, ἐτόνισεν ἰδιαίτερος τὴν μεγάλην ἀξίαν ποῦ ἔχουν διὰ τὸν ἄνθρωπον τὰ καλὰ ἔργα.

Μόνον ἂν κάμνετε πάντοτε τὸ καλόν, θὰ δείξετε ὅτι ἔχετε σταθερὰν πίστιν πρὸς ἐμὲ καὶ τὴν διδασκαλίαν μου. «Οὐ πᾶς ὁ λέγων μοι Κύριε, Κύριε εἰσελεύσεται εἰς τὴν βασιλείαν τῶν οὐρανῶν, ἀλλ' ὁ ποιῶν τὸ θέλημα τοῦ πατρὸς μου τοῦ ἐν οὐρανοῖς».

Δὲν πρέπει λοιπὸν νὰ ἀρκούμεθα εἰς τὸ νὰ ἀκούωμεν τὴν ὀρθὴν διδασκαλίαν καὶ νὰ ἐπαναλαμβάνωμεν αὐτήν, ἀλλὰ καὶ νὰ πράττωμεν ὅ,τι αὐτὴ μᾶς ἐπιβάλλει.

Ὁ ἀρκούμενος μόνον εἰς τοὺς λόγους ὁμοιάζει μὲ τὸν μωρὸν ἄν-

θρωπον, ὁ ὁποῖος ἐθεμελίωσε τὴν οἰκίαν του ἐπάνω εἰς ἄμμον· ἡ πρώτη θυέλλα μὲ βροχὰς καὶ ἀνέμους θὰ τὴν καταρρίψῃ. Ἔτσι καὶ ἐκεῖνος, ὁ ὁποῖος θεμελιώνει τὴν πίστιν του εἰς λόγους μόνον δὲν θὰ δυνηθῆ νὰ ἀνθέξῃ εἰς τὰ πρῶτα δυστυχήματα ἢ τὰς κακὰς συμβουλάς τῶν ἄλλων, ἀλλὰ θὰ χάσῃ τὴν πίστιν του.

Ἀντιθέτως ὁ φρόνιμος ἄνθρωπος θεμελιώνει τὴν οἰκίαν του ἐπὶ τῆς πέτρας καὶ αὐτὴ ἀντέχει εἰς ὅλας τὰς θυέλλας καὶ τοὺς ἀνέμους.

Πέτρα λοιπόν, δηλαδὴ σταθερὸν θεμέλιον τῆς πίστεως, εἶναι κυρίως τὰ καλὰ ἔργα, τὰ ἔργα τῆς ἀρετῆς, τὰ ὁποῖα πάντοτε πρέπει νὰ πράττῃ ὁ ἄνθρωπος. †

*25. Ποίαν ἐντύπωσιν ἔκαμε καὶ ποίαν σημασίαν ἔχε
διὰ τοὺς Χριστιανοὺς ἡ «ἐπὶ τοῦ Ὄρους Ὁμιλία»*

(Ματθ. 7, 28 - 29 κ.ἄ.)

† Ἡ ἐπὶ τοῦ Ὄρους Ὁμιλία ἔκαμε μεγάλην ἐντύπωσιν εἰς ὅλον τὸν λαόν, ὁ ὁποῖος τὴν παρηκολούθησε μὲ θαυμασμόν. Ὅλοι ἀνεγνώριζον ὅτι δὲν ὠμίλησε ξηρῶς καὶ τυπικῶς, ὅπως ἔκαμνον οἱ Γραμματεῖς καὶ οἱ Φαρισαῖοι, ἀλλὰ ἔδιδε ζωὴν εἰς τοὺς λόγους του, ὡς νὰ εἶχεν ἐξουσίαν ἀνωτέραν.

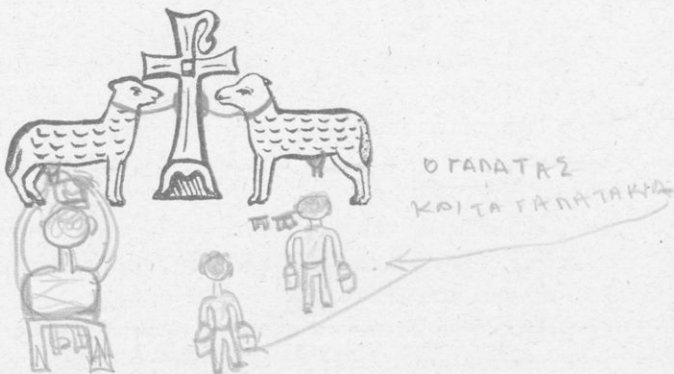
Ἰδιαιτέρως ἐπρόσεξαν ὅλοι τὴν περὶ βασιλείας τοῦ Θεοῦ διδασκαλίαν Του, ἡ ὁποία ἄλλως τε ἦτο τὸ κύριον σημεῖον τῆς ὁμιλίας Του.

Ἡ βασιλεία τοῦ Θεοῦ ὑπάρχει ἐν τῷ Οὐρανῷ, ὅπου οἱ ἄγγελοι καὶ οἱ δίκαιοι ζῶσιν ἕνα ἰδεώδη πνευματικὸν βίον, ἐκπληροῦντες τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ.

Πρὸς τὴν ἰδεώδη ταύτην πνευματικὴν ζωὴν πρέπει νὰ τείνῃ νὰ ὁμοιάσῃ καὶ ἡ ἐπὶ τῆς γῆς ζωὴ τῶν ἀνθρώπων. Κατὰ τὴν ἐπὶ τῆς γῆς ζωὴν ταύτην πρέπει νὰ ρυθμίξῃ τὰς σχέσεις τῶν ἀνθρώπων μεταξύ των ἢ θέλησις τοῦ Θεοῦ. Τὸ θέλημα δὲ τοῦ Θεοῦ περιλαμβάνεται εἰς τοὺς θεῖους νόμους, οἱ ὁποῖοι ἀποκαλύπτονται εἰς τὸν ἄνθρωπον διὰ τῆς διδασκαλίας τοῦ Υἱοῦ τοῦ Θεοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ.

Ὅλοι ὅσοι ἀκολουθοῦν εἰς τὸν βίον των τοὺς θεῖους νόμους καὶ ἐργάζονται διὰ τὴν ἐπικράτησιν τῶν ἀρχῶν τῆς ἀ γ ά π η ς, θὰ γίνουν ἄξιοι τῆς ἐπὶ τῆς γῆς βασιλείας τοῦ Θεοῦ.

Είναι λοιπόν ἡ ἐπὶ τῆς γῆς βασιλεία τοῦ Θεοῦ πνευματικὴ καὶ παγκόσμιος καὶ τείνει νὰ ὁμοιάσῃ πρὸς τὴν ἐν οὐρανοῖς βασιλείαν. Διὰ τοῦτο ὁ ἄνθρωπος πρέπει νὰ φροντίζῃ νὰ πλησιάσῃ, διαρκῶς πρὸς τὴν πνευματικὴν καὶ ἠθικὴν τελειότητα, τὴν ὁποίαν πρέπει νὰ ἔχουν τὰ ἄξια τέκνα τῆς βασιλείας τοῦ Θεοῦ. ↓

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΤΕΤΑΡΤΟΝ

Η ΕΝ ΓΑΛΙΛΑΙΑ ΔΡΑΣΙΣ ΚΑΙ ΔΙΔΑΣΚΑΛΙΑ ΤΟΥ ΙΗΣΟΥ

26. Ἡ θεραπεία τοῦ λεπροῦ καὶ τοῦ παραλυτικοῦ δούλου
τοῦ Ἐκατοντάρχου τῆς Καπερναοῦμ

(Μαθ. 8, 1-13)

ΕΤΑ τὴν ὁμίλιαν Του ὁ Ἰησοῦς κατῆλθεν ἐκ τοῦ ὄρους καὶ ἀκολουθούμενος ὑπὸ πλήθους πολλοῦ κατηυθύνθη πρὸς τὴν Καπερναοῦμ.

Ἐνῶ εἰσῆρχετο εἰς μίαν παρακειμένην κώμην, ἐπλησίασε κάποιος ἄνθρωπος, ὁ ὁποῖος ἔπασχεν ἐκ λέπρας, καὶ γονυπετήσας ἰκέτευε τὸν Ἰησοῦν νὰ τὸν λυπηθῆ καὶ νὰ τὸν θεραπεύσῃ ἀπὸ τὴν φοβερὰν νόσον.

— Κύριε, τοῦ λέγει, ἐὰν θέλῃς, δύνασαι νὰ με θεραπεύσῃς.

Ὅπως βλέπομεν, ὁ λεπρὸς εἶναι τόσοσ πεπεισμένος διὰ τὴν θεϊὰν δύναμιν τοῦ Ἰησοῦ, ὥστε δὲν ἐκφράζει καμμίαν ἀμφιβολίαν περὶ τούτου. Παρακαλεῖ μόνον νὰ θελήσῃ νὰ τὸν θεραπεύσῃ ὁ Ἰησοῦς καί, ἂν θελήσῃ, τότε ἀσφαλῶς θὰ θεραπευθῆ.

Ὁ Ἰησοῦς ἐπρόσβηξε τὴν σταθερὰν ταύτην πίστιν τοῦ λεπροῦ.
Ἐξέτεινε τὴν χεirá Του, ἤγγισε τὸν λεπρὸν καὶ τοῦ εἶπε :

— Θέλω, καθαρίσθητι.

Ἀμέσως τὰ ἀπαίσια ἔλκη τῆς λέπρας ἐξηφανίσθησαν· ὁ λεπρὸς ἔθεραπεύθη.

Μετὰ τὴν θεραπείαν τοῦ λεπροῦ, ὁ Ἰησοῦς συνέχισε τὸν δρόμον Του πρὸς τὴν Καπερναοῦμ. Ἐκεῖ εἶχε τὴν ἔδραν του καὶ εἰς ἀξιωματικὸς τοῦ Ρωμαϊκοῦ στρατοῦ (Ἐκατόνταρχος), ὁ ὁποῖος ἦτο εἰς τὴν ὑπηρεσίαν τοῦ βασιλέως Ἡρώδου Ἀντίπα. Ὁ Ἐκατόνταρχος ἦτο καλὸς ἄνθρωπος καὶ ὅλοι τὸν ἐσέβοντο καὶ τὸν ἠγάπων.

Ὅταν ἔφθασεν ὁ Ἰησοῦς εἰς τὴν Καπερναοῦμ, ἔτρεξε πρὸς Αὐτὸν ὁ Ἐκατόνταρχος καὶ ἤρχισε νὰ τὸν παρακαλῆ νὰ θεραπεύσῃ τὸν δοῦλόν του, ὁ ὁποῖος ἔπασχεν ἐκ παραλυσίας καὶ πολὺ ἐβασανίζετο.

Ὁ Ἰησοῦς ἀπήντησεν ἀμέσως ὅτι θὰ ὑπάγῃ εἰς τὴν οἰκίαν του νὰ τὸν θεραπεύσῃ.

Ἀλλὰ τότε ὁ Ἐκατόνταρχος εἶπε πρὸς τὸν Ἰησοῦν :

— Κύριε, ἐγὼ δὲν εἶμαι ἄξιος, διὰ νὰ εἰσέλθῃς Σὺ εἰς τὸν οἶκόν μου. Ἀλλὰ, ὅπως ἐγὼ, ὅταν δώσω μίαν διαταγὴν εἰς τοὺς στρατιώτας μου, ἀμέσως ἐκτελεῖται, οὕτω καὶ Σὺ δύνασαι μὲ ἓνα λόγον Σου νὰ θεραπεύσῃς τὸν ὑπῆρέτην μου.

Ὅταν ἤκουσε τοὺς λόγους τούτους τοῦ Ἐκατοντάρχου, ὁ Ἰησοῦς ἐστράφη πρὸς τοὺς μαθητὰς Του καὶ εἶπε :

— Τοιαύτην πίστιν δὲν εὔρον μεταξύ τῶν Ἰουδαίων. Σὰς λέγω ὅτι θὰ πιστεύσουν εἰς τὴν διδασκαλίαν μου πολλοὶ Ἐθνικοὶ καὶ θὰ σωθοῦν, ἐνῶ οἱ Ἰουδαῖοι θὰ μείνουν ἔξω τῆς βασιλείας τοῦ Θεοῦ.

Καὶ ἀπευθυνόμενος κατόπιν πρὸς τὸν Ἐκατόνταρχον τοῦ λέγει :

— Πήγαινε εἰς τὸν οἶκόν σου καὶ θὰ γίνῃ κατὰ τὴν πίστιν σου.

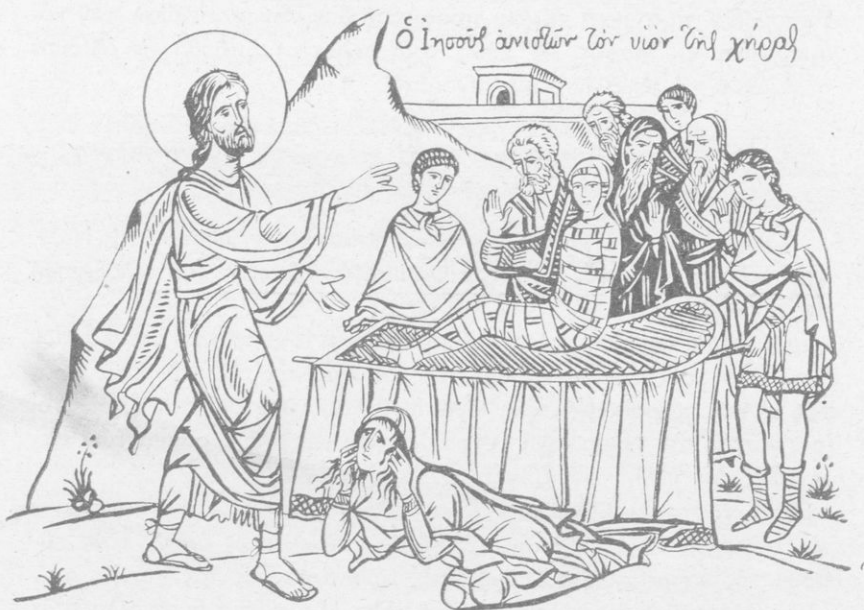
Καὶ πράγματι. Τὴν ἰδίαν στιγμὴν ὁ δοῦλος τοῦ Ἐκατοντάρχου ἔθεραπεύθη καὶ ἔγινε τελείως ὑγιής.

27. Ἡ ἀνάστασις τοῦ υἱοῦ τῆς χήρας ἐν Ναϊν

(Λουκ. 7, 11 - 17)

Μετὰ τὴν θεραπείαν τοῦ δούλου τοῦ Ἐκατοντάρχου, ὁ Ἰησοῦς ἐξῆλθεν ἐκ τῆς Καπερναοῦ μετὰ τῶν μαθητῶν Του καὶ πολλοῦ πλήθους καὶ ἐπεσκέπτετο τὰς ἄλλας πόλεις τῆς Γαλιλαίας. Περὶ τὴν δύσιν τοῦ ἡλίου ἔφθασεν εἰς τὴν πόλιν Ναϊν, ἡ ὁποία ἔκειτο 40 χιλιόμετρα νοτιοδυτικῶς τῆς Καπερναοῦ.

Ὁ Ἰησοῦς καὶ ἡ ἀκολουθία Του ἐπλησίαζον εἰς τὴν πόλιν, ὅταν ἐφάνη ἐξερχομένη ἐκ τῆς πύλης τῆς πόλεως μία πένθιμος συνοδεία. Ἦτο κηδεῖα, τὴν ὁποίαν ἠκολούθει μέγα πλῆθος κόσμου. Ὁ νεκρὸς

ἦτο τὸ μονογενὲς τέκνον μιᾶς χήρας, ἡ ὁποία ἐκλαίεν ἀπαρηγόρητα.

Ὁ Ἰησοῦς συνεκινήθη πολὺ ἀπὸ τὸ θέαμα τῆς θρηνούσης μητρός. Χωρὶς νὰ περιμένῃ νὰ ζητηθῇ ἡ βοήθειά Του, ἐπλησίασε τὴν συνοδείαν καὶ ἀπευθυνόμενος πρὸς τὴν χήραν μητέρα εἶπε:

—Μὴ κλαῖε.

Ὅλοι τότε ἐστράφησαν πρὸς τὸν Ἰησοῦν, οἱ δὲ βασταύζοντες

τὸν νεκρὸν ἐστάθησαν καὶ παρετήρουν ἔκπληκτοι τὸν πλησιά-
ζοντα πρὸς τὸ φέρετρον Ἰησοῦν.

Ἐν μέσῳ τῆς σιωπῆς, ἡ ὁποία ἐπηκολούθησεν, ἠκούσθη ἡ φωνὴ
τοῦ Ἰησοῦ λέγουσα :

— Νεανίσκε, εἰς σὲ τὸ λέγω, ἐγέρθητι!

Ἀμύσως ὁ μέχρι τῆς στιγμῆς ἐκείνης νεκρὸς νέος «ἀνεκάθισε»
καὶ ἤρχισε νὰ ὀμιλῇ.

Ὁ Ἰησοῦς τότε ἔλαβεν αὐτὸν ἐκ τῆς χειρὸς καὶ τὸν παρέδωσεν
εἰς τὴν μητέρα του, τῆς ὁποίας ἡ λύπη μετέτράπη εἰς ἀπερίγραπτον
ἀγαλλίασιν.

Ὅλοι κατελήφθησαν ὑπὸ θαυμασμοῦ. Ἐδόξαζον τὸν Θεὸν καὶ
ἔλεγον ὅτι πράγματι μέγας προφήτης διὰ τὴν σωτηρίαν τοῦ κόσ-
μου εἶναι ὁ Ἰησοῦς. Ἡ φήμη τοῦ θαύματος διεδόθη εἰς ὅλα τὰ
περίχωρα καὶ εἰς ὅλην τὴν Ἰουδαίαν.

28. Ὁ Ἰησοῦς συγχωρεῖ τοὺς εἰλικρινῶς μετανοοῦντας

(Λουκ. 7, 36 - 50)

Ὀλίγον μετὰ τὸ θαῦμα τῆς ἀναστάσεως τοῦ νεανίσκου τῆς Ναϊν,
προσεκλήθη ὁ Ἰησοῦς ὑπὸ τοῦ Φαρισαίου Σίμωνος, ἵνα φιλοξενηθῇ
εἰς τὴν οἰκίαν του.

Οἱ Φαρισαῖοι ἦσαν οἱ πλουσιώτεροι καὶ ἰσχυρότεροι μεταξὺ τῶν
Ἰουδαίων καὶ διεκρίνοντο διὰ τὴν τυφλὴν προσήλωσιν των πρὸς
τὰς ἔθνικὰς παραδόσεις τοῦ Ἰουδαϊκοῦ λαοῦ. Αὐτοὶ ἦσαν κυρίως οἱ
ἐρμηνευταὶ τοῦ Νόμου καὶ μεταξὺ αὐτῶν καὶ τῶν Γραμματέων ἐξε-
λέγοντο τὰ μέλη τοῦ Συνεδρίου.

Διὰ τοῦτο οἱ Φαρισαῖοι εἶχον γίνει ἐγωῖσται καὶ ὑπερήφανοι
καὶ περιεφρόνουν τὸν λαόν. Ἐτήρουν ἐπιδεικτικῶς ὅλους τοὺς τύ-
πους τῆς λατρείας, ἔκαμον μακρὰς προσευχὰς εἰς τὰς γωνίας τῶν
ὁδῶν, ἐνήστευον δις τῆς ἑβδομάδος κλπ. Ἡ εὐσέβεια ὁμως αὕτη τῶν
Φαρισαίων ἦτο φαινομενική, διότι περιωρίζετο μόνον εἰς λόγους
καὶ τύπους. Ἐνῶ δηλαδὴ ἐδίδασκον τοὺς ἄλλους τὴν δικαιοσύνην
καὶ τὴν τήρησιν τῶν ἐντολῶν τοῦ Νόμου, οἱ ἴδιοι ἦσαν ἄδικοι πρὸς
τοὺς ἄλλους καὶ παραβάται τῶν ἐντολῶν τοῦ Μωσαϊκοῦ νόμου.

Ὁ Ἰησοῦς ἐγνώριζε πολὺ καλὰ τὴν ὑποκρισίαν τῶν Φαρισαίων,
τὴν ὁποίαν βραδύτερον ἤλεγξεν αὐστηρότατα καὶ δριμύτατα.

Ἐν τούτοις ἐδέχθη τότε τὴν πρόσκλησιν τοῦ Φαρισαίου Σίμωνος καὶ μετέβη εἰς τὴν οἰκίαν του.

Ὅταν ἔγινε τοῦτο γνωστὸν εἰς τὴν πόλιν, ἦλθεν εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ Σίμωνος μία γυνή, τῆς ὁποίας ὄλοι ἐγνώριζον τὸν ἄτακτον καὶ ἁμαρτωλὸν βίον. Ἐστάθη ὀπισθεν τοῦ Ἰησοῦ καὶ ἤρχισε νὰ κλαίη, συναισθανομένη τὸ βάρος τῶν ἁμαρτιῶν της. Κατόπιν ἔπεσεν εἰς τοὺς πόδας τοῦ Ἰησοῦ, καταβρέχουσα τούτους μετὰ δάκρυά της καὶ ἀλείφουσα αὐτοὺς μετὰ πολυτιμον μύρον, τὸ ὁποῖον ἔφερε μαζί της. Μετὰ τὸν τρόπον τοῦτον ἤθελε νὰ δείξη τὴν εἰλικρινῆ μετάνοιαν της.

Ὁ Ἰησοῦς συνεκινήθη ἀπὸ τὸ θέαμα τῆς ταπεινότητος, τοῦ πόνου, τῆς ἀγωνίας καὶ τῆς θυσίας τῆς μετανοοῦσης καὶ δὲν ἀπεμάκρυνεν αὐτήν. Ὁ Φαρισαῖος ὅμως Σίμων, ἀσυγκίνητος καὶ ἄκαμπτος, ἐφαίνετο νὰ ἀποδοκιμάζη ὅλην αὐτὴν τὴν σκηνὴν μετὰ τὰ βλέμματά του.

Ὁ Ἰησοῦς ἀντελήφθη ἀμέσως τοὺς διαλογισμοὺς τοῦ Φαρισαίου. Τὸν ἐκάλεσε πλησίον Του καὶ τοῦ εἶπεν ὅτι ἡ γυνὴ ἐκείνη ἀπέδειξεν ὅτι πολὺ ἐπόνεσε καὶ εἰλικρινῶς μετενόησε, διὰ τοῦτο δύναται νὰ συγχωρηθῇ. Στραφεὶς δὲ πρὸς τὴν γυναῖκα εἶπεν :

— Ἀφέωνταί σου αἱ ἁμαρτίαι.

Καί, διὰ νὰ τὴν βεβαιώσῃ ἀκόμη περισσότερον περὶ τῆς ἀφέσεως τῶν ἁμαρτιῶν της, προσέθεσεν :

— Ἡ πίστις σου σέσωκέ σε. Πορεύου εἰς εἰρήνην.

Οἱ παρενρισκόμενοι Φαρισαῖοι διελογίζοντο :

— Τίς εἶναι οὗτος, ὁ ὁποῖος συγχωρεῖ ἁμαρτίας ;

Οἱ μαθηταὶ ὅμως τοῦ Ἰησοῦ καὶ πολὺς ἄλλος κόσμος, οἱ ὁποῖοι ἐγνώριζον τὴν ἄπειρον συμπάθειαν καὶ ἀγάπην τοῦ Ἰησοῦ πρὸς τοὺς εἰλικρινῶς μετανοοῦντας, εἶχον ἀκλόνητον πίστιν εἰς τὴν δύναμιν καὶ τὴν ἐξουσίαν Του νὰ συγχωρῇ ἁμαρτίας.

29. Ὁ Ἰησοῦς συνεχίζει τὴν διδασχὴν Του εἰς τὰς πόλεις καὶ τὰς κώμας τῆς Γαλιλαίας. Αἱ παραβολαὶ τοῦ Ἰησοῦ
(Λουκ. 8, 1-3. Ματθ. 13, 1-3)

Ὁ Ἰησοῦς ἐπισκέπτεται τώρα πολλὰς πόλεις καὶ κωμοπόλεις τῆς Γαλιλαίας συνεχίζων τὴν διδασχὴν Του πρὸς τὰ πλήθη. Τὸ κήρυγμα καὶ ἡ διδασκαλία τοῦ Ἰησοῦ περὶ τῆς βασιλείας τοῦ Θεοῦ

ήκούετο παντοῦ μὲ θαυμασμόν καὶ πολὺς λαὸς τὸν ἠκολούθει...

Μεταξὺ τῶν τακτικῶν ἀκολουθῶν τοῦ Ἰησοῦ, πλὴν τῶν μαθητῶν Του, ἦσαν καὶ γυναῖκες, αἱ ὁποῖαι «διηκόνουν αὐτῷ». Τοιαῦται ἦσαν ἡ Μαρία ἡ Μαγδαληνή, ἡ Ἰωάννα ἡ γυνὴ Χουζᾶ τοῦ ἐπιτρόπου τοῦ Ἑρώδου Ἀντίπα, ἡ Σωσάνα καὶ ἄλλαι πολλαί.

Ὁ Ἰησοῦς ὠμίλει τακτικὰ πρὸς τὸ πλῆθος. Ἐπειδὴ δὲ οἱ ἄκροαταὶ Του ἦσαν, οἱ περισσότεροι, ἀπλοῖκοι ἄνθρωποι, ἤρχισε νὰ χρησιμοποιοῖ εἰς τὰς ὁμιλίαις Του παραδείγματα ἀπὸ τὴν ζωὴν καὶ παραβολάς.

Π α ρ α β ο λ α ί :

Ἡ παραβολὴ εἶναι μία πλαστὴ διήγησις, ἡ ὁποία σκοπὸν ἔχει νὰ διδάξῃ μίαν θρησκευτικὴν καὶ ἠθικὴν διδασκαλίαν. Αἱ παραβολαὶ διαφέρουν ἀπὸ τοὺς μύθους, διότι ἔχουν μὲν καὶ ἐκεῖνοι σκοπὸν τὴν διδασκαλίαν, ἀλλὰ οἱ μὲν μῦθοι λέγουν πράγματα ἀπίθανα καὶ ἀπραγματοποίητα, διότι θέτουν φωνὴν εἰς τὰ ζῶα, πτηνὰ κλπ., αἱ δὲ παραβολαὶ γνωστὰ καὶ πιθανὰ παρμένα ἀπὸ τὴν φυσικὴν ζωὴν τῶν ἀνθρώπων ἢ ἀπὸ τὴν ἱστορίαν. Ἡ παραβολὴ καθιστᾷ τὸν λόγον ζωηρότερον καὶ εὐχαριστότερον καὶ οὕτως ὁ ἄκροατὴς προσέχει περισσότερο. Διὰ τὸν λόγον αὐτὸν μετεχειρίσθη ὁ Χριστὸς τὰς παραβολὰς καὶ ἀκόμη διὰ νὰ κάμῃ αἰσθητὰς καὶ προσιτὰς εἰς τὸν λαὸν τὰς ὑψίστας θρησκευτικὰς καὶ ἠθικὰς διδασκαλίαις Του.

Αἱ Εὐαγγελικαὶ παραβολαί, μὲ τὴν χάριν, τὴν ἀπλότητα καὶ τὴν πρωτοτυπίαν των, ὁμοιάζουν πρὸς ζωγραφικοὺς πίνακας, οἱ ὁποῖοι ποτὲ δὲν ἐξαλείφονται ἀπὸ τὴν μνήμην μας.

Διὰ πρώτην φοράν ἐχρησιμοποίησε παραβολὴν ὁ Κύριος ἡμῶν ἐνώπιον μεγάλης συγκεντρώσεως λαοῦ εἰς τὴν παραλίαν τῆς λίμνης Γεννησαρέτ. Ἐπειδὴ τὸ πλῆθος ἦτο πάρα πολὺ καὶ ὁ συνωστισμὸς μέγας, εἰσηλθεν ὁ Ἰησοῦς εἰς ἓν μικρὸν πλοῖον καὶ παρεκάλεσε τὸν λαὸν νὰ καθίσῃ εἰς τὴν παραλίαν.

Ἀπὸ τοῦ πλοίου, ὅπως ἄλλοτε ἀπὸ τοῦ ὄρους, ἤρχισε διδάσκων τὰ πλῆθη ὁ Ἰησοῦς διὰ παραβολῶν. Ἡ πρώτη δὲ παραβολὴ εἶναι ἡ παραβολὴ τοῦ σπορέως.

30. Ἡ παραβολὴ τοῦ σπορέως

(Ματθ. 13, 2-23, Μαρκ. 4, 1-21, Λουκ. 8, 4-15)

Ὁ Ἰησοῦς διηγεῖται «ἐν παραβολῇ» μίαν πολὺ ἀπλήν σκητὴν τοῦ ἀγροτικοῦ βίου.

—Ἐνας γεωργὸς ἐξῆλθεν ἡμέραν τινὰ εἰς τὸν ἀγρόν του, διὰ νὰ σπείρῃ. Ἀπὸ τὸν σπῶρον, πού ἐσπείρεν, ἐν μέρος ἔπεσεν εἰς τὸν δρόμον, ὅπου τὸν κατεπάτησαν οἱ ἄνθρωποι ἢ κατέφαγον αὐτὸν τὰ πετεινὰ τοῦ οὐρανοῦ. Ἐν ἄλλο μέρος τοῦ σπῶρου ἔπεσεν εἰς πετρώδες ἔδαφος· ἐφύτρωσεν εἰς τὸ ὀλίγον χῶμα πού ὑπῆρχεν ἐκεῖ,

ἀλλὰ δὲν ἐπρόφρασε νὰ μεγαλώσῃ καὶ ἐξηράνθῃ ἀμέσως. Ἄλλο πάλιν μέρος τοῦ σπῶρου ἔπεσεν εἰς ἔδαφος, ὅπου ὑπῆρχε καὶ σπῶρος ἀκαθῶν· ἐκεῖ ἐφύτρωσεν ὁ σπῶρος καὶ ἐμεγάλωσεν, ἀλλὰ ἐφύτρωσαν μαζί καὶ αἱ ἀκαθαὶ καὶ ἀπέπνιξαν αὐτόν.

Ὁ σπῶρος ὅμως, ὁ ὁποῖος ἔπεσεν εἰς καθαρὸν καὶ εὐφορὸν ἔδα-

φος, ἐφύτρωσε κανονικά, ηὔξηθη καὶ ἐκαρποφόρησε τόσον πολὺ, ὥστε ἀπέδωσε καρπὸν ἐξηκονταπλάσιον καὶ ἑκατονταπλάσιον.

Οἱ ἄκροαταὶ τοῦ Ἰησοῦ ἐδυσκολεύθησαν νὰ ἐννοήσουν τὴν παραβολὴν αὐτὴν. Καὶ αὐτοὶ οἱ μαθηταὶ Του ἠρώτων Αὐτόν :

— Τί σημαίνει ἡ παραβολὴ αὕτη ;

Τότε ὁ Ἰησοῦς, ἐρμηνεύων τὴν παραβολὴν, εἶπε πρὸς τοὺς μαθητάς Του τὰ ἑξῆς :

— Σπόρος εἶναι ὁ λόγος τοῦ Θεοῦ, γεωργὸς εἶναι πρῶτον ὁ ἴδιος ὁ Χριστὸς καὶ ἔπειτα οἱ Ἀπόστολοι καὶ ὅλοι ὅσοι θὰ συνεχίσουν τὸ ἔργον αὐτῶν, γῆ δὲ εἶναι ἡ καρδιά τῶν ἀνθρώπων.

Οἱ ἄνθρωποι, οἱ ὁποῖοι ἀκούουν τώρα ἢ θὰ ἀκούσουν εἰς τὸ μέλλον τὸν λόγον τοῦ Θεοῦ, δηλ. τὴν διδασκαλίαν μου, εἶπεν ὁ Ἰησοῦς, δύνανται νὰ χωρισθοῦν εἰς τέσσαρας κατηγορίας.

Οἱ πρῶτοι ὁμοιάζουν πρὸς τὸν δρόμον, ὅπου ὁ σπόρος δὲν ἐφύτρωσε καθόλου. Δὲν ἀκούουν καθόλου τὸν λόγον τοῦ Θεοῦ, διότι ἡ καρδιά των εἶναι σκληρὰ ἀπὸ τὰ πάθη, τὰς κακίας καὶ τὴν φροντίδα διὰ τὰς ὑλικὰς ἀπολαύσεις. Οἱ αἰδήποτε πρὸς τούτους διδασκαλία λαμβάνει τὴν τύχην τοῦ σπόρου, ὁ ὁποῖος ἔπεσεν εἰς τὴν ὁδόν.

Δευτέρα τάξις ἀνθρώπων εἶναι ἐκεῖνοι, οἱ ὁποῖοι ἀκούουσι μὲν μὲ προθυμίαν τὸν λόγον τοῦ Θεοῦ, ἀλλὰ ἡ προθυμία των εἶναι στιγμιαία. Εὐθύς ὡς παρουσιασθῆ εἰς αὐτοὺς ὁ πρῶτος πειρασμὸς ἢ δοκιμασία, λησμονοῦσι τὰς θείας ἐντολάς καὶ περιπίπτουσι πάλιν εἰς τὴν ἁμαρτίαν. Ἡ πίστις των δὲν ἔχει σταθερότητα καὶ διὰ τοῦτο ὁ σπόρος τῆς θείας διδασκαλίας δὲν ριζώνει καλὰ εἰς τὰς καρδίας των.

Εἰς τὴν τρίτην κατηγορίαν κατατάσσονται ἐκεῖνοι οἱ ἄνθρωποι, οἱ ὁποῖοι, ἐνῶ εἶναι οἱ ἴδιοι καλοὶ, ζῶσιν ἐν μέσῳ κακῶν καὶ πονηρῶν φίλων. Εἰς τὰς καρδίας αὐτῶν ριζώνει ὁ σπόρος τοῦ λόγου τοῦ Θεοῦ, ἀλλὰ, ἐνῶ ἔχει βλαστήσει καὶ εἶναι ἕτοιμος νὰ ἀποδώσῃ καρπούς, δηλαδὴ καλὰ ἔργα, ἐπεμβαίνουν οἱ κακοὶ καὶ πονηροὶ σύντροφοι καὶ δὲν τοὺς ἀφήνουν νὰ γίνουν ἐνάρετοι ἄνθρωποι.

Πρὸς τὴν εὐφορον τέλος γῆν παραβάλλονται οἱ ἄνθρωποι, οἱ ὁποῖοι ἀκούουν μὲ καθαρὰν καρδίαν τὸν λόγον τοῦ Θεοῦ, διαφυλάττουν αὐτὸν καὶ τὸν ἐφαρμόζουν εἰς τὴν ζωὴν των. Οἱ τοιοῦτοι ὄχι μόνον τὸν ἑαυτὸν των σφάζουν, ἀλλὰ καὶ εἰς τοὺς ἄλλους εἶναι ὠφέλιμοι καὶ χρήσιμοι.

31. Ἡ παραβολὴ τῶν ζιζανίων

(Ματθ. 13, 24 - 30 καὶ 36 - 43)

Ὁ Ἰησοῦς εἶπε τότε εἰς ὅλον τὸν λαὸν καὶ τὴν παραβολὴν τῶν ζιζανίων.

Εἰς τὴν παραβολὴν ταύτην ὁ Ἰησοῦς παρομοιάζει τὸν ἑαυτὸν Του πρὸς ἓνα γεωργόν, ὁ ὁποῖος μετέβη εἰς τὸν ἀγρὸν του καὶ ἔσπειρε καθαρὸν σπóρον. Τὴν νύκτα ὅμως οἱ ἔχθροὶ τοῦ γεωργοῦ ἐπήγαγον καὶ αὐτοὶ εἰς τὸν ἀγρὸν του καὶ ἔσπειραν σπóρον ζιζανίων¹.

Ὅταν ἦλθεν ὁ καιρὸς τῆς βλαστήσεως, ἐφύτρωσαν μαζὶ μὲ τὸν σῖτον καὶ ἄφθονα ζιζάνια, τὰ ὁποῖα ἀνεπτύχθησαν καὶ ὑπῆρχε κίνδυνος νὰ πνίξουν τὸν σῖτον. Οἱ ἄνθρωποι τοῦ ἀγροῦ, ὅταν εἶδον τὴν ἀνάπτυξιν τῶν ζιζανίων, ἦλθον πρὸς τὸν γεωργὸν καὶ τοῦ εἶπον :

— Κύριε, θέλεις νὰ ἐκριζώσωμεν τὰ ζιζάνια ;

Ἐκεῖνος ὅμως τοὺς ἀπεκρίθη :

— Ὅχι· διότι μαζὶ μὲ τὰ ζιζάνια ὑπάρχει κίνδυνος νὰ ἐκριζώσετε καὶ τὸν σῖτον. Ἀφήσατέ τα καὶ ὡς αὐξάνουν. Ὅταν ἔλθῃ ἡ ὥρα τοῦ θερισμοῦ, θὰ παραγγείλω εἰς τοὺς θεριστὰς νὰ συλλέξουν πρῶτον τὰ ζιζάνια καὶ κατόπιν τὸν σῖτον. Καὶ τὰ μὲν ζιζάνια νὰ τὰ καύσουν, τὸν δὲ σῖτον νὰ συναθροίσουν καὶ τοποθετήσουν εἰς τὴν σιταποθήκην.

Οἱ μαθηταὶ τοῦ Ἰησοῦ, ὅταν μετὰ τὸ τέλος τῆς ἀπὸ τοῦ πλοίου ὁμιλίας Του ἐπανῆλθον εἰς τὴν οἰκίαν, ὅπου διέμενον, παρεκάλεσαν Αὐτὸν νὰ τοὺς ἐξηγήσῃ τὴν παραβολὴν ταύτην :

Ὁ Ἰησοῦς ἐξήγησεν αὐτὴν ὡς ἑξῆς :

— Ὁ Υἱὸς τοῦ Θεοῦ, διδάσκων τοὺς ἀνθρώπους, ὁμοιάζει πρὸς τὸν γεωργόν, ὁ ὁποῖος σπείρει καθαρὸν σπóρον εἰς τὸν ἀγρὸν του, δηλαδὴ εἰς τὴν Χριστιανικὴν Κοινωνίαν.

Ὁ ἔχθρὸς τοῦ γεωργοῦ, ὁ ὁποῖος σπείρει τὰ ζιζάνια, εἶναι ὁ πονηρὸς δαίμων (ὁ διάβολος)· οὗτος ρίπτει εἰς τὰς καρδίας τῶν ἀνθρώπων τὸν σπóρον τῆς ἀπιστίας καὶ τῶν κακῶν διαλογισμῶν.

Οἱ ἀγαθοὶ ἄνθρωποι, οἱ ὁποῖοι ἀκούουν καὶ φυλάττουν τὸν λό-

1. Ζιζάνια εἶναι χόρτα ἄγρια, τὰ ὁποῖα φύονται εἰς τοὺς ἀγρούς τοῦ σίτου καὶ ἐμποδίζουν τὴν κανονικὴν ἀνάπτυξίν του λέγονται κοινῶς ἦρα (ἀρχ. αἶρα).

γον τοῦ Θεοῦ, εἶναι ὁ ἀναπτυχθεὶς κανονικῶς σῖτος· οἱ κακοὶ δὲ εἶναι τὰ ζιζάνια.

Κατὰ τὴν ἡμέραν τῆς Κρίσεως οἱ μὲν πονηροὶ θὰ ριφθοῦν εἰς τὸ πῦρ, διὰ νὰ τιμωρηθοῦν, οἱ δὲ δίκαιοι καὶ ἀγαθοὶ θὰ ἀνταμειφθοῦν καὶ θὰ ζήσουν ἐν τῇ βασιλείᾳ τῶν Οὐρανῶν.

32. Ἡ παραβολὴ τοῦ κόκκου σινάπεως καὶ τῆς ζύμης

(Ματθ. 13, 31-33)

Δύο ἀκόμη παραβολὰς εἶπεν ὁ Κύριος κατὰ τὴν ἡμέραν ἐκείνην εἰς τὴν λίμνην Γεννησαρέτ· τὴν παραβολὴν τοῦ κόκκου σινάπεως καὶ τὴν παραβολὴν τῆς ζύμης.

Τὴν διδασκαλίαν Του παρομοιάζει πρὸς κόκκον σινάπεως. Ὁ κόκκος οὗτος εἶναι ἐκ τῶν μικροτέρων σπόρων· ὅταν ὁμως ριζώσῃ, βλαστήσῃ καὶ αὐξηθῇ, γίνεται τότε τὸ μεγαλύτερον ἀπὸ ὅλα τὰ λάχανα· γίνεται πολὺ μεγάλο, ὡς δένδρον, εἰς τοὺς κλάδους τοῦ ὁποίου ἔρχονται καὶ κάμνουν τὴν φωλεάν των τὰ πετεινὰ τοῦ οὐρανοῦ.

Τοιοῦτοτρόπως καὶ ἡ διδασκαλία Του ὡς σπόρος ἐξέρχεται ἀπὸ τὸ στόμα τοῦ Χριστοῦ, εὐρίσκει ὀλίγους κατ' ἀρχὰς ὁπαδοὺς καὶ κατόπιν ἐξαπλοῦται καὶ διακλαδίζεται εἰς ὅλας τὰς χώρας τοῦ κόσμου.

Παρομοιάζει ἐπίσης τὴν διδασκαλίαν Του πρὸς τὴν ζύμην¹, ἡ ὁποία γίνεται ἀπὸ μικρὰν ποσότητα ἀλεύρου καὶ ὕδατος. Ἡ μικρὰ αὕτη ποσότης ζύμης ἔχει τὴν δύναμιν νὰ μεταβάλλῃ πολὺ μεγάλην μάζαν ἀλεύρου καὶ ὕδατος εἰς ζύμην κατάλληλον διὰ τὴν παρασκευὴν ἄρτου. Τοιοῦτοτρόπως καὶ ἡ διδασκαλία τοῦ Χριστοῦ ἔχει ἐν ἑαυτῇ τὴν δύναμιν νὰ ριζώσῃ εἰς τὰς καρδίας τῶν ἀνθρώπων καὶ θέλει μεταβάλλει εἰς χριστιανούς ὅλους τοὺς ἀνθρώπους.

33. Ὁ Ἰησοῦς λέγει καὶ ἄλλας παραβολὰς πρὸς τοὺς μαθητάς Του

(Ματθ. 13, 44-51)

Ἀφοῦ ἐτελείωσε τὴν ἀπὸ τοῦ πλοίου διδασκαλίαν Του πρὸς τὰ πλήθη ὁ Ἰησοῦς, ἐπανῆλθε κατόπιν μετὰ τῶν μαθητῶν Του εἰς

1. Ζύμη ἐδῶ ἐννοεῖται τὸ λεγόμενον κοινῶς προζύμι.

τὴν οἰκίαν, ὅπου διέμενον. Ἡ οἰκία αὕτη ἦτο πιθανώτατα ἢ τοῦ μαθητοῦ Του Σίμωνος. Ἐκεῖ ὁ Ἰησοῦς ἠρμήνευσεν εἰς τοὺς μαθητάς Του τὴν παραβολὴν τῶν ζιζανίων καὶ εἶπεν ἀκόμη πρὸς αὐτοὺς καὶ τὰς ἑξῆς τρεῖς παραβολάς.

α') Ἡ παραβολὴ τοῦ κεκρυμμένου θησαυροῦ

Ἡ βασιλεία τῶν Οὐρανῶν εἶναι ὁμοία πρὸς θησαυρόν, ὁ ὁποῖος εἶναι κεκρυμμένος εἰς ἓνα ἀγρόν. Τὴν ὑπαρξιν τοῦ θησαυροῦ ἀνακαλύπτει εἰς ἄνθρωπος καὶ τρέχει γεμᾶτος χαράν, πωλεῖ ὅλα τὰ ὑπάρχοντά του καὶ ἀγοράζει τὸν ἀγρόν με τὸν θησαυρόν. Εὐτυχεῖς εἶναι ὅσοι, ἀπαρνούμενοι ὅλα τὰ ὑλικά ἀγαθά, ἀποκτήσουν τὸν θησαυρόν τῆς βασιλείας τῶν οὐρανῶν.

β') Ἡ παραβολὴ τοῦ πολυτίμου μαργαρίτου

Ὁμοία ἐπίσης εἶναι ἡ βασιλεία τοῦ Θεοῦ πρὸς πολυτίμον μαργαρίτην. Τοῦτον τὸν μαργαρίτην εὕρισκει ὁ ἔμπορος, πού ζητεῖ καλοὺς μαργαρίτας, πωλεῖ ὅλα ὅσα εἶχε καὶ ἀγοράζει αὐτόν. Εὐτυχεῖς εἶναι ἐκεῖνοι, οἱ ὁποῖοι θὰ διακρίνωσι τὴν ἀνεκτίμητον ἀξίαν τοῦ μαργαρίτου τῆς βασιλείας τοῦ Θεοῦ.

γ') Ἡ παραβολὴ τῆς σαγήνης

Πάλιν ὁμοία εἶναι ἡ βασιλεία τῶν οὐρανῶν πρὸς ἀλιευτικὸν δίκτυον (σαγήνην), τὸ ὁποῖον ἐρρίφθη εἰς τὴν θάλασσαν καὶ ἐγένεμισεν ἀπὸ κάθε εἶδος ἰχθύων. Ἀφοῦ τὸ ἔσυραν οἱ ἀλιεῖς εἰς τὴν παραλίαν, ἐκάθισαν καὶ ἐδιάλεξαν τοὺς καλοὺς ἰχθύς καὶ τοὺς ἐναπέθεσαν εἰς τὰ καλάθια, τοὺς δὲ ἄλλους τοὺς ἐπέταξαν.

Ἔτσι θὰ γίνῃ καὶ εἰς τὴν μέλλουσαν Κρίσιν. Οἱ ἄγγελοι θὰ χωρῖσουν τοὺς πονηροὺς ἀπὸ τοὺς δικαίους καὶ τοὺς μὲν δικαίους θὰ βάλουν εἰς τὸν Παράδεισον, τοὺς δὲ πονηροὺς θὰ ρίψουν εἰς τὴν κάμινον τοῦ πυρός.

34. Ὁ Ἰησοῦς τονίζει τὴν σημασίαν τοῦ Ἀποστολικοῦ ἔργου

(Λουκ. 8, 19 - 21, Ματθ. 8, 19 - 20, Λουκ. 8, 61 - 62)

Κατὰ τὰς ἡμέρας ταύτας ὁ Ἰησοῦς εὔρε τὴν εὐκαιρίαν νὰ τονίσῃ τὴν μεγάλην σημασίαν καὶ ἀξίαν τοῦ ἔργου Του καὶ τοῦ ἔργου τῆς

διαδόσεως τῆς διδασκαλίας Του εἰς τοὺς ἀνθρώπους, δηλαδή τοῦ ἔργου τῶν Ἀποστόλων.

Μίαν ἡμέραν, κατὰ τὴν ὁποίαν πολὺς κόσμος εἶχε συγκεντρωθῆ ἐν τῇ οἰκίᾳ, ὅπου ἐδίδασκεν, ἦλθον ἔξω τῆς οἰκίας καὶ ἐζήτησαν νὰ Τὸν ἴδουν ἢ Μήτηρ καὶ οἱ ἀδελφοὶ Του. Ἐπειδὴ δὲ δὲν ἠδύναντο νὰ πλησιάσωσι πρὸς Αὐτόν, ἀπέστειλαν κάποιον, νὰ τὸν εἰδοποιήσῃ. Ὁ Ἰησοῦς δὲν διέκοψε τὴν διδασκαλίαν Του. Ὁ ἀπεσταλμένος Του ἐπένευσε ὅτι τὸν ζητοῦν ἢ Μήτηρ Του καὶ οἱ ἀδελφοὶ Του. Τότε ὁ Ἰησοῦς εἶπε :

— Μήτηρ μου καὶ ἀδελφοὶ μου εἶναι οὗτοι οἱ ἀκούοντες τὸν λόγον τοῦ Θεοῦ καὶ ποιοῦντες αὐτόν.

Μὲ τὴν ἀπάντησιν ταύτην ὁ Ἰησοῦς ἤθελε νὰ δείξῃ ὅτι καὶ οἱ στενωτέροι καὶ ἱερώτεροι δεσμοὶ πρέπει νὰ ὑποχωρῶσιν ἀπέναντι τῆς ἐκπληρώσεως τῶν πρὸς τὸν Θεὸν καθηκόντων μας.

Τὴν ἄλλην ἡμέραν, κατὰ τὴν ὁποίαν ὁ Ἰησοῦς ἠτοιμάζετο νὰ ἀναχωρήσῃ, Τὸν ἐπλησίασε πρῶτον εἰς Γραμματεῖς¹ καὶ Τὸν παρέκάλεσε νὰ τὸν προσλάβῃ μεταξύ τῶν τακτικῶν μαθητῶν Του.

— Διδάσκαλε, θὰ σὲ ἀκολουθήσω ὅπου καὶ ἂν ὑπάγῃς, Τοῦ εἶπεν.

Ὁ Ἰησοῦς θὰ ἐπεθύμει βεβαίως νὰ ἀποκτήσῃ μαθητὴν καὶ ἓνα ἐκ τῶν ἐπισήμων Ἰουδαίων, ὅπως ἦσαν οἱ Γραμματεῖς. Ἐπειδὴ ὁμως ἐνόησεν ὅτι ἀπὸ φιλοδοξίαν καὶ ἐγωϊσμόν ἐζήτησεν ὁ Γραμματεὺς νὰ γίνῃ μαθητὴς Του, ἀπήντησε πρὸς αὐτόν :

— Αἱ ἀλώπεκες ἔχουν φωλεὰς καὶ τὰ πετεινὰ τοῦ οὐρανοῦ ὁμοίως, ἀλλὰ ὁ Υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου «οὐκ ἔχει ποῦ τὴν κεφαλὴν κλίνει».

Μὲ τοὺς λόγους τούτους ὁ Ἰησοῦς ὑπέδειξεν εἰς τὸν Γραμματέα ὅτι, διὰ νὰ γίνῃ μαθητὴς Του, πρέπει νὰ ἐγκαταλείψῃ καὶ οἰκίαν καὶ πλοῦτη καὶ τιμὰς.

Ὁ Γραμματεὺς ἀπεχώρησε, χωρὶς νὰ ἐπιμείνῃ εἰς τὴν παράκλησίν του.

Καὶ εἰς ἄλλους ἀκόμη ζητήσαντας νὰ γίνωσι μαθηταὶ Του ὁ Ἰησοῦς ἐτόνισεν ὅτι ὁ ἀναλαμβάνων τὸ Ἀποστολικὸν ἔργον ὀφείλει

1. Γραμματεῖς ὠνομάζοντο οἱ ἑρμηνευταὶ τοῦ Μωσαϊκοῦ νόμου. Οὗτοι ἐφύλασσαν καὶ τὰ ἱερὰ χειρόγραφα τῆς Π. Δ. Οἱ Ἰουδαῖοι ἀπέδιδον μεγάλας τιμὰς εἰς αὐτούς καὶ ἐθεώρουν ἐπίζηλον τὸ ἀξίωμά των.

νά ἀφοσιωθῆ ἕξ ὀλοκλήρου εἰς αὐτὸ καὶ νά ἀπαλλαγῆ ἀπὸ πᾶσαν ἄλλην φροντίδα.

35. Ὁ Ἰησοῦς σταματᾷ τὴν τρικυμίαν καὶ τοὺς ἀνέμους

(Ματθ. 8, 23 - 27, Μαρκ. 4, 35 - 41)

Ὁ Ἰησοῦς μετὰ τῶν μαθητῶν Του ἀπεφάσισε νά περάσῃ εἰς τὴν ἀπέναντι ὄχθην τῆς λίμνης Γεννησαρέτ. Εἰσῆλθον λοιπὸν ὅλοι εἰς ἓν πλοῖον καὶ ἀπέπλευσαν, παρακολουθούμενοι καὶ ἀπὸ μικρὰ ἄλλα πλοιάρια.

Αἴφνης, ἐνῶ τὸ πλοῖον ἔπλεε μακρὰν τῆς ἀκτῆς εἰς τὸ μέσον τῆς λίμνης, ἤρχισαν νά πνέουν σφοδροὶ ἄνεμοι καὶ ἠγέρθη φοβερὰ τρικυμία. Τὰ κύματα ἦσαν τόσον μεγάλα, ὥστε ἐσκέπαζον τὸ πλοῖον. Ὁ Ἰησοῦς ἀνεπαύετο εἰς τὴν πρύμνην τοῦ πλοίου.

Οἱ μαθηταί, ἂν καὶ ἦσαν συνηθισμένοι εἰς τὴν τρικυμίαν, ἐν τούτοις τὴν φορὰν αὐτὴν ἐφοβήθησαν, διότι εἶδον ὅτι τὸ πλοῖον ἐκινδύνευε νά βυθισθῆ. Ἐσπευσαν λοιπὸν καὶ ἐξύπνησαν τὸν Ἰησοῦν κραυγάζοντες :

— Κύριε, σῶσέ μας, διότι χανόμεθα.

Τότε ὁ Ἰησοῦς λέγει πρὸς αὐτούς :

— Διατί εἴσθε τόσον δειλοί ; Πῶς δὲν ἔχετε πίστιν ;

Ἐσηκώθη ἔπειτα καὶ «ἐπετίμησε» τοὺς ἀνέμους καὶ τὴν θάλασσαν, ἀμέσως δὲ οἱ ἄνεμοι ἐσταμάτησαν καὶ ἡ τρικυμία ἐκόπασεν.

Ἡ ἀπτότομος κατάπασσις τῆς τρικυμίας καὶ τῶν ἀνέμων ἐπρόκάλεσε μεγάλην χαράν, ἀλλὰ καὶ φόβον εἰς τοὺς μαθητὰς τοῦ Ἰησοῦ. Μὲ θαυμασμὸν ἔλεγον ὁ εἰς πρὸς τὸν ἄλλον :

— Τίς ἄραγε εἶναι οὗτος, ἀφοῦ καὶ ὁ ἄνεμος καὶ ἡ θάλασσα ὑπακούουσιν εἰς Αὐτόν ;

Τὸ πλοῖον ἐφθασεν εἰς τὴν ἄλλην ὄχθην, ὅπου ἦτο ἡ χώρα τῶν λεγομένων Γεργεσηνῶν ἢ Γαδαρηνῶν. Οὗτοι ἦσαν Ἐθνικοὶ καὶ ὄχι Ἰουδαῖοι.

36. Ὁ Ἰησοῦς εἰς τὴν χώραν τῶν Γεργεσηνῶν
Θεραπεία τοῦ δαιμονιζομένου

(Λουκ. 8, 26 - 39)

Ὅταν ἀπεβιβάσθη εἰς τὴν ὄχθην ὁ Ἰησοῦς μετὰ τῶν μαθητῶν Του, ἐβάδισαν πρὸς τὴν πόλιν τῶν Γεργεσηνῶν, ἡ ὁποία δὲν ἦτο πολὺ μακρὰν τῆς παραλίας.

Εἰς τὸν δρόμον εἶδον ἕξαφνα ἓνα ἄνθρωπον δαιμονιζόμενον. Ἡ ὄψις του ἦτο ἀγρία καὶ τὰ ἐνδύματά του εἶχον καταπτήσει ράκη. Ἔμενεν εἰς ἓν σπήλαιον καὶ εἶχε γίνει ὁ φόβος καὶ ὁ τρόμος ἐκείνων, οἱ ὁποῖοι διήρχοντο ἀπὸ τὸ μέρος ἐκεῖνο.

Ὅταν ὁ δαιμονιζόμενος ἀντίκρυσε τὸν Ἰησοῦν, ἔσπευσε πρὸς Αὐτόν, ἔπεσεν εἰς τοὺς πόδας Του καί, διότι ἠσθάνετο τὴν δύναμίν Του, ἀνέκραξε:

— Τί κοινὸν ὑπάρχει μεταξὺ ἐμοῦ καὶ Σοῦ, Ἰησοῦ, γιὰ τοῦ Θεοῦ τοῦ Ὑψίστου; ἤλθες ἐδῶ πρὸ τῆς ὥρας, διὰ νὰ με βασανίσῃς;

Εἶπεν αὐτοὺς τοὺς λόγους τὸ ἀκάθαρτον καὶ πονηρὸν πνεῦμα, διότι ὁ Ἰησοῦς διέταξεν αὐτὸ νὰ ἐξέλθῃ ἀπὸ τοῦ σώματος τοῦ δυστυχοῦς ἀνθρώπου.

Ὁ Ἰησοῦς τότε ἠρώτησε:

— Τί σοί ἐστιν ὄνομα;

Τὸ πονηρὸν πνεῦμα, τὸ ἐντὸς τοῦ ἀνθρώπου ὑπάρχον, ἀπήντησε:

— Λεγεών.

Ἦθελε νὰ εἶπῃ ὅτι εἶναι πλῆθος ἐντὸς τοῦ ἀνθρώπου τούτου πονηρὰ πνεύματα, ὥστε ἀποτελοῦν μίαν στρατιάν, ὅπως τὴν Ρωμαϊκὴν λεγεῶνα¹.

Ὅλοι οἱ δαίμονες ἤρχισαν τότε μὲ φωνὴν μεγάλην νὰ ἱκετεύωσι τὸν Ἰησοῦν καὶ νὰ λέγουν:

— Ἐὰν μᾶς ἐκδιώξῃς ἀπὸ ἐδῶ πού εἴμεθα, μὴ μᾶς ρίψῃς εἰς τὴν ἄβυσσον· ἐπιτρέψόν μας νὰ εἰσέλθωμεν εἰς τοὺς χοίρους.

Πράγματι, μία ἀγέλη χοίρων ἔβασκεν ἐκεῖ πλησίον.

Ὁ Ἰησοῦς ἔδωκεν εἰς αὐτοὺς τὴν ἄδειαν νὰ εἰσέλθουν εἰς τοὺς χοίρους, λέγων:

— Πηγαίνετε.

1. Ἡ Ρωμαϊκὴ λεγεῶν ἀπετελεῖτο ἀπὸ ἕξ περίπου χιλιάδας στρατιώτας.

*Εξήλθον τότε ὅλα τὰ δαιμόνια ἀπὸ τὸν ἄνθρωπον καὶ εἰσῆλθον εἰς τοὺς χοίρους. *Ὅλοι οἱ χοῖροι ὤρμησαν πρὸς τὸν κρημνόν, ποὺ ἔβλεπε πρὸς τὴν λίμνην, καὶ ἔπεσαν ὅλοι μέσα εἰς αὐτὴν καὶ ἐπνίγησαν.

Οἱ χοιροβοσκοὶ ἔφυγον κατατρομαγμένοι εἰς τὴν πόλιν καὶ διηγοῦντο μὲ φόβον καὶ θαυμασμόν τὸ θαῦμα τοῦτο. *Ὅλοι ἐξήλθον, ἵνα ἴδουν τὸν Ἰησοῦν.

*Ὁ Ἰησοῦς ὁμως, γνωρίζων ὅτι δὲν ἦτο ἀκόμη καιρὸς νὰ κηρυχθῆ εἰς Ἐθνικοὺς ἢ διδασκαλία Του, εἰσῆλθε πάλιν εἰς τὸ πλοῖον μετὰ τῶν μαθητῶν Του καὶ ἐπέστρεψεν εἰς τὴν Καπερναοῦμ.

37. Ἡ θεραπεία τοῦ παραλυτικοῦ τῆς Καπερναοῦμ

(Ματθ. 9, 1-8, Μαρκ. 2, 1-12)

*Ἐπιστρέψας εἰς Καπερναοῦμ ὁ Ἰησοῦς, ἤρχισε πάλιν τὸ ἔργον τῆς διδασκαλίας. Πλήθος λαοῦ εἶχε συγκεντρωθῆ εἰς τὴν οἰκίαν, ὅπου ἐδίδασκε. Μεταξύ τῶν ἄλλων εἶχον ἔλθει καὶ πολλοὶ Φαρισαῖοι καὶ νομοδιδάσκαλοι ἀπὸ ὅλην τὴν Γαλιλαίαν καὶ τὴν Ἰουδαίαν ἀκόμη. Ἡ οἰκία καὶ τὸ προαύλιον αὐτῆς εἶχον γεμίσει ἀπὸ κόσμον.

*Ἐνῶ ὁ Ἰησοῦς ἐδίδασκε τὸ συνωστιζόμενον πλήθος τοῦ λαοῦ, ἔφθασαν ἔξω τῆς οἰκίας μερικοὶ ἄνθρωποι, φέροντες ἐπὶ φορείου (κραββάτου) ἓνα παραλυτικόν, ἵνα τὸν θεραπεύσῃ. Ἐπειδὴ δὲ ἦτο ἀδύνατον νὰ φθάσωσι μέχρι τοῦ Ἰησοῦ, ἀνέβησαν εἰς τὴν στέγην τῆς οἰκίας, ἦνοιξαν μεγάλην ὀπήν καὶ κατεβίβασαν διὰ σχοινίων τὸ φορεῖον μετὰ τοῦ παραλυτικοῦ.

*Ὁ Ἰησοῦς εἶδεν εἰς τὴν πρᾶξιν ταύτην τὴν μεγάλην πίστιν τοῦ παραλυτικοῦ καὶ τῶν συγγενῶν του καὶ συνεκινήθη. Εἶπε τότε εἰς τὸν παραλυτικόν.

— Τέκνον, ἀφέωνταί σοι αἱ ἁμαρτίαι σου.

Οἱ Φαρισαῖοι καὶ οἱ Γραμματεῖς, οἱ ὅποιοι παρηκολούθουν τὴν διδασκαλίαν τοῦ Ἰησοῦ, ἐσκανδαλίσθησαν ἀκούσαντες τοὺς λόγους τούτους καὶ ἤρχισαν νὰ διαλογίζωνται :

— Τί λέγει οὗτος ; Βλασφημεῖ ; Τίς ἄλλος δύναται νὰ συγχωρῆ ἁμαρτίας, παρὰ μόνον ὁ Θεός;

*Ὁ Ἰησοῦς ἐνόησεν ἀμέσως τοὺς διαλογισμοὺς τῶν Φαρισαίων καὶ Γραμματέων καὶ λέγει εἰς αὐτούς :

— Διατί σκέπτεσθε πονηρά έναντίον μου ; Τί εἶναι εὐκολώτερον νά εἶπω εἰς τόν ἀσθενή «ἀφέωνται σοι αἱ ἁμαρτίαι ἢ ἔγειραι καί ἄρον τόν κράββατόν σου καί περιπάτει ;» Ἄλλὰ διὰ νά γνωρίσετε ὅτι ὁ Υἱός τοῦ ἀνθρώπου ἔχει ἐξουσίαν νά συγχωρῇ ἁμαρτίας, ἰδού :

Καί στρεφόμενος πρὸς τόν παραλυτικόν λέγει :

— Εἰς σέ λέγω : «ἔγειραι καί ἄρον τόν κράββατόν σου καί ὑπάγε εἰς τόν οἶκόν σου».

Ἀμέσως δὲ ὁ παραλυτικός ἐσηκώθη ἀπὸ τὸ φορεῖον, ἐπῆρεν αὐτὸ κατόπιν εἰς τὰς χεῖράς του καί ἐξῆλθε τῆς οἰκίας διὰ μέσου τοῦ πλήθους, τὸ ὁποῖον ἐθαύμαζε καί ἐδόξαζε τὸν Θεόν.

38. Ἡ Ἀνάστασις τῆς θυγατρὸς τοῦ Ἰαείρου

(Μαθ. 9, 11 - 25, Μαρκ. 5, 22 - 43, Λουκ. 8, 41 - 56)

Μετὰ τὴν θεραπείαν τοῦ παραλυτικοῦ ὁ Ἰησοῦς ἐξῆλθε τῆς οἰκίας καί συνέχισε παρὰ τὴν παραλίαν τὴν διδασκαλίαν Του εἰς τὸ ὕπαιθρον. Ὄταν ἐτελείωσεν, ὁ μαθητὴς Του Ματθαῖος, ὁ ὁποῖος ἦτο πρότερον τελώνης, ἐκάλεσε τὸν Ἰησοῦν μετ' ἄλλους μαθητὰς εἰς τὸν οἶκόν του, ἵνα δεῖπνήσουν.

Εἰς τὸ δεῖπνον ἦσαν προσκεκλημένοι καί πολλοὶ ἄλλοι ἄνθρωποι, μεταξὺ τῶν ὁποίων καί τελῶναι.

Οἱ Φαρισαῖοι, ὅταν εἶδον τὸν Ἰησοῦν νά συντρῶγη μετὰ τῶν τελωνῶν, οἱ ὁποῖοι ἐθεωροῦντο ἁμαρτωλοὶ ἄνθρωποι, ἤρχισαν νά ψιθυρίζουν ἐναντίον του καί νά τὸν κατηγοροῦν.

Ὁ Ἰησοῦς ἐνόησε τί ἔλεγον οἱ Φαρισαῖοι καί εἶπεν :

— Οἱ ὑγιεῖς δὲν ἔχουσιν ἀνάγκην ἰατροῦ, ἀλλὰ οἱ ἀσθενεῖς. Ἐγὼ δὲ δὲν ἦλθον νά καλέσω εἰς μετάνοιαν τοὺς δικαίους, ἀλλὰ τοὺς ἁμαρτωλοῦς.

Κατὰ τὴν διάρκειαν τοῦ δεῖπνου ἦλθεν εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ Ματθαίου ὁ ἄρχων τῆς Συναγωγῆς Ἰαείρου. Εἰς τοὺς ἄρχοντας τῆς Συναγωγῆς, οἱ ὁποῖοι ἦσαν ἄνθρωποι σεβαστοὶ εἰς ὅλους, ἀνέθετον οἱ Ἑβραῖοι τὴν τήρησιν τῆς τάξεως καί ἡσυχίας.

Ὁ Ἰαείρος εἰσῆλθεν εἰς τὴν αἴθουσαν, ὅπου ἐγένετο τὸ δεῖπνον, ἐπέσεν εἰς τοὺς πόδας τοῦ Ἰησοῦ καί ἤρχισε νά τὸν παρακαλῇ νά

σπεύση εις τὴν οἰκίαν του, διὰ νὰ σώσῃ τὴν ἐτοιμοθάνατον δώδεκαετῆ θυγατέρα του.

— Ἄν μόνον τὴν χεῖρά Σου ἐπιθέσῃς ἐπ' αὐτήν, ἔλεγεν ὁ Ἰαίρος, ἀμέσως θὰ θεραπευθῇ καὶ θὰ ζήσῃ.

Ὁ Ἰησοῦς συνεκινήθη ἀπὸ τὸ θέαμα τοῦ γονυπετοῦ πατρὸς καὶ ἐσηκώθη ἀμέσως, διὰ νὰ ὑπάγῃ εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ Ἰαίρου. Ἦκολούθησαν Αὐτὸν οἱ μαθηταὶ καὶ πολὺς λαός, ὁ ὁποῖος ἐπληροφόρηθη τὸ γεγονός.

Ἐνῶ ὁμως εὐρίσκοντο ἀκόμη καθ' ὁδόν, ἐφάνησαν νὰ ἔρχονται ἀνθρωποὶ τοῦ Ἰαίρου ἀπὸ τὴν οἰκίαν του. Ὅταν ἐπλησίασαν, ἀνήγγειλαν τὴν θλιβερὰν εἶδησιν τοῦ θανάτου τῆς ἀσθενοῦς κόρης καὶ εἶπον πρὸς τὸν Ἰαίρου :

— Μὴ ἐνοχλῆς πλέον τὸν Διδάσκαλον.

Ὁ δυστυχὴς πατὴρ ἔμεινεν ἀκίνητος καὶ ἄφωνος, ἀλλὰ μὲ τὰ βλέμματα πλήρη ἐλπίδος πρὸς τὸν Ἰησοῦν.

Ἐκεῖνος τότε εἶπε πρὸς αὐτόν :

— Μὴ φοβῆσαι. Ἔχε πίστιν καὶ ἡ θυγάτηρ σου θὰ σωθῇ.

Ὅταν ἔφθασαν εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ Ἰαίρου, εὔρον ὄλους κλαίοντας καὶ θρηνοῦντας. Ὁ Ἰησοῦς εἶπε πρὸς αὐτούς :

— Μὴ κλαίετε. Δὲν ἔχει ἀποθάνει, ἀλλὰ κοιμᾶται.

Ἀκολουθούμενος δὲ ἀπὸ τοὺς γονεῖς τῆς κόρης καὶ παραλαβῶν ἐκ τῶν μαθητῶν Του μόνον τὸν Πέτρον, τὸν Ἰάκωβον καὶ τὸν Ἰωάννην, εἰσῆλθεν εἰς τὸν θάλαμον, ὅπου ἔκειτο ἡ νεαρὰ κόρη.

Ἐπλησίασεν εἰς τὴν κλίνην, ἔλαβε τὴν παγωμένην πλέον χεῖρα τῆς παιδίσκης καὶ ἐφώνασεν :

— Ἡ παῖς, ἐγείρου!

Ἀμέσως ἡ μικρὰ κόρη ἀνεσηκώθη καὶ ἐπήδησεν ἀπὸ τὴν κλίνην γεμάτη ζωῆν.

Οἱ γονεῖς τῆς κλαίοντες ἀπὸ χαρὰν ἔπεσαν εἰς τοὺς πόδας τοῦ Ἰησοῦ καὶ τὸν προσεκύνησαν ὡς εὐεργέτην καὶ Σωτῆρα.

Ὁ δὲ Ἰησοῦς, παραλαβὼν ἀμέσως μετὰ ταῦτα τοὺς μαθητάς Του, ἐφυγεν ἐκ τῆς οἰκίας τοῦ Ἰαίρου, προτοῦ ὁ κόσμος, ὁ ὁποῖος ἦτο ἔξωθι τῆς οἰκίας, πληροφορηθῆ τί συνέβη.

Τὸ θαῦμα ἐγίνε γνωστὸν καὶ διεδόθη εἰς ὅλην τὴν χώραν.

39. Οἱ δώδεκα μαθηταὶ ἀναλαμβάνουν τὸ Ἀποστολικὸν ἔργον. Ὁδηγίαι τοῦ Ἰησοῦ πρὸς τοὺς Ἀποστόλους
(Μαθ. 10, 5 - 43)

Μετὰ τὰ γεγονότα ταῦτα, ὁ Ἰησοῦς ἀπεφάσισε νὰ μεταβῆ μόνος, ἄνευ τῶν μαθητῶν Του, εἰς τὴν Ἱερουσαλήμ, διὰ νὰ παραστῆ εἰς μίαν μεγάλην Ἰουδαϊκὴν ἑορτὴν, ἡ ὁποία ἐτελεῖτο ἐκεῖ καὶ ὠνομάζετο Ἑορτὴ τῶν Κλήρων (Πουρίμ)¹.

Πρὶν ἀναχωρήσῃ, ἐκάλεσε τοὺς Δώδεκα μαθητάς Του νὰ ἀναλάβουν αὐτοὶ κατὰ τὴν ἀπουσίαν Του τὸ ἔργον τῆς διδασκαλίας. Ἀποστόλων τούτους διὰ τὸ κήρυγμα τοῦ Εὐαγγελίου τῆς Σωτηρίας, ἔδωσε πρῶτον εἰς αὐτοὺς τὴν ἐξουσίαν νὰ θεραπεύουν τὰς σωματικὰς καὶ ψυχικὰς ἀσθενείας τῶν ἀνθρώπων. Ἐπειτα δὲ ἔδωκεν εἰς αὐτοὺς πολλὰς συμβουλὰς καὶ ὁδηγίας, τὰς ὁποίας συνεπλήρωσεν εἰς ἄλλας περιστάσεις βραδύτερον.

Ὁ Ἰησοῦς εἶπεν εἰς τοὺς μαθητάς Του :

— Νὰ διδάξετε πρῶτον εἰς τοὺς Ἰουδαίους καὶ κατόπιν εἰς τοὺς Σαμαρείτας καὶ τοὺς ἄλλους λαούς.

Εἰς τὸ κήρυγμά σας νὰ λέγετε ὅτι ἔφθασεν ἡ βασιλεία τοῦ Θεοῦ. Τοὺς ἀσθενεῖς θὰ θεραπεύετε δωρεάν. Ἐπίσης δωρεάν θὰ προσφέρετε ὅλας τὰς ὑπηρεσίας σας πρὸς τοὺς ἀνθρώπους. «Δωρεάν ἐλάβετε, δωρεάν δότε».

Νὰ μὴ φροντίζετε νὰ ἔχετε χρήματα οὔτε σάκκον ὀδοιπορικὸν μὲ φορέματα ἢ ἄλλα ἐφόδια οὔτε κἂν ράβδον διὰ προσωπικὴν φύλαξιν. Διὰ τὴν φιλοξενίαν σας καὶ τὴν διατροφήν σας θὰ φροντίσουν ἐκεῖνοι, τοὺς ὁποίους θὰ διδάσκετε.

Νὰ πηγαίνετε εἰς τὰς οἰκίας ἐκείνων, οἱ ὁποῖοι διακρίνονται διὰ τὴν εὐσέβειαν καὶ τὴν ἀρετὴν των. Ἄν ὑπάρξουν μερικοί, οἱ ὁποῖοι δὲν θὰ σᾶς δεχθοῦν, νὰ φύγετε ἀπὸ τὴν οἰκίαν των ἢ τὴν πόλιν των καὶ νὰ τινάζετε τὸν κονιορτὸν τῶν ὑποδημάτων σας. Μὲ

1. Ἡ ἑορτὴ αὕτη ἐτελεῖτο εἰς ἀνάμνησιν τῆς σωτηρίας τῶν ἐν Περσίᾳ Ἰουδαίων ἀπὸ τὴν σφαγὴν τοῦ Ἀμάν. Οὗτος ἐκ δεισιδαιμονίας εἶχεν ἀποφασίσει νὰ ὀρισθῇ ἡ ἡμέρα τῆς σφαγῆς διὰ κλήρου (πουρίμ). Οἱ Ἰουδαῖοι ἐσώθησαν τότε χάρις εἰς τὴν φρόνησιν τοῦ Μαρδοχαίου καὶ τὴν βοήθειαν τῆς Ἐσθῆρ.

Ἡ ἑορτὴ διήρκει δύο ἡμέρας καὶ ἐγίνοντο κατ' αὐτὰς μεγάλα διασκεδάσεις καὶ συμπόσια.

τοῦτο θὰ δηλώνετε εἰς αὐτούς ὅτι ἐν τῇ μελλούσῃ κρίσει ἡ εὐθύνη τῶν θὰ εἶναι μεγαλύτερα τῆς εὐθύνης τῶν κατοίκων τῶν Σο-

δόμων καὶ Γομόρων, οἱ ὅποιοι ἀπέρριψαν τὰς καλὰς συμβουλὰς.
Ἴδού, εἶπεν ὁ Ἰησοῦς, «ἀποστέλλω ὑμᾶς ὡς πρόβατα

ἐν μέσῳ λύκων». Πρέπει νὰ εἴσθε φρόνιμοι καὶ προσεκτικοί..

Οἱ ἄνθρωποι θὰ σᾶς συλλάβουν, θὰ σᾶς παραδώσουν εἰς τὰ δικαστήρια καὶ θὰ σᾶς μαστιγώσουν. Ἐξ αἰτίας μου θὰ σᾶς σύρουν ἐμπρὸς εἰς βασιλεῖς καὶ ἡγεμόνας, διὰ νὰ ἐξηγήσητε τὴν πίστιν σας. Κατὰ τὰς στιγμὰς ὅμως αὐτὰς τῆς δοκιμασίας σας θὰ σᾶς ἐνισχύη τὸ Ἅγιον Πνεῦμα καὶ θὰ σᾶς φωτίζη τί πρέπει νὰ κάμετε καὶ νὰ εἴπετε.

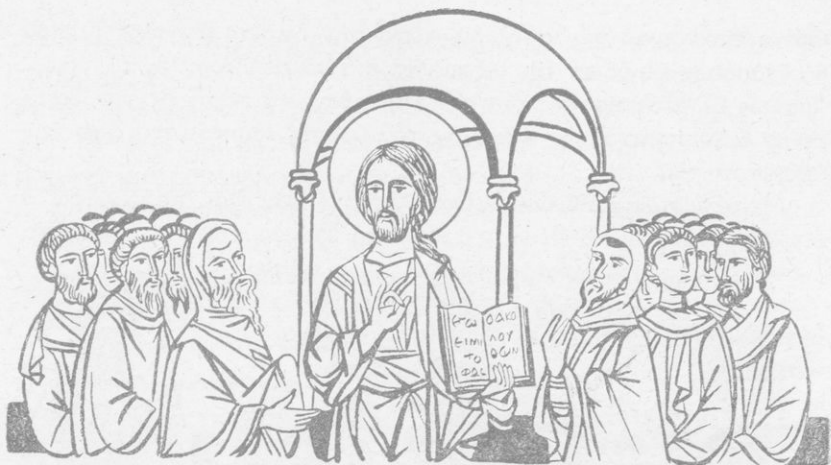
Δὲν πρέπει νὰ φοβηθῆτε τὰς διώξεις καὶ τὰ παθήματα, ὅπως δὲν πτοεῖται καὶ ὁ Διδάσκαλος ὑμῶν. Διότι μόνον τὸ σῶμα δύνανται νὰ βλάψουν, οὐχὶ δὲ καὶ τὴν ψυχὴν. «Ὁ δὲ ὑπομείνας εἰς τέλος σωθήσεται».

Ἔχετε ἀκόμη ὑπ' ὄψιν σας ὅτι αἱ ἀλήθειαι τῆς διδασκαλίας σας θὰ προκαλέσουν μεγάλην ἀναταραχὴν καὶ θὰ διχάσωσι καὶ πλησιεστάτους συγγενεῖς ἀκόμη. Ὁ μὴ πιστεύσας υἱὸς θὰ ἐξεγερθῆ κατὰ τοῦ πατρὸς του, ὁ ἀδελφὸς κατὰ τοῦ ἀδελφοῦ του. Ὅστις δὲν εἶναι πρόθυμος νὰ ὑποστῆ καὶ τὸν σταυρὸν τοῦ μαρτυρίου ἀκόμη ὑπὲρ τῆς πίστεως ἔμπρὸς τὴν διδασκαλίαν τοῦ Χριστοῦ δὲν εἶναι ἄξιος μαθητῆς Του.

Τελειῶνων δὲ τὰς ὁδηγίας Του ὁ Ἰησοῦς, λέγει :

—Ἐκεῖνος ὁ ὁποῖος θὰ σᾶς δεχθῆ καὶ θὰ σᾶς ἀναγνωρίσῃ ὡς μαθητὰς μου εἶναι ὡς νὰ ἀποδέχεται ἐμὲ καὶ ὁ ἀποδεχόμενος ἐμὲ ἀποδέχεται τὸν ἀποστείλαντά με Πατέρα Θεόν. Ὅσοι σᾶς δεχθῶν καὶ ἔλθουν ἐπίκουροι εἰς τὸ ἔργον σας θὰ ἀνταμειφθῶν. Καὶ ποτήριον ὕδατος ἂν σᾶς προσφέρουν, δὲν θὰ χάσουν τὴν ἀντιμισθίαν των.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΠΕΜΠΤΟΝ

Ο ΙΗΣΟΥΣ ΑΝΤΙΜΕΤΩΠΙΖΕΙ ΤΗΝ ΑΝΤΙΔΡΑΣΙΝ
ΕΙΣ ΤΟ ΕΡΓΟΝ ΤΟΥ ΤΩΝ ΓΡΑΜΜΑΤΕΩΝ ΚΑΙ ΦΑΡΙΣΑΙΩΝ
ΕΜΠΕΔΩΣΙΣ ΤΗΣ ΠΡΟΣ ΑΥΤΟΝ ΠΙΣΤΕΩΣ ΤΩΝ ΜΑΘΗΤΩΝ ΤΟΥ

40. Ὁ Ἰησοῦς εἰς Ἱεροσόλυμα. Τὸ θαῦμα τῆς θεραπείας
τοῦ παραλύτου. Αἱ κατὰ τοῦ Ἰησοῦ κατηγορίαι
τῶν Φαρισαίων.

(Ἰων. 5, 1-17 καὶ 18-47)

ΦΟΥ ἀπέστειλεν εἰς τὸ κήρυγμα ἀνά τὴν Γαλιλαίαν τοὺς μαθητάς Του, ὁ Ἰησοῦς, συνοδευόμενος μόνον ὑπὸ τοῦ Ἰωάννου, ἀνέβη εἰς τὰ Ἱεροσόλυμα διὰ τὴν ἑορτὴν τῶν Κλήρων. Ἦτο ἡ δευτέρα φορά, κατὰ τὴν ὁποίαν ἐπεσκέπτετο τὴν Ἱερουσαλήμ. Πλήθος κόσμος εἶχε συγκεντρωθῆ περι τὸν Ναόν.

Μία ἐκ τῶν πυλῶν τοῦ περιβόλου τοῦ Ναοῦ ὠνομάζετο Π ρ ο β α τ ι κ ῆ, διότι δι' αὐτῆς διήρχοντο τὰ πρὸς θυσίαν ζῶα. Πλησίον τῆς πύλης ταύτης ὑπῆρχε πηγὴ καὶ δεξαμενὴ ὕδατος, ὀνομαζομένη βραϊστί Β η θ ε σ δ ά, δηλαδὴ οἶκος εὐσπλαγχνίας. Γύρω ἀπὸ τὴν δεξαμενὴν (κολυμβήθραν) ὑπῆρχον πέντε στοαί, ὅπου κατέκειντο πλήθη ἀσθενῶν, τυφλοί, χωλοί, παράλυτοι κλπ.

Οὗτοι ἐπερίμεναν τὴν στιγμήν, κατὰ τὴν ὁποίαν ἄγγελος Κυρίου θὰ ἐτάρασσε τὸ ὕδωρ τῆς δεξαμενῆς, διὰ νὰ εἰσέλθουν εἰς τὸ ὕδωρ. Ἐκεῖνος δὲ ὁ ὁποῖος πρῶτος ἐπρόφθανε νὰ πέσῃ εἰς τὴν δεξαμενὴν ἀμέσως μετὰ τὴν ταραχὴν τοῦ ὕδατος ἐθεραπεύετο ἀπὸ τὴν ἀσθενεῖάν του.

Μεταξὺ τῶν ἀσθενῶν ἐκείνων ὑπῆρχε καὶ ἓνας παράλυτος, ὁ ὁποῖος κατέκειτο ἐκεῖ εἰς μίαν στοάν καὶ ἦτο ἀσθενὴς ἐπὶ τριάκοντα

⊕ Ὁ Ἰησοῦς ἰώμενος τὸν παραλυτικὸν ⊕

ἑκτῶ ἔτη. Ὅσάκις ἐκινεῖτο τὸ ὕδωρ, ἄλλοι ἐπρολάβανον καὶ ἐρρίπτοντο πρῶτοι εἰς τὴν δεξαμενὴν.

Ὁ Ἰησοῦς ἠυσπλαγχνίσθη τὸν παραλυτικόν, τὸν πλησίασε καὶ τοῦ εἶπε :

— Θέλεις νὰ γίνῃς υγιής ;

Ὁ ἀσθενὴς ἀπήντησεν ἀμέσως.

— ὦ! Κύριε, αὐτὸς εἶναι ὁ πόθος μου! Ἄλλὰ δὲν ἔχω κανένα, ὁ ὁποῖος νὰ με βάλῃ εἰς τὴν κολυμβήθραν, εὐθύς ὡς ταραχθῇ τὸ ὕδωρ ὑπὸ τοῦ ἀγγέλου. Ἄλλοι ἀσθενεῖς μὲ προλαμβάνουν καὶ εἰσέρχονται πρὶν ἀπὸ ἐμέ.

Τότε ὁ Ἰησοῦς ἐκοίταξε μὲ συμπάθειαν τὸν παράλυτον καὶ τοῦ ἐφώνασεν :

—Ἐγειραι, ἄρον τὸν κράββατόν σου καὶ περιπάτει!

Ἡ θεία δύναμις τῶν λόγων τούτων διεπέρασε τὰ ἔως τότε νεκρὰ μέλη τοῦ ἀσθενοῦς καὶ τοὺς ἔδωσε ζωὴν. Ὁ παράλυτος ἐσηκώθη, ἐπῆρε τὸν κράββατόν του καὶ ἀνεχώρησε διὰ τὴν οἰκίαν του. Δὲν ἤδυνήθη μάλιστα οὔτε καὶ νὰ εὐχαριστήσῃ τὸν εὐεργέτην του, διότι ὁ Ἰησοῦς, ἀποφεύγων τὴν ἐπίδειξιν, εἶχεν ἀπομακρυνθῆ διὰ μέσου τοῦ πλήθους.

Ἡ ἡμέρα, καθ' ἣν ἐγινε τὸ θαῦμα, ἦτο Σάββατον, ἦτο δὲ κατ' αὐτὸ ἀπηγορευμένη ἀπὸ τὸν Νόμον πᾶσα ἐργασία. Ὅταν λοιπὸν οἱ Ἰουδαῖοι εἶδον τὸν παράλυτον νὰ σηκώῃ τὸν κράββατόν του, τὸν ἐσταμάτησαν καὶ τὸν ἐπέπληττον ὡς παραβάτην τοῦ Νόμου. Ἐκεῖνος τότε ἔλεγεν εἰς τοὺς ἐπικριτὰς του ὅτι «ὁ ποιήσας με ὑγιῆ ἐκεῖνος μοι εἶπεν ἄρον τὸν κράββατόν σου καὶ περιπάτει».

—Ποῖος εἶναι αὐτός; ἠρώτων οἱ Ἰουδαῖοι μὲ ἀγανάκτησιν.

Ἄλλὰ ὁ ἄνθρωπος δὲν ἐγνώριζεν.

Βραδύτερον ὅμως συνήνητησεν αὐτὸν ὁ Ἰησοῦς εἰς τὸν Ναὸν καὶ τοῦ εἶπε :

—Ἰδοὺ τῶρα εἶσαι ὑγιής. Πρόσεχε, εἰς τὸ μέλλον νὰ μὴ ἀμαρτήσης.

Ὁ ἄνθρωπος ἀνεγνώρισε τὸν θεραπεύσαντα αὐτὸν καὶ διεκήρυξεν ὅτι ὁ Ἰησοῦς ἦτο ὁ εὐεργέτης του.

Οἱ ἄρχοντες τῶν Ἰουδαίων Ἀρχιερεῖς, Φαρισαῖοι καὶ Γραμματεῖς ἤρχισαν νὰ κατηγοροῦν τὸν Ἰησοῦν ὡς παραβάτην τοῦ Νόμου καὶ διότι ἔλεγε τὸν ἑαυτὸν Του Υἱὸν τοῦ Θεοῦ.

Ὁ Ἰησοῦς τότε ὠμίλησεν ἀπροκαλύπτως εἰς τὸν λαὸν καὶ ἐνώπιον τοῦ Συνεδρίου ἀκόμη διὰ τὴν ἐκ Θεοῦ ἀποστολήν Του. Ἐτόνισεν ὅτι ὁ Υἱὸς ἔλαβε τὴν δύναμιν καὶ τὴν ἐξουσίαν παρὰ τοῦ Πατρὸς ὄχι μόνον τοὺς ἠθικῶς νεκροὺς νὰ ἐγειρῇ, ἀλλὰ καὶ τοὺς σωματικῶς νεκροὺς νὰ ἀναστήσῃ.

Οἱ ἄρχοντες τῶν Ἰουδαίων ἐξεμάνησαν ἐναντίον Του καὶ ἐσκέπτοντο νὰ εὔρουν τρόπον νὰ Τὸν θανατώσουν. Διὰ τοῦτο ὁ Ἰησοῦς, ἐπειδὴ δὲν εἶχε φθάσει ἀκόμη ἡ ὥρα τοῦ μαρτυρίου καὶ τῆς δόξης Του, ἀνεχώρησεν ἀπὸ τὰ Ἱεροσόλυμα, χωρὶς νὰ περιμένῃ τὴν ἑορτὴν τοῦ Πάσχα, καὶ ἐπέστρεψεν εἰς τὴν Γαλιλαίαν.

41. Ἐπιστροφή τοῦ Ἰησοῦ εἰς Γαλιλαίαν
 Τὸ θαῦμα τῆς διατροφῆς τῶν πεντακισχιλίων

(Ἰω. 6, 8 - 14)

Κατὰ τὴν ἡμέραν τῆς ἐπιστροφῆς τοῦ Ἰησοῦ εἰς τὴν Καπερναοὺμ ἐγνώσθη ἡ ἀποκεφάλισις τοῦ Ἰωάννου τοῦ Βαπτιστοῦ. Ὁ μέγας οὗτος προφήτης ἐπεσφράγισε μὲ τὸν μαρτυρικὸν τοῦ θάνατον τὸν ἀγνὸν καὶ πλήρη αὐταπαρνήσεως βίον του.

Εἰς τὴν Καπερναοὺμ ἐπέστρεψαν καὶ οἱ μαθηταὶ τοῦ Ἰησοῦ ἐκ τοῦ Ἀποστολικοῦ ἔργου τοῦ Εὐαγγελικοῦ κηρύγματος ἀνά τὴν Γαλιλαίαν. Διηγῆθησαν εἰς τὸν Ἰησοῦν τὰ ἀποτελέσματα τῆς διδασκαλίας των. Ἀπεφάσισαν τότε οἱ μαθηταὶ μετὰ τοῦ Διδασκάλου Ἰησοῦ νὰ μεταβῶσιν εἰς τὴν ἀπέναντι τῆς Καπερναοὺμ ἑρημικὴν παραλίαν, ὄχι πολὺ μακρὰν τῆς μικρᾶς, ἀλλὰ ὠραίας πόλεως Βηθσαϊδᾶ¹. Εἰσῆλθον εἰς πλοῖον, χωρὶς νὰ εἰδοποιήσωσι κανένα, καὶ ἔφθασαν εἰς τὸν τόπον τοῦ προορισμοῦ των.

Ἄλλὰ παρ' ὅλας τὰς προφυλάξεις των μερικοὶ ἄνθρωποι ἀντελήφθησαν τὴν ἀναχώρησίν των. Μετ' ὀλίγον δὲ πολὺ πλῆθος ἔσπευσε διὰ ξηρᾶς καὶ εὐρέθῃ γύρω ἀπὸ τὸν Ἰησοῦν εἰς τὴν ἑρημον ἐκείνην τοποθεσίαν.

Ὁ Ἰησοῦς ἠσθάνθη μεγάλην συγκίνησιν, ὅταν εἶδε τὸ μέγα πλῆθος τοῦ λαοῦ, τὸ ὁποῖον ὠμοίαζε πρὸς ποιμνιον ἄνευ ποιμένος. Διὰ τοῦτο, λησμονήσας τὴν κούρασίν Του, ἤρχισε νὰ διδάσκη τὸ πλῆθος περὶ τῆς βασιλείας τοῦ Θεοῦ καὶ νὰ θεραπεύη συγχρόνως τοὺς ἀσθενεῖς.

Ἡ διδασκαλία διήρκεσεν ἐπὶ πολλὰς ὥρας καὶ ὁ ἥλιος ἔκλινε πρὸς τὴν δύσιν του.

Οἱ μαθηταὶ τοῦ Ἰησοῦ, βλέποντες ὅτι ἐπλησίαζεν ἡ ἑσπέρα καὶ ὅτι ὁ λαὸς ὑπέφερεν ἐκ πείνης, ἐπλησίασαν καὶ εἶπον πρὸς αὐτόν :

— Διδάσκαλε, ἡ ὥρα παρήλθεν, ὁ τόπος ἐδῶ εἶναι ἔρημος καὶ τροφαὶ δὲν ὑπάρχουν. Ἄφησε λοιπὸν τὰ πλῆθη νὰ φύγουν καὶ νὰ μεταβοῦν εἰς τὰ πλησιέστερα χωρία, διὰ νὰ προμηθευθῶσι τὰ ἀναγκαῖα τρόφιμα.

Ὁ Ἰησοῦς ὁμως ἀπεκρίθη εἰς τοὺς μαθητάς Του :

1. Βηθσαϊδᾶ = τόπος ἀλείας.

— Δὲν εἶναι ἀνάγκη νὰ φύγη ὁ λαός. Δώσατε σεῖς εἰς αὐτοὺς νὰ φάγουν ἀπὸ ἐκεῖνα τὰ ὁποῖα ἔχετε.

Οἱ μαθηταὶ ἀπήντησαν ὅτι δὲν εἶχον παρὰ πέντε μόνον ἄρτους καὶ δύο ἰχθῦς.

— Φέρετέ τα ἐδῶ, εἶπεν ὁ Ἰησοῦς.

Ὅταν τὰ ἔφεραν, διέταξε νὰ εἴπουν εἰς τὰ πλήθη νὰ καθίσουν ὅλοι ἐπὶ τῆς χλόης κατ' ὀμίλους ἀνὰ πεντήκοντα καὶ ἑκατόν, ὅπως εἰς τὰ συμπόσια.

Ἐκάθισαν ὅλοι καὶ τότε ὁ Ἰησοῦς σταθεὶς εἰς τὸ μέσον ὑψωσε τοὺς ὀφθαλμούς Του εἰς τὸν οὐρανὸν καὶ ἠύλόγησε τὸν ἄρτον καὶ τοὺς ἰχθῦς. Ἐπειτα ἔκοψε τοὺς ἄρτους καὶ τοὺς ἰχθῦς εἰς τεμάχια καὶ οἱ μαθηταὶ ἐμοίραζον εἰς τὰ πλήθη.

Ὅλοι ἔφαγον καὶ ἐχόρτασαν. Ἦσαν δὲ πέντε χιλιάδες ἄνδρες, ἔκτος τῶν γυναικῶν καὶ τῶν παιδίων. Ἀφοῦ δὲ ἔφαγον ὅλοι, οἱ μαθηταὶ συνεκέντρωσαν τὴν περισσεύσασαν τροφήν καὶ ἐγένευσαν μὲ αὐτὴν δώδεκα κοφίνους.

Τὸ θαῦμα τοῦτο ἔκαμε τεραστίαν ἐντύπωσιν εἰς τὸν λαόν. Ὅλοι ἔλεγον:

«Οὗτός ἐστιν ἀληθῶς ὁ προφήτης ὁ ἐρχόμενος εἰς τὸν κόσμον».

42. Ὁ Ἰησοῦς περιπατεῖ ἐπὶ τῆς θαλάσσης

(Μαθ. 14, 22 - 34)

Ἀμέσως μετὰ τὸ θαῦμα τῆς διατροφῆς τῶν πεντακισχιλίων ὁ Ἰησοῦς, ἀντιληφθεὶς ὅτι τὸ πλήθος ἐν τῷ ἐνθουσιασμῷ του ἤθελε νὰ τὸν ἀνακηρύξῃ βασιλέα, παρεκάλεσε θερμῶς ὅλους νὰ φύγουν εἰς τὰ χωρία ἢ τὰς πόλεις των, πρᾶγμα τὸ ὁποῖον καὶ ἔγινεν.

Οἱ μαθηταὶ τοῦ Ἰησοῦ εἰσῆλθον κατ' ἐντολήν Του εἰς τὸ πλοῖον, ἵνα μεταβοῦν κατὰ τὴν νύκτα εἰς τὴν ἀντικρυνὴν ὄχθην τῆς λίμνης. Ὁ ἴδιος δὲ ὁ Ἰησοῦς ἀνῆλθεν ἐπὶ τῆς κορυφῆς τοῦ λόφου, ἵνα δια-
νυκτερεύσῃ ἐκεῖ ἐν ἐπικοινωνίᾳ μετὰ τοῦ Οὐρανοῦ Πατρός Του.

Κατὰ τὴν νύκτα ἤρχισαν νὰ πνέουν σφοδροὶ ἄνεμοι καὶ μεγάλη τρικυμία ἐπεκράτει εἰς τὴν λίμνην.

Οἱ μαθηταὶ τοῦ Ἰησοῦ ἠγωνίζοντο κωπηλατοῦντες κατὰ τῶν κυμάτων, ἀλλὰ τὸ μικρὸν πλοῖόν των ἐκλυδωνίζετο εἰς τὸ μέσον τῆς λίμνης καὶ δὲν ἦτο δυνατὸν νὰ προχωρήσῃ.

Ὁ Ἰησοῦς προσευχόμενος ἐπὶ τῆς κορυφῆς τοῦ λόφου δὲν λησμονεῖ τοὺς μαθητὰς Του. Ἀντελήφθη τὸν κίνδυνον, τὸν ὅποιον διέτρεχον, καὶ ἔσπευσεν εἰς βοήθειάν των. Πράγματι, οἱ ἀγωνιζόμενοι κατὰ τῆς τρικυμίας μαθηταὶ εἶδον ἕξαφνα μίαν σκιάν νὰ περιπατῇ ἐπὶ τῶν κυμάτων καὶ νὰ ἔρχεται πρὸς τὸ πλοῖόν των.

— Φάντασμα εἶναι, ἤρχισαν νὰ φωνάζουν.

Ἄλλὰ τότε ἤκουσαν τὴν φωνὴν τοῦ Ἰησοῦ νὰ τοὺς λέγῃ :

— Θάρρος, ἐγὼ εἶμαι, μὴ φοβεῖσθε.

Ὅλοι ἀνεγνώρισαν τὴν φωνὴν τοῦ Ἰησοῦ καὶ προσεπάθουν νὰ πλησιάσωσι, διὰ νὰ τὸν παραλάβουν ἐπὶ τοῦ πλοίου. Ὁ Πέτρος ὅμως ἀνυπομονῶν καὶ θέλων νὰ βεβαιωθῇ ἐφώνασε :

— Κύριε, ἂν εἶσαι Σὺ, πρόσταξέ με νὰ περιπατήσω καὶ ἐγὼ ἐπάνω εἰς τὰ ὕδατα καὶ νὰ ἔλθω πρὸς Σέ.

Ὁ Ἰησοῦς τότε, διὰ νὰ ἀποδείξῃ τὴν ἀδυναμίαν τοῦ Πέτρου καὶ τὸν κίνδυνον ἐκ τῆς ἀλαζονικῆς πρωτοβουλίας του, εἶπεν :

— Ἐλθέ!

Ὁ Πέτρος κατέβη ἀπὸ τὸ πλοῖον καὶ ἤρχισε νὰ περιπατῇ καὶ αὐτὸς ἐπὶ τῆς θαλάσσης καὶ νὰ πηγαίνει πρὸς τὸν Ἰησοῦν. Καὶ ἐφ' ὅσον μὲν ἔβλεπε πρὸς τὸν Ἰησοῦν καὶ δὲν ἐσκέπτετο τίποτε ἄλλο, ἐβάδιζεν ἀσφαλῶς. Ὅταν ὅμως ἐσκέφθη πρὸς στιγμὴν ὅτι ὁ ἄνεμος εἶναι δυνατὸς καὶ ἐφοβήθη, ἤρχισεν ἀμέσως νὰ καταποντίζεται καὶ μὲ ἀγωνίαν ἐφώνασε :

— Κύριε, σῶσόν με!

Ἀμέσως ὁ Ἰησοῦς ἤπλωσε τὴν χεῖρα, τὸν συνεκράτησε καὶ τοῦ εἶπεν :

— Ὀλιγόπιστε, διατί ἐδίστασες ;

Ἀνῆλθον ἔπειτα εἰς τὸ πλοῖον, ἡ τρικυμία κατέπαυσε καὶ ἔφθασαν αἰσίως εἰς τὴν ἀκτὴν.

Οἱ μαθηταὶ τοῦ Ἰησοῦ, στηριχθέντες σταθερῶς πλέον εἰς τὴν κλονιζομένην ἕως τότε ἀκόμη πίστιν των, προσεκύνουν τὸν Κύριον καὶ ἔλεγον :

— Ἀληθῶς Θεοῦ Υἱὸς εἶσαι!

Μετ' ὀλίγας δὲ ἡμέρας ὁ Ἰησοῦς ὠμίλησε πάλιν εἰς τὴν Καπερναοὺμ ἐνώπιον πολλοῦ πλήθους καὶ ἀνέπτυξε τὴν ὑψηλὴν διδασκαλίαν Του περὶ τῆς πνευματικῆς τροφῆς.

Τὴν ἀληθινὴν ταύτην τροφήν δίδει ὁ Υἱὸς τοῦ Θεοῦ, ὁ Χριστὸς

διὰ τῆς διδασκαλίας Του καὶ διὰ τοῦτο Αὐτὸς εἶναι ὁ Ἄρτος τῆς Ζωῆς. Ὁ πολὺς κόσμος δὲν ἀντελήφθη τὴν ὑψηλὴν ἔννοιαν τῶν λόγων Του καὶ ἤρχισε νὰ ἀδιαφορῇ ἢ καὶ νὰ γογγύζη. Οἱ μαθηταὶ Του ὅμως κατενόησαν πλήρως τὴν διδασκαλίαν ταύτην καὶ ὁ Πέτρος εἶπε πάλιν πρὸς Αὐτόν :

— Κύριε, Σὺ εἶσαι ὁ Υἱὸς τοῦ Θεοῦ τοῦ ζῶντος.

43. Αἱ ἀντιρροήσεις καὶ κατηγορίαι τῶν Φαρισαίων καὶ Γραμματέων κατὰ τοῦ Ἰησοῦ

(Ματθ. 14, 34 - 36 κ. ἀ.)

Ὁ Ἰησοῦς παρέμενεν εἰς τὴν Γαλιλαίαν καὶ κυρίως εἰς τὴν περιοχὴν τῆς Γεννησαρέτ μεταξὺ Μαγδάλων καὶ Βηθσαϊδά. Πλήθος πολὺ τὸν ἠκολούθει πάντοτε καὶ πλήθος ἀσθενῶν ἔθεραπεύετο.

Οἱ Γραμματεῖς καὶ Φαρισαῖοι παρηκολούθουν μὲ ἀνησυχίαν καὶ μῖσος τὴν προσήλωσιν τοῦ λαοῦ πρὸς τὸν Ἰησοῦν. Ἦρχισαν νὰ διαδίδουν ὅτι ζητεῖ νὰ ἀνατρέψῃ τὸν Μωσαϊκὸν νόμον καὶ ὅτι περιφρονεῖ τὰς παραδόσεις καὶ τὰ ἔθιμα τοῦ Ἰουδαϊκοῦ Ἔθνους. Παρηκολούθουν τὰς ὁμιλίαις του καὶ τὸν ἠνώχλουν μὲ τὰς ἀντιρροήσεις των, τὰς ὁποίας παρουσίαζον κατόπιν ὡς φοβερὰς κατηγορίας.

Αὗται περιστρέφοντο εἰς τέσσαρα κυρίως ζητήματα:

1) Κατηγοροῦν τὸν Ἰησοῦν ὅτι, ἐνῶ κανεὶς δὲν εἶχε δικαίωμα νὰ συγχωρῇ ἁμαρτίαν, Αὐτὸς εἶπεν εἰς τὴν ἁμαρτωλὴν γυναῖκα «Ἀφέωνταί σοι αἱ ἁμαρτίαι».

2) Ἄλλη κατηγορία ἐναντίον τοῦ Ἰησοῦ ἦτο ὅτι περιεφρόνει τὰς νηστείας.

Ὁ Ἰησοῦς ὅμως ἐδίδαξεν ἤδη πῶς πρέπει νὰ γίνεται ἡ νηστεία εἰς τὴν ἐπὶ τοῦ «Ὅρους Ὁμιλίαν» Του.

3) Τρίτη κατηγορία τῶν Φαρισαίων κατὰ τοῦ Ἰησοῦ ἦτο ἡ συναναστροφή Του μετὰ τελωνῶν καὶ ἁμαρτωλῶν.

Ἄλλὰ ὁ Ἰησοῦς τοὺς ἀπεστόμωσε μὲ τὴν ὠραίαν ἀπάντησίν Του: «οὐκ ἦλθον καλέσαι δικαίους, ἀλλ' ἁμαρτωλοὺς εἰς μετάνοιαν».

4) Ἄλλη τέλος κατηγορία ἦτο ἡ σχετικὴ μὲ τὴν τήρησιν τῆς ἀργίας τοῦ Σαββάτου.

Εἰς ὅλας ταύτας τὰς κατηγορίας ἀπήντησεν ὁ Ἰησοῦς καὶ ἀνέτρεψε τὰ ἐπιχειρήματα τῶν Φαρισαίων. Οὗτοι ὅμως ἐξηκολούθουν

κατηγοροῦντες Αὐτὸν καὶ διαδίδοντες ὅτι ἀρνεῖται, καὶ καταργεῖ τὸν Μωσαϊκὸν νόμον.

44. Ὁ Ἰησοῦς στηλιτεύει τὴν ἀπιστίαν τῶν Φαρισαίων καὶ Γραμματέων

(Λουκ. 11, 44-45 καὶ 12, 1-3)

Κατὰ τὰς ἡμέρας ταύτας εἰς Φαρισαῖος ἐκάλεσεν εἰς γεῦμα τὸν Ἰησοῦν. Εἶχε καὶ ἄλλους πολλοὺς Γραμματεῖς καὶ Φαρισαίους προσκεκλημένους. Πάντες οὗτοι θὰ προεκάλουν τὸν Ἰησοῦν εἰς συζήτησιν καὶ θὰ εὑρισκόν ἴσως ἐπιχειρήματα ἐναντίον του. Οὐδεὶς ἐκ τῶν μαθητῶν τοῦ Ἰησοῦ εἶχε προσκληθῆ.

Ὁ Ἰησοῦς, ἐπειδὴ κόσμος πολὺς ἠκολούθει, ἵνα Τὸν ἀκούσῃ διδάσκοντα, τὸ δὲ γεῦμα θὰ ἔπρεπε διὰ τοῦτο νὰ εἶναι πρόχειρον καὶ βιαστικόν, ἐκάθισεν εἰς τὴν τράπεζαν, χωρὶς νὰ λουσθῆ πρῶτον, ὅπως ἔλεγεν ὁ Μωσαϊκὸς νόμος. Οἱ Φαρισαῖοι παρετήρουν Αὐτὸν μὲ ἔκπληξιν καὶ μὲ τὰ βλέμματα Τὸν ἐπετίμων.

Τότε ὁ Ἰησοῦς βλέπων τὴν ὑποκρισίαν των ἤρχισε νὰ τοὺς ὁμιλῇ μὲ μεγάλην αὐστηρότητα :

— Οὐαὶ ὑμῖν, Γραμματεῖς καὶ Φαρισαῖοι ὑποκριταί, ἐφώναξε πρὸς αὐτούς.

Κατατρίβεσθε περὶ τὰ ἐπουσιώδη καὶ τὰ ἀσήμαντα καὶ παραμελεῖτε τὰ σπουδαῖα καὶ σημαντικά, δηλαδὴ τὴν ἠθικὴν βελτίωσίν σας καὶ τὴν καθαρότητα τῆς ψυχῆς.

Ἔχετε φιλοδοξίαν καὶ ἐγωισμόν· ἀγαπᾶτε τὴν πρωτοκαθεδρίαν ἐν ταῖς συναγωγαῖς καὶ τοὺς ἀσπασμούς ἐν ταῖς ἀγοραῖς· τὰ πάντα κάμνετε πρὸς ἐπίδειξιν.

Ἐνῶ ὑποκριτικῶς φαίνεσθε ἕξωθεν εὐσεβεῖς, ἡ καρδιά σας ὅμως εἶναι πλήρης κακίας. Ὅμοιάζετε πρὸς τάφους «κεκονιαμένους», οἱ ὅποιοι ἕξωθεν φαίνονται ὠραῖοι, ἐνῶ εἶναι γεμᾶτοι ἀπὸ ὀστᾶ νεκρῶν.

Ἐνῶ παρουσιάζεσθε ὡς ἐρμηνευταὶ τοῦ Νόμου, ἀπὸ ἰδιοτέλειαν ἀποκρύπτετε καὶ διαστρέφετε τὴν ἀληθῆ γνῶσιν τοῦ Θεοῦ καὶ τῶν ἐντολῶν Του.

Τὸ κατηγορητήριον τοῦτο τοῦ Ἰησοῦ κατὰ τῶν Φαρισαίων καὶ Γραμματέων ἤκουσε καὶ ὁ λαός, ὁ ὅποιος εἶχε συγκεντρωθῆ ἕξωτι

τῆς οἰκίας. Ὁ Ἰησοῦς ἐξηγήθη καὶ συνέχισε τὴν διδασκαλίαν Του.

Εἶπε δὲ τότε πρὸς τοὺς μαθητὰς Του κυρίως, ἀλλὰ ἐμμέσως καὶ πρὸς τὸ πλῆθος:

— Προσέχετε ἀπὸ τὴν ζύμην ταύτην τῶν Φαρισαίων, διότι οὗτοι εἶναι γεμᾶτοι ὑποκρισίαν. Ἄλλὰ μίαν ἡμέραν αὕτη θὰ ἀποκαλυφθῆ. *e*

45. Ἡ παραβολὴ τοῦ ἄφρονος πλουσίου

(Λουκ. 12, 13 - 21)

Ἐνῶ ὁ Ἰησοῦς ἐξηκολούθει διδάσκων περὶ ἀρετῆς καὶ δικαιοσύνης, εἰς ἀκροατῆς τὸν διέκοψε καὶ τοῦ εἶπε:

— Κύριε, μεσίτευσον παρὰ τῶ ἀδελφῶ μου, ὥστε δικαίως νὰ μοιφράσῃ μετ' ἐμοῦ τὴν πατρικὴν κληρονομίαν.

Ὁ Ἰησοῦς, διὰ νὰ κάμῃ τοὺς ἀκροατὰς Του νὰ ἐννοήσουν ὅτι ἡ διανομὴ τῆς περιουσίας ἦτο ἔργον τοῦ δικαστηρίου, ἐνῶ τὸ ἰδικόν Του ἔργον ἦτο εὐρύτερον καὶ ὑψηλότερον, εἶπε πρὸς τὸν διακόψαντα :

— Ἀνθρώπε, ποῖος μὲ διώρισε δικαστὴν, ὥστε νὰ λύω τὰς διαφοράς σας;

Λαμβάνων ὁμως ἀφορμὴν ἀπὸ τὴν διαφωνίαν τῶν δύο ἀδελφῶν ἔκαμε πρὸς ὅλους τοὺς ἀκροατὰς Του μίαν ὠραίαν διδαχὴν. Διὰ ταύτης συμβουλεύει τοὺς ἀνθρώπους νὰ προφυλάσσωνται ἀπὸ τὴν πλεονεξίαν, διότι ἡ ζωὴ καὶ ἡ εὐτυχία τοῦ ἀνθρώπου δὲν ἐξαρτᾶται ἀπὸ τὰ ὑλικά ἀγαθὰ, ἀλλὰ ἀπὸ τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ.

Ἡ διδαχὴ ἐγίνε διὰ τῆς παραβολῆς τοῦ ἄφρονος πλουσίου.

— Κάποτε, εἶπεν ὁ Ἰησοῦς, οἱ ἀγροὶ καὶ τὰ κτήματα ἐν γένει ἐνὸς πλουσίου ἀνθρώπου εἶχον τόσῃν εὐφορίαν, ὥστε τοῦ ἀπέδωσαν ἄφθονα εἰσοδήματα.

Ὁ πλούσιος, ἀντὶ νὰ εὐχαριστήσῃ τὸν Θεὸν διὰ τὴν εὐτυχίαν αὐτὴν, ἤρχισε νὰ διαλογίζεται:

— Τί νὰ κάμω ; Αἱ ἀποθηκαί μου δὲν χωροῦν πλέον. Πῶς θὰ συνάξω ὅλα αὐτὰ τὰ εἰσοδήματά μου;

Ἀφοῦ ἠγρύπνησε καὶ ἐβασάνισε τὸν νοῦν του, τέλος ἀπεφάσισεν :

— Ἰδού τί θὰ κάμω, εἶπε: θὰ κρημίσω τὰς ἀποθήκας μου καὶ θὰ κτίσω ἄλλας μεγαλυτέρας. Ἐκεῖ θὰ συνάξω ὅλα τὰ εἰσοδήματά μου καὶ θὰ εἶπω τότε εἰς τὴν ψυχὴν μου:

— Ψυχή μου, ἔχεις πολλὰ ἀγαθὰ, τὰ ὁποῖα σοῦ φθάνουν, διὰ νὰ ζήσης πολλὰ ἔτη. Λοιπὸν ἀναπαύσου, φάγε, πίε, εὐφραίνου.

Ἄλλὰ τὴν στιγμὴν ἀκριβῶς ἐκείνην ὁ Θεός, διὰ νὰ τιμωρηθῆ ἡ πλεονεξία, ἀλλὰ καὶ ἡ μωρία τοῦ πλουσίου ἐκείνου, ὠρισεν ὅτι ἦλθεν ἡ ὥρα τῆς διακοπῆς τῆς ἐπὶ τῆς γῆς ζωῆς του. Ἦκουσε λοιπὸν τότε ὁ πλούσιος μίαν φωνὴν νὰ τοῦ λέγῃ:

— Ἄφρον, ἄφρον, αὐτὴν τὴν νύκτα εἶναι ὠρισμένον νὰ ἀποθάνῃς. Αὐτὰ δὲ ποὺ ἠτοίμασες εἰς ποῖον θὰ ἀνήκουν;

Ταῦτα θὰ πάθουν, προσέθεσεν ὁ Ἰησοῦς, ὅλοι ὅσοι θησαυρίζουν ὑλικούς θησαυρούς διὰ τὴν παροῦσαν ζωὴν καὶ δὲν σκέπτονται καθόλου διὰ τὸν θησαυρὸν τῆς ψυχῆς των.

46. Ὁ Ἰησοῦς εἰς τὴν χώραν τῆς Τύρου καὶ Σιδῶνος Θεραπεία δαιμονιζομένης κόρης.

(Ματθ. 15, 21 - 28)

Ὁ Ἰησοῦς, βλέπων τὴν ἀντίδρασιν τῶν Γραμματέων καὶ Φαρισαίων, ἠθέλησε νὰ ἀπομακρυνθῆ ὀλίγον ἐκ τῆς Γαλιλαίας καὶ ἐπέρασεν εἰς τὴν χώραν τῆς Τύρου καὶ Σιδῶνος.

Ἐκεῖ θὰ ἠδύνατο νὰ διδάξῃ καλύτερον καὶ ἐν ἡσυχίᾳ τοὺς μαθητάς Του.

Ἡ φήμη Του ὅμως εἶχε φθάσει ἤδη πολὺ ἔξω τῶν ὁρίων τῆς Παλαιστίνης καὶ πολλοὶ ἔσπευδον πρὸς Αὐτόν. Μεταξὺ τῶν ἄλλων παρουσιάσθη πρὸς τὸν Ἰησοῦν μία γυνὴ Χαναναία, ὀμιλοῦσα τὴν Ἑλληνικὴν, ἡ ὁποία ἰκέτευε τὸν Ἰησοῦν λέγουσα:

— Ἐλέησόν με, Κύριε, Υἱὲ τοῦ Δαβίδ. Ἡ θυγάτηρ μου ἔχει κακὸν δαιμόνιον καὶ ὑποφέρει.

Ὁ Ἰησοῦς, θέλων νὰ δοκιμάσῃ τὴν πίστιν τῆς Χαναναίας ἐνώπιον ὄλων, δὲν ἀπεκρίθη καθόλου εἰς αὐτήν. Ἐκείνη τότε ἐξηκολούθησε νὰ τὸν παρακαλῆ καὶ νὰ ἐπιμένῃ εἰς τὰς ἰκεσίας της. Ἐπειδὴ δὲ ὁ Ἰησοῦς δὲν ἀπεκρίνετο, ἐπῆγε πρὸς τοὺς μαθητάς Του καὶ τοὺς παρεκάλει νὰ μεσιτεύσουν παρὰ τῷ Διδασκάλῳ αὐτῶν.

Μερικοὶ μαθηταὶ ἐπλησίασαν τὸν Ἰησοῦν καὶ εἶπον:

— Κύριε, κάμε κάτι δι' αὐτήν, διότι ἔρχεται καὶ φωνάζει εἰς ἡμᾶς. Τότε ὁ Ἰησοῦς εἶπε :

— Δὲν ἀπεστάλην, παρὰ διὰ νὰ σώσω τοὺς ἁμαρτωλοὺς Ἰσραηλίτας.

Οἱ μαθηταὶ ὑπεχώρησαν, ἀλλὰ ἡ Χαναναία ἐπλησίασε πάλιν τὸν Ἰησοῦν καὶ ἰκέτευεν Αὐτὸν λέγουσα:

— Κύριε, βοήθει μοι.

Ἐπεὶ ὁ Ἰησοῦς τότε ἀπήντησε καὶ εἶπε:

— Δὲν εἶναι ὀρθὸν νὰ ρίψη κανεὶς τὸν ἄρτον τῶν τέκνων τοῦ Θεοῦ εἰς τὰ κυνάρια¹.

— Ναί, Κύριε, ἀπήντησε μὲ ἐτοιμότητα ἡ Χαναναία, ἀλλὰ τὰ κυνάρια τρέφονται καὶ μόνον μὲ τὰ ψιχία, τὰ ὅποια πίπτουν ἀπὸ τὴν τράπεζαν τῶν κυριῶν των.

Μὲ τὴν ἀπάντησιν ταύτην καὶ μὲ τὴν ἐπιμονὴν τῆς ἡ Χαναναία ἀπέδειξε τὴν σταθερὰν αὐτῆς πίστιν.

Ἐπεὶ ὁ Ἰησοῦς εἶπε:

— ὦ γύναι, μεγάλη εἶναι ἡ πίστις σου. Ὡς ἐκπληρωθῆ ἵσχυρὸν ἢ ἐπιθυμία σου.

Πράγματι τὴν ἰδίαν στιγμὴν ἑθεραπεύθη τελείως ἡ θυγάτηρ αὐτῆς.

47. Ὁ Ἰησοῦς θεραπεύει τὸν κωφάλαλον εἰς Δεκάπολιν καὶ τὸν τυφλὸν εἰς Βηθσαϊδὰ

(Μαρκ. 7, 31-37 καὶ 8, 22-26)

¹ Ἀπὸ τὴν χώραν Τύρου καὶ Σιδῶνος ὁ Ἰησοῦς ἐστράφη πάλιν πρὸς ἀνατολὰς καὶ μετέβη εἰς τὴν πέραν τῆς λίμνης χώραν, τὴν ὀνομαζομένην Δεκάπολιν ἀπὸ τὰς δέκα ἐκεῖ ὑπαρχούσας πόλεις.

² Ἐφεραν τότε εἰς Αὐτὸν ἕνα κωφάλαλον καὶ παρεκάλουν νὰ ἀποδώσῃ εἰς αὐτὸν τὴν ἀκοὴν καὶ τὴν φωνὴν του. Ὁ Ἰησοῦς ἔβαλε τοὺς δακτύλους τῶν χειρῶν Του εἰς τὰ ὠτὰ του καὶ ἤγγισε τὴν γλῶσσαν τοῦ κωφάλαλου. Ὑψωσεν ἔπειτα τοὺς ὀφθαλμοὺς Του πρὸς τὸν οὐρανόν, ἐστέναξε καὶ εἶπεν:

— Ἐφφαθά (ὅπερ σημαίνει: Νὰ ἀνοιχθῆς).

³ Ἀμέσως ἠνοιχθησαν τὰ ὠτὰ τοῦ ἀσθενοῦς καὶ ἐλύθη ἡ γλῶσσά του, ἤρχισε δὲ νὰ ὁμιλῇ.

1. Οἱ Ἰουδαῖοι ἐπινόμαζον τοὺς ἔθνικοὺς κύνας, οἱ δὲ Ῥαββίνοι ἔλεγον ὅτι ὁ συντρώγων μὲ ἔθνικόν δὲν διαφέρει τοῦ συντρώγοντος μετὰ κυνός.

Ὁ Ἰησοῦς παρήγγειλε νὰ μὴ ἀνακοινώσουν τοῦτο εἰς κανένα. Ἄλλὰ τὰ θαύματα διεδίδοντο καὶ ὅλος ὁ κόσμος ἔλεγε μὲ κατάπληξιν :

— Κάμνει κωφούς νὰ ἀκούουν καὶ ἀλάλους νὰ ὀμιλοῦν !

Ὅταν ἐπέστρεψεν εἰς Γαλιλαίαν ὁ Ἰησοῦς καὶ εὗρέθη εἰς τὴν πόλιν Βηθσαϊδᾶ, ἔφεραν ἐνώπιον τοῦ Ἰησοῦ ἕνα τυφλὸν καὶ τὸν παρέκάλουν νὰ ἀποδώσῃ εἰς αὐτὸν τὴν ὄρασίν του.

Ὁ Ἰησοῦς ὠδήγησε τὸν τυφλὸν ἔξω ἀπὸ τὴν κωμόπολιν καί, ἀφοῦ ἔπτυσεν εἰς τὰ ὄμματα αὐτοῦ, ἐπέθηκε τὰς χεῖρας ἐπάνω εἰς τοὺς ὀφθαλμούς του καὶ ἀπέδωσε πρῶτον εἰς αὐτὸν τὸ φῶς. Ἐπειτα ἐπέθεσε πάλιν τὰς χεῖρας ἐπάνω εἰς τοὺς ὀφθαλμούς του καὶ τότε ὁ τυφλὸς ἔθεραπεύθη τελείως καὶ ἔβλεπε πλέον καθαρὰ ὅλα τὰ ἀντικείμενα.

48. Ἡ ὁμολογία τοῦ Πέτρου : «Σὺ εἶ ὁ Χριστός...»

(Ματθ. 16, 13 - 28 καὶ Μάρκ. 27 - 38)

Ἐκ τῆς Βηθσαϊδᾶ ὁ Ἰησοῦς ἐπροχώρησε πρὸς τὰς πηγὰς τοῦ Ἰορδάνου εἰς τὴν χώραν τῆς Καισαρείας τῆς Φιλίππου. Ἡ πόλις αὕτη Καισάρεια ἔκειτο εἰς τοὺς πρόποδας τοῦ ὄρους Ἐρμῶν.

Διερχόμενος τὰ μέρη ταῦτα ὁ Ἰησοῦς καὶ διδάσκων, ἠρώτησε τοὺς μαθητὰς Του :

— Τί λέγουσιν οἱ ἄνθρωποι περὶ ἐμοῦ; Τί πιστεύουν ὅτι εἶναι ὁ Υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου;

Ὁ Ἰησοῦς ἐγνώριζε βέβαια τὰς περὶ Ἐαυτοῦ ιδέας τοῦ πλήθους. Ἐρωτᾷ ὅμως, ἵνα διὰ τῶν μαθητῶν Του διορθώσῃ τὴν ἐσφαλμένην τυχὸν περὶ Ἐαυτοῦ ιδέαν τοῦ λαοῦ.

Οἱ μαθηταὶ ἀπήντησαν :

— Ἄλλοι Σὲ ἐκλαμβάνουν ὡς τὸν Ἰωάννην τὸν Βαπτιστὴν, ἄλλοι ὡς τὸν προφήτην Ἥλιαν, ἄλλοι ὡς τὸν προφήτην Ἰερεμίαν καὶ ἄλλοι ὡς ἕνα ἐκ τῶν προφητῶν.

Ἡ ἀπάντησις αὕτη τῶν μαθητῶν ἀπεικόνιζε πράγματι τὰς περὶ τοῦ Ἰησοῦ ιδέας τοῦ πλήθους. Εἶχον παύσει πλέον οἱ παρακολουθοῦντες τὴν διδασκαλίαν Του νὰ πιστεύουν ὅτι ἦτο ὁ ἀναμενόμενος ὑπὸ τοῦ Ἰουδαϊκοῦ Ἔθνους ἀπελευθερωτῆς Μεσσίας.

Ὁ Ἰησοῦς ἠρώτησεν ἐν συνεχείᾳ :

— Σεις δὲ οἱ μαθηταί μου, οἱ ὅποιοι παρηκολουθήσατε τὴν διδασκαλίαν μου καὶ ἐγίνατε μάρτυρες τῶν ἔργων μου, σεις τί πιστεύετε ὅτι εἶμαι;

Τότε ὁ Πέτρος, ἀπαντῶν ἐξ ὀνόματος τῶν Ἀποστόλων, εἶπε:
— Σὺ εἶσαι ὁ Χριστὸς ὁ Υἱὸς τοῦ Θεοῦ τοῦ ζῶντος.

Ἡ ἀπάντησις αὕτη ἀπέδειξεν ὅτι οἱ μαθηταί τοῦ Ἰησοῦ ἦσαν πλέον ὠριμοὶ καὶ ἔτοιμοι νὰ ἀναλάβωσι τὸ Ἀποστολικὸν ἔργον τοῦ Εὐαγγελίου τῆς βασιλείας τοῦ Θεοῦ.

Ὁ Ἰησοῦς ἐπικυρῶνει τὴν ὁμολογίαν ταύτην τοῦ Πέτρου πανηγυρικῶς μὲ τὴν ἀπάντησίν Του:

— Μακάριος εἶσαι σύ, Σίμων Βᾶρ (=υἱὲ) Ἰωνᾶ, διότι τὴν περὶ ἐμοῦ ἀποκάλυψιν σοῦ ἔκαμεν ὁ Πατήρ μου ὁ ἐν Οὐρανοῖς.

Καί, ὡς διὰ νὰ ἀνταμείψῃ τὸν Πέτρον καὶ δι' αὐτοῦ ὅλους τοὺς Ἀποστόλους, προσέθεσε:

— Σὺ εἶσαι Πέτρος καὶ «ἐπὶ ταύτῃ τῇ πέτρᾳ οἰκοδομήσω μου τὴν Ἐκκλησίαν καὶ Πύλαι Ἰδοῦ οὐ κατισχύσουσιν αὐτῆς.....».

Μετὰ ταῦτα ὁ Ἰησοῦς, βέβαιος πλέον ὅτι οἱ μαθηταί Του εἶχον κατανοήσει τὴν ἀκριβῆ ἔννοιαν τῆς διδασκαλίας Του, ὁμιλεῖ πρὸς αὐτοὺς περὶ τοῦ τρόπου, κατὰ τὸν ὅποιον θὰ πραγματοποιηθῆ ἡ βασιλεία τοῦ Θεοῦ.

— Πρέπει, τοὺς εἶπε, νὰ μεταβῆ ὁ Υἱὸς τοῦ Ἀνθρώπου εἰς τὰ Ἱεροσόλυμα, ὅπου θὰ καταδιωχθῆ ὑπὸ τῶν Ἀρχιερέων καὶ Γραμματέων, θὰ ὑποστῆ ὕβρεις καὶ προσβολάς, ἐν τέλει δὲ θὰ θανατωθῆ, ἀλλὰ τὴν τρίτην ἡμέραν θὰ ἀναστηθῆ.

Ἐπειδὴ δὲ οἱ λόγοι οὗτοι ἐπροκάλεσαν μεγάλην ἀθυμίαν εἰς τὰς ψυχὰς τῶν μαθητῶν, ὁ Ἰησοῦς, διὰ νὰ τοὺς ἐνθαρρύνῃ, εἶπεν ἀκόμη ὅτι μερικοὶ ἐξ αὐτῶν, πρὶν ἀποθάνωσι, θὰ ἴδωσι «τὸν Υἱὸν τοῦ ἀνθρώπου ἐρχόμενον ἐν τῇ βασιλείᾳ Αὐτοῦ».

Μὲ τοῦτο ἤθελε νὰ προφητεύσῃ τὴν μετ' ὀλίγας ἡμέρας θείαν Μεταμόρφωσίν Του.

49. Ἡ Μεταμόρφωσις τοῦ Σωτῆρος

(Ματθ. 17, 1-9, Μαρκ. 9, 2-10, Λουκ. 9, 28-36)

Ἐξ ἡμέρας μετὰ τὴν ὁμολογίαν τοῦ Πέτρου, ὁ Ἰησοῦς ἐξεπλήρωσε τὴν ὑπόσχεσιν, ὅτι τινὲς τῶν μαθητῶν θὰ ἴδωσι τὸν Υἱὸν τοῦ ἀνθρώπου «ἐρχόμενον ἐν τῇ βασιλείᾳ Αὐτοῦ».

Παρέλαβε μεθ' ἑαυτοῦ τρεῖς ἐκ τῶν μαθητῶν του, τὸν Πέτρον, τὸν Ἰάκωβον καὶ τὸν Ἰωάννην, καὶ ἀνῆλθε μετ' αὐτῶν εἰς τὸ παρὰ τὴν Ναζαρέτ ὄρος Θαβώρ, ἵνα προσευχηθῆ.

Ἐκεῖ, ἐπάνω εἰς τὸ ὑψηλὸν αὐτὸ ὄρος, καθ' ἦν ὥραν ὁ Ἰησοῦς προσηύχето, ἐγένεν ἡ Θεία Μεταμόρφωσις Αὐτοῦ. Οἱ τρεῖς μαθηταὶ εἶδον ἕξαφνα ὅτι ἔλαμψε τὸ πρόσωπον Αὐτοῦ ὡς ὁ ἥλιος, τὰ δὲ ἱμάτια Αὐτοῦ ἐγέναν στυλπνὰ καὶ λευκὰ ὡς ἡ χιών. Κατὰ τὴν ἰδίαν στιγμὴν παρουσιάσθησαν καὶ ἐστάθησαν πλησίον Αὐτοῦ οἱ δύο ἐπιφανέστατοι ἄνδρες τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης, ἀντιπρόσωποι τοῦ Νόμου καὶ τῶν προφητῶν, ὁ Μωυσῆς καὶ ὁ Ἡλίας, οἱ ὅποιοι ἤρχισαν νὰ συνομιλοῦν μετὰ τοῦ Ἰησοῦ.

Ὁ Πέτρος τότε λέγει πρὸς τὸν Χριστόν:

— Καλὰ εἶναι νὰ μείνωμεν ἐδῶ. Ἄς κάμωμεν τρεῖς σκηνάς, μίαν διὰ Σέ, μίαν διὰ τὸν Μωυσέα καὶ μίαν διὰ τὸν Ἡλίαν.

Ταῦτα ἔλεγεν ὁ Πέτρος ἔχων ὑπ' ὄψιν του ὅσα πρὸ ὀλίγων ἡμερῶν εἶπεν εἰς τοὺς μαθητάς Του ὁ Ἰησοῦς περὶ διώξεως καὶ θανατώσεως Του ὑπὸ τῶν Ἰουδαίων· ἔτσι ἤλπιζεν ὁ Πέτρος ὅτι θὰ ἐσφῆζετο ὁ Ἰησοῦς.

Ἄλλὰ δὲν εἶχε τελειώσει ἀκόμη τοὺς λόγους του ὁ Πέτρος, ὅταν μία νεφέλη φωτεινὴ ἐσκέπασε τὸν Ἰησοῦν καὶ τοὺς μετ' Αὐτοῦ δύο ἄνδρας.

Μία δὲ φωνὴ ἐκ τῆς νεφέλης ἠκούσθη λέγουσα:

— Οὗτός ἐστιν ὁ Υἱός μου ὁ ἀγαπητός, ἐν ᾧ ἠδύόκησα· αὐτοῦ ἀκούετε.

Οἱ τρεῖς μαθηταὶ ἔπεσαν μὲ τὸ πρόσωπον εἰς τὴν γῆν ἔντρομοι ἀπὸ ὅσα εἶδον καὶ ἤκουσαν. Μετ' ὀλίγον ἐπλησίασεν αὐτοὺς ὁ Ἰησοῦς μὲ τὴν ἀνθρωπίνην μορφήν Του, τοὺς ἤγγισε καὶ τοὺς εἶπε:

— Σηκωθῆτε καὶ μὴ φοβεῖσθε.

Οἱ τρεῖς μαθηταὶ ἐσηκώθησαν, ἐκοίταξαν γύρω, ἀλλὰ δὲν εἶδον κανένα, παρὰ μόνον τὸν Ἰησοῦν· ἡ φωτεινὴ νεφέλη εἶχε διαλυθῆ, οἱ δὲ οὐράνιοι ἐπισκέπται εἶχον ἕξαφανισθῆ.

Ὁ Ἰησοῦς μετὰ τῶν τριῶν μαθητῶν ἤρχισαν νὰ καταβαίνουν ἀπὸ τὸ ὄρος. Καθ' ὁδὸν εἶπεν εἰς αὐτοὺς νὰ μὴ ἀνακοινώσουν εἰς κανένα ὅσα εἶδον καὶ ἤκουσαν, πρὶν γίνῃ ἡ Ἀνάστασις Του.

Ἡ Ἐκκλησία μας ἐφορτάζει τὸ γεγονός τῆς θείας Μεταμορφώσεως τὴν ἡμέραν τοῦ Αὐγούστου.

50. Ὁ Ἰησοῦς θεραπεύει τὸν ἐπιληπτικὸν νέον

(Ματθ. 17, 14 - 18, Μαρκ. 9, 17 - 26)

Καθ' ὃν χρόνον ὁ Ἰησοῦς εὕρισκετο εἰς τὸ ὄρος, οἱ Γραμματεῖς καὶ οἱ Φαρισαῖοι προσεπάθουν νὰ ὑπονομεύσωσι τὴν ἐπιρροήν Του εἰς τὰ πλήθη. Ἐπωφελήθησαν δὲ τῆς εὐκαιρίας, τὴν ὁποίαν τοὺς ἔδωκε τὸ γεγονός ὅτι οἱ ἐννέα μαθηταὶ Του δὲν ἠδυνήθησαν νὰ θεραπεύσωσι τὸν σεληνιαζόμενον νέον, τὸν ὁποῖον ἔφερον εἰς αὐτοὺς ὁ πατὴρ του.

Ὅταν ὁ Ἰησοῦς κατῆλθεν ἐκ τοῦ ὄρους, εὗρέθη ἐνώπιον μεγάλης συγκεντρώσεως. Πολλοὶ ἔσπευδον πρὸς αὐτόν, ὁ δὲ πατὴρ τοῦ ἐπιληπτικοῦ νέου ἔπεσεν εἰς τοὺς πόδας Του καὶ τοῦ εἶπε:

— Κύριε, ἐλέησον τὸν υἱόν μου, διότι σεληνιαζεται καὶ ὑποφέρει πολὺ. Ὅταν τὸν κυριεύσῃ ἡ ἀσθένεια, γίνεται ἀνίσθητος, σπασμοὶ τὸν ταρασσούν καὶ ἀφροὶ ἐξέρχονται ἀπὸ τὸ στόμα του. Τότε ὑπάρχει κίνδυνος νὰ πέσῃ εἰς τὸ ὕδωρ ἢ καὶ εἰς τὸ πῦρ. Τὸν ἔφερα εἰς τοὺς μαθητάς Σου, ἀλλὰ δὲν ἠδυνήθησαν νὰ τὸν θεραπεύσουν.

Ὁ Ἰησοῦς συνεκινήθη ἀπὸ τὴν περιγραφὴν καὶ τὰ δάκρυα τοῦ πατρός. Ἠγανάκτησε δὲ ἐνεκα τῆς ἀπιστίας, ἣ ὁποία ἐπεκράτει, καὶ ἐφώνασεν:

— ὦ γενεὰ ἀπίστος, ἕως πότε θὰ εἶμαι ἐδῶ καὶ θὰ ὑπομένω τὴν ἀπιστίαν σας;

Διέταξε κατόπιν ὁ Ἰησοῦς νὰ φέρουν ἐνώπιόν Του τὸν νέον. Οὗτος, μόλις ἀντίκρουσεν Αὐτόν, κατελήφθη ἀπὸ παροξυσμόν, ἔπεσε κάτω εἰς τὴν γῆν καὶ ἐκυλίετο ἀφρίζων.

Ὁ πατὴρ τοῦ ἐπιληπτικοῦ εἶπε τότε πρὸς τὸν Ἰησοῦν:

— Κύριε, λυπήσου καὶ βοήθησέ μας, ἂν δύνασαι.

Ὁ Ἰησοῦς ἀπήντησεν:

— Ὅλα εἶναι δυνατὰ εἰς τὸν πιστεύοντα.

— Ναί, Κύριε, ἔκραξε πάλιν ὁ δυστυχὴς πατὴρ μετὰ δακρύων, πιστεύω· βοήθησέ με, Κύριε, καὶ Σὺ, ἂν ἡ δική μου πίστις δὲν εἶναι ἀρκετή.

Ὁ Ἰησοῦς τότε ἐστράφη πρὸς τὸν κατὰ γῆς κείμενον πάσχοντα καὶ ἐφώνασεν:

— Πνεῦμα ἄλαλον καὶ κωφόν. Ἐγὼ σὲ διατάσσω νὰ ἐξέλθῃς ἀπὸ αὐτόν!

Ἀμέσως ὁ ἀσθενὴς ὑπέστη ἓνα τελευταῖον κλονισμόν καὶ ἔμεινεν ἀκίνητος ὡς νεκρός. Ὁ Ἰησοῦς ἔλαβεν αὐτὸν ἐκ τῆς χειρός, τὸν ἀνῆγειρε καὶ τὸν παρέδωκεν ἡσυχον καὶ ὑγιᾶ εἰς τὸν πατέρα του.

Ἐκ τοῦ γεγονότος τούτου ἔλαβεν ἀφορμὴν ὁ Ἰησοῦς νὰ διδάξῃ τοὺς μαθητάς Του κυρίως, ἀλλὰ καὶ ὅλον τὸν κόσμον, περὶ τῆς ἀνάγκης τῆς σταθερότητος τῆς πίστεως ἡμῶν.

51. Ὁ Ἰησοῦς διδάσκει περὶ πίστεως, ταπεινοφροσύνης καὶ συγχωρήσεως

(Ματθ. 17, 19 - 21 καὶ 18, 23 - 35, Μάρκ. 9, 28 - 37)

Μετὰ τὴν θεραπείαν τοῦ νέου οἱ μαθηταὶ ἠρώτησαν τὸν Ἰησοῦν διατί αὐτοὶ δὲν ἠδυνήθησαν νὰ θεραπεύσωσιν αὐτόν.

Ὁ Ἰησοῦς τότε ἀπήντησεν εἰς αὐτοὺς ὅτι ἡ αἰτία τῆς ἀδυναμίας των προήρχετο ἀπὸ τὴν μὴ σταθερὰν ἀκόμη πίστιν των. Τὰ μέσα, διὰ τῶν ὁποίων δύναται ὁ ἄνθρωπος νὰ ἀποκτήσῃ πίστιν, εἶπεν ὁ Ἰησοῦς, εἶναι ἡ π ρ ο σ ε υ χ ῆ καὶ ἡ ν η σ τ ε ῖ α. Διὰ τῆς προσευχῆς ἐπικοινωνεῖ τις μετὰ τοῦ Θεοῦ καὶ ἀντλεῖ θείαν δύναμιν· διὰ δὲ τῆς νηστείας ἀπαλλάσσει τὸν ἑαυτόν του ἀπὸ τὰ δεσμὰ τῆς ὕλης καὶ ὑφουῖται εἰς πνευματικὸν βίον.

Ἄν ἔχετε πίστιν ὡς κόκκον σινάπεως, τοὺς εἶπε, δύνασθε καὶ ὄρος ἀκόμη νὰ μετακινήσετε.

Μετὰ ταῦτα ὁ Ἰησοῦς καὶ οἱ μαθηταὶ Του ἀνεχώρησαν κατευθυνόμενοι πρὸς τὴν Καπερναοῦμ.

Καθ' ὁδὸν οἱ μαθηταὶ συνωμίλουν μετὰ τῶν περὶ τοῦ ποῖος ἐξ αὐτῶν εἶναι ἀνώτερος τῶν ἄλλων (τίς ἔστι μείζων). Ἐλαβον ἴσως ἀφορμὴν ἀπὸ τὴν προτίμησιν τοῦ Ἰησοῦ πρὸς τοὺς τρεῖς, τὸν Πέτρον δηλ. τὸν Ἰάκωβον καὶ τὸν Ἰωάννην, τοὺς ὁποίους εἶχε παραλάβει μεθ' ἑαυτοῦ εἰ, τὸ ὄρος.

Ὁ Ἰησοῦς δὲν διέκοψε τοὺς συζητοῦντας. Ὅταν ὁμως ἐφθασαν εἰς τὴν Καπερναοῦμ καὶ εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ Πέτρου, ἐκάλεσεν ὅλους τοὺς μαθητάς Του καὶ ἤρχισε νὰ τοὺς διδάσκῃ περὶ τ α π ε ι ν ο φ ρ ο σ ὑ ν η ς.

—Ἡ ὁδός, τοὺς εἶπεν, ἡ ὁποία ὁδηγεῖ πρὸς τὰς τιμὰς εἶναι ἡ ταπεινοφροσύνη· ὁ θέλων νὰ εἶναι πρῶτος πρέπει νὰ εἶναι ἔσχατος καὶ ὑπηρέτης ὄλων. Οἱ ἄξιοι μαθηταὶ Μου πρέπει νὰ γίνωσι ταπεινοὶ καὶ ἄκακοι, ὅπως τὰ μικρὰ καὶ ἀθῶα παιδιά.

Ἐν συνεχείᾳ ὁ Ἰησοῦς ἐδίδαξε τοὺς μαθητάς Του ὅτι πρέπει τὴν εἰρήνην καὶ τὴν ὁμόνοιαν νὰ καλλιεργῶσι μεταξὺ τῶν ἀνθρώπων. Ἄν κανεὶς μᾶς ἀδικήσῃ, πρέπει νὰ τὸν συγχωρῶμεν.

Διὰ νὰ τονίσῃ δὲ ζωηρότερον ὁ Ἰησοῦς τὸ καθῆκόν μας νὰ συγχωρῶμεν τοὺς ἀμαρτάνοντας εἰς ἡμᾶς, εἶπε τὴν παραβολὴν τοῦ πονηροῦ δούλου.

Εἷς βασιλεὺς εἶχε πολλοὺς δούλους, διαχειριζομένους τὴν περιουσίαν του, καὶ ἠθέλησε κάποτε νὰ ζητήσῃ λογαριασμὸν ἀπὸ αὐτοῦς. Ἐνας ἐκ τῶν δούλων παρουσιάσθη ὅτι ἐχρεώσται εἰς τὸν βασιλέα ἐν ὑπέρογκον χρηματικὸν ποσόν, δέκα χιλιάδας τάλαντα. Ὁ βασιλεὺς ἠδύνατο νὰ φυλακίσῃ τὸν δοῦλον ἢ νὰ τὸν πωλήσῃ, διὰ νὰ εἰσπράξῃ τὰ ὀφειλόμενα.

Ὁ δοῦλος προσέπεσεν εἰς τοὺς πόδας του καὶ τὸν παρεκάλει νὰ τοῦ δώσῃ μίαν προθεσίαν, διὰ νὰ δυνηθῇ νὰ συγκεντρώσῃ ὅσα ὤφειλε, ὁ δὲ ἀγαθὸς βασιλεὺς συνεκινήθη καὶ τοῦ ἐχάρισε τὴν ὀφειλήν.

Ὁ εὐεργετηθεὶς δοῦλος εὔρε μετ' ὀλίγον ἓνα συνάδελφόν του, ὁ ὁποῖος τοῦ ὤφειλε τὸ εὐτελὲς ποσὸν τῶν ἑκατῶ δηναρίων. Τὸν ἔπιασεν ἀμέσως ἀπὸ τὸν λαιμὸν καὶ τοῦ ἐζήτηι τὰ ἑκατὸ δηνάρια.

Ἐκεῖνος ἔπεσεν εἰς τοὺς πόδας του καὶ τοῦ ἔλεγε:

— Λυπήσου με, ἔχε ὑπομονὴν καὶ θὰ σοῦ τὰ δώσω.

Ἄλλὰ ὁ κακὸς δοῦλος δὲν συνεκινήθη καὶ ἔβαλε τὸν σύνδουλόν του εἰς τὴν φυλακὴν, ἕως ὅτου ἀποδώσῃ τὰ ὀφειλόμενα.

Ὅσοι παρέστησαν εἰς τὴν σκηνὴν ταύτην ἠγανάκτησαν καὶ ἀνέφεραν τὸ γεγονός εἰς τὸν βασιλέα.

Ὁ βασιλεὺς τότε ἐκάλεσε τὸν πονηρὸν δοῦλον καὶ τοῦ εἶπε:

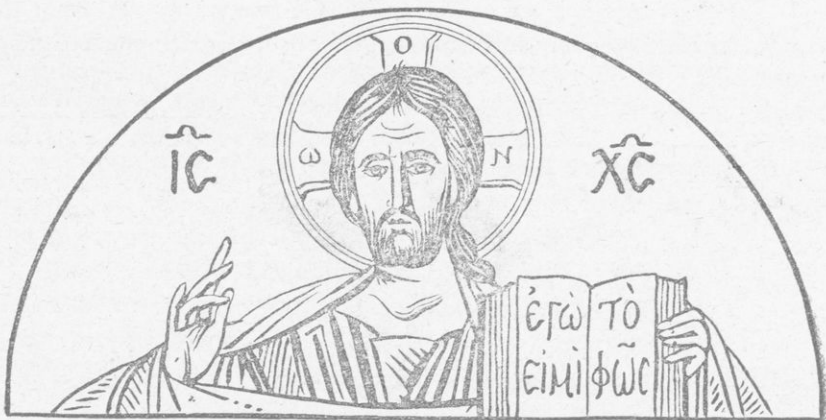
— Δοῦλε πονηρέ, ἐγὼ σοῦ ἐχάρισα τὸ χρέος σου. Δὲν ἔπρεπε καὶ σὺ νὰ λυπηθῆς τὸν συνάδελφόν σου, ὅπως σὲ ἐλυπήθην ἐγώ;

Καὶ ὁ βασιλεὺς διέταξε νὰ τιμωρηθῇ καὶ νὰ φυλακισθῇ, ἕως ὅτου ἀποδώσῃ «πᾶν τὸ ὀφειλόμενον».

Ἀφοῦ ἐτελείωσε τὴν παραβολήν, ὁ Ἰησοῦς εἶπε:

— Τοιουτοτρόπως καὶ ὁ Πατήρ Μου ὁ ἐπουράνιος θὰ κάμῃ εἰς
σᾶς, ἂν δὲν συγχωρῆτε μὲ τὴν καρδίαν σας τὰ παραπτώματα τῶν
ἄλλων.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΕΚΤΟΝ

Ο ΔΙΔΑΣΚΑΛΟΣ ΚΑΙ ΕΥΕΡΓΕΤΗΣ ΕΝ ΦΑΝΕΡΩ ΔΙΩΓΜΩ
ΥΠΟ ΤΩΝ ΦΑΡΙΣΑΙΩΝ ΚΑΙ ΓΡΑΜΜΑΤΕΩΝ

52. Ὁ Ἰησοῦς εἰς Ἱεροσόλυμα κατὰ τὴν ἑορτὴν τῆς
Σκηνοπηγίας. Οἱ Φαρισαῖοι διατάσσουσιν τὴν σύλληψιν Του
(Ἰω. 7, 10-52)

ΧΟΥΝ ἤδη παρέλθει δύο καὶ πλέον ἔτη ἀπὸ τῆς ἐμφανίσεως τοῦ Ἰησοῦ ὡς Διδασκάλου. Εἶναι φθινόπωρον τοῦ τρίτου ἔτους τοῦ δημοσίου βίου Του. Ὁ Ἰησοῦς ἀπεφάσισε νὰ μεταβῇ εἰς τὰ Ἱεροσόλυμα, διὰ νὰ παραστῇ καὶ Αὐτὸς εἰς τὴν μεγάλην ἑορτὴν τῆς Σκηνοπηγίας.

Τὴν ἑορτὴν ταύτην ἔκαμνον οἱ Ἰουδαῖοι εἰς ἀνάμνησιν τῆς ἐν σκηναῖς διαμονῆς των εἰς τὴν ἔρημον μετὰ τὴν ἐξοδὸν των ἐκ τῆς Αἰγύπτου. Ἡ ἑορτὴ διήρκει ὀκτὼ ἡμέρας καὶ ἐγίνοντο κατ' αὐτὴν μεγαλοπρεπεῖς τελεταὶ καὶ πολυτελεῖς θυσίαι. Ἰδιαιτέρως ἐπίσημος ἦτο ἡ τελευταία ἡμέρα, ἡ ὁποία ἔθεωρεῖτο καὶ ὡς ἡμέρα Σαββάτου. Πλήθη Ἰουδαίων συνεκεντρῶνοντο καὶ διέμενον ἔξω τῆς πόλεως εἰς σκηνάς.

Ὁ Ἰησοῦς ἔφθασεν εἰς Ἱεροσόλυμα κατὰ τὸ μέσον τῆς ἑορτῆς. Ἄπὸ τῶν πρώτων ἡμερῶν οἱ ἄρχοντες τῶν Ἰουδαίων ἀνεζήτησαν αὐτὸν μεταξὺ τῶν ἐκ Γαλιλαίας προσκυνητῶν καὶ ἔλεγον:

— Ποῦ ἐστὶν ἐκεῖνος;

Ὁ Ἰησοῦς τὸ ἔμαθεν, ἀλλὰ δὲν ἐδίστασε νὰ ἀρχίσῃ τὸ κήρυγμά Του ἀμέσως εἰς μίαν ἐκ τῶν στοῶν τοῦ Ναοῦ. Πλήθος λαοῦ ἤκουον μὲ θαυμασμόν τὴν διδασκαλίαν καὶ ἄλλοι μὲν ἔλεγον «Ὁ ὕψιστος ἐστὶν ἀληθῶς ὁ προφήτης», ἄλλοι δὲ «Ὁ ὕψιστος ἐστὶν ὁ Χριστός».

Μεταξὺ τοῦ πλήθους ἦσαν καὶ ἄνθρωποι τῶν Φαρισαίων καὶ Ἀρχιερέων, οἱ ὁποῖοι προσεπάθουν νὰ διασπείρουν τὴν ἀμφιβολίαν καὶ τὴν δυσπιστίαν. Ἐλεγον: «Πῶς λοιπὸν οὗτος διδάσκει γράμματα μὴ μεμαθηκώς;» καὶ ὠμολογοῦν κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον ὅτι δὲν εἶχε διδαχθῆ οὐδαμῶς γράμματα ἢ ἀνθρωπίνην σοφίαν.

Ἐπὶ τέλους οἱ Φαρισαῖοι καὶ οἱ ἄρχοντες τοῦ Μεγάλου Συνεδρίου ἀπεφάσισαν νὰ στείλουν ἀνθρώπους, διὰ νὰ συλλάβουν τὸν Ἰησοῦν. Οἱ ἀποσταλέντες ὅμως, ὅταν ἤκουσαν τὸν Ἰησοῦν διδάσκοντα, ὄχι μόνον δὲν ἐξετέλεσαν τὴν ἐντολὴν ποῦ ἔλαβον, ἀλλὰ ἐπιστρέψαντες εἶπον εἰς τοὺς Φαρισαίους:

— Οὐδέποτε οὕτως ἐλάλησεν ἄνθρωπος, ὡς οὗτος ὁ ἄνθρωπος.

Παρουσιάσθη τότε ἐνώπιον τῶν Φαρισαίων καὶ τοῦ Συνεδρίου καὶ ὁ θαυμαστής καὶ ἐν κρυπτῷ μαθητὴς τοῦ Ἰησοῦ Νικόδημος, ὁ ὁποῖος ἦτο μέλος τοῦ Μεγάλου Συνεδρίου. Οὗτος ὑπεστήριξεν ὅτι ὁ Νόμος ἀπαγορεύει νὰ καταδικασθῆ ἕνας ἄνθρωπος ἄνευ ἀπολογίας.

Οἱ Φαρισαῖοι εἶπον τότε εἰς αὐτὸν μὲ κακίαν:

— Μήπως καὶ σὺ εἶσαι ἐκ Γαλιλαίας;

Ἄλλὰ ἡ διαφωνία τοῦ Νικοδήμου συνετέλεσεν ὥστε νὰ διαλυθῆ τὸ Συνέδριον, χωρὶς νὰ λάβῃ ἀπόφασιν ἐπίσημον περὶ συλλήψεως τοῦ Ἰησοῦ.

Ὁ Ἰησοῦς ἐξηκολούθησε νὰ διδάσκῃ καί, ἀποκαλύπτων ὀλοὲν περισσότερον τὴν θείαν ἀποστολὴν Του, ἔλεγε πρὸς τὸν λαόν:

— Ἐγὼ εἶμαι τὸ φῶς τοῦ κόσμου. Ἐκεῖνος ὁ ὁποῖος μὲ ἀκολουθεῖ δὲν θὰ περιπατῆ εἰς τὸ σκότος, ἀλλὰ θὰ ἔχῃ πάντοτε τὸ φῶς τῆς ζωῆς.

53. Ἡ θεραπεία τοῦ ἐκ γενετῆς τυφλοῦ
(Ἰωάν. 9, 1-41)

Ὀλίγον μετὰ τὴν ἑορτὴν, ὁ Ἰησοῦς περιεπάτει μετὰ τῶν μαθητῶν Του ἐν ἡμέρᾳ Σαββάτου πλησίον τοῦ Ναοῦ. Εἰς μίαν γωνίαν εἶδον ἓνα ἐκ γενετῆς τυφλόν, ὁ ὁποῖος ἐζήτηε ἔλεημοσύνην.

Εἰς ἐκ τῶν μαθητῶν εἶπε:

— Διδάσκαλε, ποῖος ἡμάρτησεν, αὐτὸς ἢ οἱ γονεῖς του, καὶ ἐγεννήθη τυφλός;

Ὁ Ἰησοῦς ἀπήντησεν:

— Οὔτε αὐτὸς ἡμάρτησεν οὔτε οἱ γονεῖς του, ἀλλὰ ἐγεννήθη

τυφλός, διὰ τὴν νὰ φανερωθῆ ἐν αὐτῷ ἡ δύναμις τοῦ Θεοῦ.

Καὶ ἀμέσως, ἀφοῦ ἔπτυσε κάτω, ἔκαμε πηλόν, ἤλειψε δι' αὐτοῦ τοὺς ὀφθαλμοὺς τοῦ τυφλοῦ καὶ εἶπεν εἰς αὐτόν:

— Πήγαινε τώρα εἰς τὴν κολυμβήθραν τοῦ Σιλωάμ¹ νὰ νιφθῆς.
 Ὁ τυφλὸς ὑπήκουσεν. Ὅταν ἐνίφθη, ἀντελήφθη μὲ ἀγαλλίασιν
 ὅτι ἔβλεπε καὶ ἐπανῆλθε πρὸς τὸν Ἰησοῦν, εὐχαριστῶν καὶ δοξολο-
 γῶν τὸν Κύριον.

Ὅσοι τὸν ἐγνώριζον παρεξενεύοντο καὶ ἔλεγον:

— Αὐτὸς δὲν εἶναι ὁ τυφλὸς ποῦ ἐζήτηε ἐλεημοσύνην; πῶς τώρα
 βλέπει;

Καὶ ὅλοι τὸν ἠρώτων πῶς ἔγινεν αὐτὸ τὸ θαῦμα, αὐτὸς δὲ διη-
 γείτο προθύμως τὸν τρόπον τῆς θεραπείας του.

Ἄλλὰ μερικοί, δυσπιστοῦντες εἰς τὴν διήγησίν του, ἔφεραν αὐτὸν
 ἐνώπιον τῶν Φαρισαίων, εἰς τοὺς ὁποίους εἶπον τὰ περὶ τοῦ τυφλοῦ
 λεγόμενα.

Οἱ Φαρισαῖοι ἐζήτησαν νὰ μάθουν ἀπὸ τὸν ἴδιον τί συνέβη. Αὐτὸς
 δὲ τοὺς εἶπεν:

— Ἐγὼ εἶμαι ὁ μέχρι τῆς σήμερον τυφλός. Ἐνας ἄνθρωπος ὀνομα-
 ζόμενος Ἰησοῦς ἔκαμε πηλόν, μοῦ ἤλειψε τοὺς ὀφθαλμούς καὶ μὲ
 διέταξε νὰ νιφθῶ εἰς τὴν κολυμβήθραν τοῦ Σιλωάμ. Ἐπῆγα, ἐνί-
 φθην καὶ τώρα βλέπω.

Οἱ Φαρισαῖοι τότε, μὴ δυνάμενοι νὰ πράξωσι τίποτε ἄλλο, ἤρχι-
 σαν νὰ κατηγοροῦν τὸν Ἰησοῦν ὅτι εἰργάσθη ἐν ἡμέρᾳ
 Σαββάτου. Καὶ ἔλεγον:

— Ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς εἶναι ἁμαρτωλός, διότι δὲν τηρεῖ τὸν νόμον
 τῆς ἀργίας τοῦ Σαββάτου.

*Ἄλλοι ὅμως ἔλεγον:

— Ἄν εἶναι ἁμαρτωλός, πῶς κάμνει θαύματα;

Τότε οἱ Φαρισαῖοι ἠρώτησαν τὸν ἄλλοτε τυφλόν:

— Σὺ τί λέγεις διὰ τὸν ἄνθρωπον αὐτόν;

Ἐκεῖνος ἀπήντησε:

— Λέγω ὅτι εἶναι προφήτης.

Ἐκάλεσαν τότε τοὺς γονεῖς τοῦ ἄλλοτε τυφλοῦ καὶ ἤρχισαν νὰ
 τοὺς ἐρωτοῦν:

— Οὗτος εἶναι ὁ υἱός σας, διὰ τὸν ὁποῖον λέγετε ὅτι ἐγεννήθη
 τυφλός; Πῶς λοιπὸν τώρα βλέπει;

1. Τὸ ὕδωρ τῆς πηγῆς καὶ δεξαμενῆς (κολυμβήθρας) Σιλωάμ ἤρχετο ἀπὸ τὴν
 πηγὴν Βηθεσδὰ (σελ. 85).

Οἱ γονεῖς ἀπεκρίθησαν :

— Γνωρίζομεν ὅτι αὐτὸς εἶναι ὁ υἱὸς μας καὶ ὅτι ἐγεννήθη τυφλός· πῶς τώρα βλέπει δὲν γνωρίζομεν. Ἄν θέλετε νὰ μάθετε περισσότερα, ἐρωτήσατε τὸν ἴδιον· ἔχει ἄρκετὰ μεγάλην ἡλικίαν, ὥστε δύναται ὁ ἴδιος νὰ σᾶς εἴπῃ πῶς ἐθεραπεύθη καὶ ποῖος τὸν ἐθεράπευσε.

Εἶπον δὲ οἱ γονεῖς τοῦ τυφλοῦ ταῦτα, διότι ἐφοβούντο τοὺς Φαρισαίους. Εἶχε γνωσθῆ τότε ὅτι οἱ Φαρισαῖοι καὶ τὸ Συνέδριον εἶχον ἀποφασίσει νὰ κηρύξουν « ἀ π ο σ υ ν ἄ γ ω γ ο ν (ἀφωρισμένον) » πάντα, ὅστις θὰ ἀνεγνώριζε τὸν Ἰησοῦν ὡς Χριστὸν καὶ Μεσσίαν.

Οἱ Φαρισαῖοι ἐφώναξαν πάλιν τὸν ἄλλοτε τυφλὸν καὶ εἶπον πρὸς αὐτόν:

— Νὰ δοξάζῃς τὸν Θεόν, ὁ ὁποῖος σέ ἐθεράπευσε, καὶ ὄχι τὸν Ἰησοῦν, διότι ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς εἶναι ἁμαρτωλός, ἀφοῦ δὲν τηρεῖ τὴν ἀργίαν τοῦ Σαββάτου.

Ἐκεῖνος ἀπεκρίθη:

— Ἄν εἶναι ἁμαρτωλὸς ἢ ὄχι, δὲν γνωρίζω. Τὸ μόνον ποῦ γνωρίζω εἶναι ὅτι, ἐνῶ προηγουμένως δὲν ἔβλεπα, τώρα βλέπω.

Καὶ προσέθεσε :

— Διατί τόσον πολὺ μὲ ἐρωτᾶτε; Μήπως θέλετε νὰ γίνετε μαθηταὶ Του;

Οἱ Φαρισαῖοι ἐθύμωσαν καὶ εἶπον:

— Ἡμεῖς εἴμεθα μαθηταὶ τοῦ Μωυσέως, ἐνῶ διὰ τὴν καταγωγὴν τοῦ ἀνθρώπου αὐτοῦ τίποτε δὲν εἶναι γνωστόν.

Τότε ὁ ἄλλοτε τυφλὸς λέγει:

— Ἐγὼ γνωρίζω ὅτι ὁ Θεὸς μόνον τοὺς εὐσεβεῖς ἀνθρώπους καὶ τοὺς δικαίους ἀκούει.

Οἱ Φαρισαῖοι ὠργίσθησαν ἐναντίον του καὶ τὸν ἐξεδίωξαν ἀπὸ τὸν Ναὸν λέγοντες:

— Σὺ, ἓνας ἁμαρτωλὸς ἄνθρωπος, θέλεις νὰ μᾶς διδάξῃς ;

Βραδύτερον ὁ Ἰησοῦς συνήντησε τὸν θεραπευθέντα ὑπ' Αὐτοῦ τυφλὸν καί, θέλων νὰ τὸν ἐνθαρρύνῃ καὶ νὰ τὸν παρηγορήσῃ διὰ τὴν ἐκδίωξίν του ἐκ τοῦ Ναοῦ, εἶπεν εἰς αὐτόν :

— Σὺ πιστεύεις εἰς τὸν Υἱὸν τοῦ Θεοῦ ;

Ὁ τυφλὸς ἀπήντησε :

— Ποῖος εἶναι, Κύριε, διὰ νὰ πιστεύσω εἰς αὐτόν ;

— Καί εἶδες Αὐτόν, εἶπεν ὁ Ἰησοῦς, ὅταν ἔλαβες τὸ φῶς σου, καὶ ὁ ὀμιλῶν μετὰ σοῦ τὴν στιγμήν ταύτην ἐκεῖνός ἐστιν.

Ἐπὶ τῶν πρώτων τυφλὸς προσεκύνησεν ἀμέσως τὸν Ἰησοῦν καὶ εἶπε :
— Πιστεύω, Κύριε.

*54. Ἐπιστροφὴ τοῦ Ἰησοῦ εἰς Γαλιλαίαν καὶ μετάβασις
Αὐτοῦ εἰς τὴν πέραν τοῦ Ἰορδάνου.
Ἡ παραβολὴ τῆς ἀκάροπου συκῆς
(Λουκ. 13, 2-5 καὶ 6-10)*

Μετὰ τὴν ἑορτὴν τῆς Σκηνοπηγίας, ὁ Ἰησοῦς ἐπιστρέφει εἰς τὴν Γαλιλαίαν καὶ διαμένει ὀλίγον χρόνον εἰς τὴν Καπερναοῦμ κατὰ τὸν Νοέμβριον τοῦ τρίτου ἔτους τοῦ δημοσίου βίου Του.

Ἐμαθεν ὁμως ὅτι οἱ Φαρισαῖοι κατηγοροῦν καὶ ἠτεῖλουν Αὐτόν, διέδωσαν δὲ ὅτι καὶ ὁ ἡγεμὼν Ἡρώδης Ἀντίπας Τὸν ζητεῖ, διὰ νὰ Τὸν φονεύσῃ. Ὁ Ἰησοῦς ἀποφασίζει νὰ ἀναχωρήσῃ ἐκ Γαλιλαίας καὶ νὰ μεταβῇ εἰς τὴν πέραν τοῦ Ἰορδάνου καὶ τῆς λίμνης χώραν, ἧτις ὠνομάζετο Περαιά.

Πρὶν ἀναχωρήσῃ, ἔστειλεν ἑβδομήκοντα ἐκ τῶν πολυαριθμῶν μαθητῶν Του, ἵνα «ἐτοιμάσωσιν Αὐτῷ τὴν ὁδόν». Ἀπεφάσισε νὰ περάσῃ διὰ μέσου τῆς Σαμαρείας. Ἀλλὰ τὴν φορὰν αὐτὴν οἱ Σαμαρεῖται δὲν Τὸν ἐδέχθησαν καὶ ἠναγκάστη νὰ παρακάμψῃ τὴν χώραν ταύτην.

Καθ' ὁδὸν ἔμαθεν ὁ Ἰησοῦς ὅτι κατὰ διαταγὴν τοῦ Ρωμαίου ἡγεμόνου τῆς Παλαιστίνης Πιλάτου ἐσφάγησαν ἄρκετοὶ Γαλιλαῖοι ἐν τῷ ναῷ, καθ' ἣν στιγμήν προσέφερον θυσίαν.

Ἐξ ἀφορμῆς τοῦ γεγονότος τούτου πολλοὶ ἀποροῦν καὶ ἐρωτοῦν διατί ἄλλοι μὲν ἀμαρτωλοὶ τιμωροῦνται ἐν τῷ βίῳ τούτῳ, ἄλλοι δὲ ὄχι.

Ὁ Ἰησοῦς εἶπε τότε τὴν παραβολὴν τῆς ἀκάροπου συκῆς. Εἰς ταύτην τὸ Ἰουδαϊκὸν ἔθνος παραβάλλεται πρὸς συκὴν, τὴν ὁποίαν ὁ Οὐράνιος Πατὴρ ἐφύτευσε ἐν τῷ ἀμπελῶνί του, δηλ. ἐν τῷ κόσμῳ. Ὁ Πατὴρ ἐζήτησεν ἀπὸ τὴν συκὴν καρπούς, δηλ. ἀπὸ τὸν περιούσιον λαὸν καθαρὰν θρησκείαν καὶ ἀγαθὰ ἔργα, πλὴν ὁμως ἡ συκὴ ἔμενεν ἄκαρπος.

Εἶπε τότε ὁ Πατὴρ πρὸς τὸν ἀμπελουργόν, τὸν ἀπεσταλμένον δηλ. τοῦ Θεοῦ Ἰησοῦν :

— Ἰδοῦ, τρία ἔτη ἔρχομαι καὶ ζητῶ καρπὸν ἐν τῇ συκῇ ταύτῃ καὶ δὲν εὐρίσκω. (Δηλαδή ἐπὶ τρία ἔτη Σὺ ὁ Υἱὸς μου τοὺς διδάσκεις καὶ δὲν πιστεύουν). Κόψε τὴν λοιπὸν, διότι κρατεῖ ἄχρηστον τὸ μέρος τῆς γῆς, ὅπου ἐφύτρωσε καὶ τρέφεται.

Ὁ ἀμπελουργὸς ἐν τῇ μακροθυμίᾳ Του παρακαλεῖ :

— Κύριε, ἄφησέ τὴν καὶ τὸ ἔτος τοῦτο, νὰ σκάψω γύρω ἀπὸ τὴν ρίζαν τῆς, νὰ βάλω λίπασμα καί, ἂν δὲν καρποφορήσῃ, κόψε τὴν.

55. Ἡ θεραπεία τῶν δέκα λεπρῶν

(Λουκ. 17, 11 - 19)

Ἐνῶ ὁ Ἰησοῦς ἐξήρχετο ἐκ τῶν ὁρίων τῆς Σαμαρείας καὶ Γαλιλαίας, διὰ νὰ περάσῃ εἰς τὴν Περαιάν, ἐν οἰκτρὸν θέαμα παρουσιάσθη πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν Του.

Δέκα λεπροὶ, οἱ ὅποιοι εἶχον ἀπομονωθῆ ἕξ αἰτίας τῆς φοβερᾶς ἀσθενείας των, ἴσταντο μακρὰν τῆς ὁδοῦ καὶ ἀνέμενον τὴν διέλευσιν τοῦ Ἰησοῦ. Ὅταν εἶδον ἀπὸ μακρὰν τὴν ὄλην συνοδείαν, ἤρχισαν νὰ κραυγάζουν, διὰ νὰ ἀκουσθοῦν :

— Κύριε Ἰησοῦ, ἐλέησον ἡμᾶς.

Ὁ Ἰησοῦς εἶδε τὸ οἰκτρὸν θέαμα τῶν ἀσθενῶν, συνεκινήθη καὶ τοὺς εἶπε νὰ ὑπάγωσιν εἰς τὰ χωρία των, διότι ἤδη ἔχουν θεραπευθῆ.

Πράγματι, οἱ δέκα λεπροὶ ἠσθάνθησαν ἀμέσως ὅτι τὸ αἷμα καὶ τὸ σῶμά των ἑκαθαρίσθη καὶ ὅτι εἶχον ἀνακτήσει τὰς δυνάμεις των. Μετέβησαν εἰς τὰ χωρία των καὶ παρουσιάσθησαν εἰς τοὺς ἱερεῖς, ὅπως ἔλεγεν ὁ Νόμος. Οἱ ἱερεῖς ἐξηκρίβωσαν ὅτι οἱ λεπροὶ ἐθεραπεύθησαν καὶ τοὺς ἔδωσαν τὴν ἄδειαν νὰ κατοικήσουν εἰς τὰς οἰκίας των καὶ νὰ συναναστρέφονται ἐλευθέρως μετὰ τῶν ἄλλων ἀνθρώπων.

Ἐκ τῶν δέκα ὁμῶς θεραπευθέντων εἰς μόνον ἐπέστρεψεν εἰς τὸν Ἰησοῦν καὶ ἔπεσεν εἰς τοὺς πόδας Του, εὐλογῶν τὸ ὄνομά Του. Ἦτο δὲ οὗτος Σαμαρεῖτης, ἐνῶ οἱ ἄλλοι ἐννέα ἦσαν Ἰουδαῖοι. Ὁ Ἰησοῦς τότε τοῦ εἶπε :

— Δὲν ἐθεραπεύθητε δέκα ; Ποῦ εἶναι οἱ ἄλλοι ἐννέα ;

Καὶ στραφεὶς πρὸς τοὺς μαθητάς Του παρετήρησε :

— Δὲν ἔπρεπε νὰ ἐπιστρέψουν, νὰ δοξάσουν τὸν Θεὸν καὶ οἱ ἄλλοι, ὅπως ἔκαμεν ὁ ἀλλόφυλος οὗτος Σαμαρεῖτης ;

Πρὸς τὸν θεραπευθέντα δὲ Σαμαρείτην εἶπε :

— Σήκω καὶ πήγαίνε· ἡ πίστις σου σέσωκε σε.

56. Ὁ Ἰησοῦς εἰς Περσίαν.

Θαύματα τοῦ Ἰησοῦ καὶ ἀντίδρασις τῶν Φαρισαίων.

Ἡ παραβολὴ τοῦ πλουσίου καὶ τοῦ Λαζάρου

(Λουκ. 13, 10-13 καὶ 14, 1-5 καὶ 16, 19-31)

Ὁ Ἰησοῦς ἔφθασεν εἰς τὴν πέραν τοῦ Ἰορδάνου χώραν, συνεχίζων τὸ ἔργον Του. Ἄν καὶ ἦτο μακρὰν τῶν μεγάλων πόλεων τῆς Ἰουδαίας καὶ Γαλιλαίας, ἐν τούτοις ἠνώχλουν Αὐτὸν πάντοτε οἱ μισοῦντες Αὐτὸν καὶ τὸ ἔργον Του Φαρισαῖοι.

Ἐδίδασκε μίαν ἡμέραν Σαββάτου εἰς τὴν Συναγωγὴν. Μεταξὺ τῶν ἀκροατῶν ἦτο καὶ μία γυνή, ἡ ὁποία ἐπὶ δέκα ὀκτώ ἔτη ἦτο ραχιτική· ἔκλυπε πολὺ πρὸς τὰ ἔμπρὸς καὶ κάτω καὶ δὲν ἠδύνατο νὰ ἀνυψώσῃ τὸ σῶμά της.

Ὁ Ἰησοῦς ἐν τῇ ἀπειρῶ εὐσπλαγχνίᾳ του ἔλυπῆθη αὐτήν, τὴν ἤγγισε μὲ τὴν χεῖρα καὶ εἶπε :

— Σήκωσε τὸ σῶμά σου, εἶσαι ἐλευθερωμένη ἀπὸ τὴν ἀσθένειαν.

Ἀμέσως ἡ ραχιτικὴ γυνὴ ὑψώσε τὸ σῶμά της, τὸ ὁποῖον ἐστάθη εἰς τὴν φυσικὴν του θέσιν, καὶ ἐδόξασε τὸν Θεὸν γεμάτῃ εὐγνωμοσύνην διὰ τὴν θεραπείαν της.

Οἱ Φαρισαῖοι ὁμῶς ἤρχισαν ὑποκριτικῶς καὶ ὑπόουλως νὰ γογγύζουν κατὰ τοῦ Ἰησοῦ, λέγοντες ὅτι ἐργάζεται ἐν ἡμέρᾳ Σαββάτου.

Οἱ Φαρισαῖοι ἀπεδεικνύοντο σκληροὶ καὶ ἄσπλαγχοι πρὸς τοὺς πάσχοντας καὶ τοὺς πτωχοὺς. Ὁ Ἰησοῦς προσπαθεῖ καὶ τούτους ἀκόμη νὰ διδάξῃ ὅτι ἡ καλὴ χρῆσις τοῦ πλοῦτου καὶ ἡ ἐλεημοσύνη πρὸς τοὺς πτωχοὺς εἶναι θεῖα ἐντολή.

Τότε εἶπε καὶ τὴν παραβολὴν τοῦ πλουσίου καὶ τοῦ πτωχοῦ Λαζάρου.

Εἰς μίαν πόλιν ἔζη εἰς πλούσιος βίον πολυτελεῖ καὶ τρυφηλόν. Ἐτρωγεν, ἔπινε καὶ διεσκέδαζε.

Εἰς τὴν ἰδίαν πόλιν ἔζη καὶ εἰς πτωχός, ὀνομαζόμενος Λάζαρος. Ὁ Λάζαρος ἤρχετο εἰς τὴν θύραν τῆς μεγάλης οἰκίας τοῦ πλουσίου καὶ προσεπάθει νὰ χορτάσῃ ἀπὸ τὰ ψιχία ποῦ ἐπιπτον ἐκ τῆς τραπέζης του· οἱ κύνες τὸν ἐτριγύριζον καὶ ἔγλειφον τὰς πληγὰς του,

Ἐν τούτοις ὁ Λάζαρος ὑπέμενε μὲ καρτερίαν τὴν ἀθλίαν ζωὴν του, ἐνῶ ὁ πλούσιος δὲν κατεδέχετο νὰ ρίψη οὔτε καὶ ἓν βλέμμα συμπαθείας εἰς αὐτόν.

Ἦλθεν ἡ ὥρα καὶ ἀπέθανον καὶ οἱ δύο. Τὸν μὲν πτωχὸν ἔφερον οἱ ἄγγελοι εἰς τὸν οὐρανόν, «εἰς τοὺς κόλπους τοῦ Ἀβραάμ».

Ὁ πλούσιος ὁμως, λόγῳ τῆς ἀσπλαγχνίας του, ἐρρίφθη εἰς τὸν Ἄδην.

Ἐνῶ δὲ ἐβασανίζετο, ἐσήκωσε τοὺς ὀφθαλμούς του καὶ εἶδε τὸν Λάζαρον εἰς τοὺς κόλπους τοῦ Ἀβραάμ. Τότε ἐφώνησε :

— Πάτερ Ἀβραάμ, ἐλέησόν με καὶ στείλε τὸν Λάζαρον, νὰ βρέξη τὸν δάκτυλόν του εἰς τὸ ὕδωρ καὶ νὰ δροσίση τὴν γλώσσάν μου, διότι βασανίζομαι εἰς αὐτὰς τὰς φλόγας.

Ὁ Ἀβραάμ ἀπήντησε :

— Τέκνον, ἐνθυμήσου ὅτι σὺ εἶχες ὅλα τὰ ἀγαθὰ, ὁ δὲ Λάζαρος ὅλα τὰ κακὰ εἰς τὴν ἐπὶ τῆς γῆς ζωὴν. Τώρα λοιπὸν σὺ μὲν ὑποφέρεις, αὐτὸς δὲ ἀπολαμβάνει. Ἄλλως τε μέγα χάσμα μᾶς χωρίζει καὶ δὲν εἶναι δυνατὴ καμία ἐπικοινωνία μεταξύ ἡμῶν καὶ ὑμῶν.

Ὁ πλούσιος εἶπε πάλιν :

— Πάτερ Ἀβραάμ, ἄς εἰδοποιηθοῦν τουλάχιστον οἱ πέντε ἀδελφοί μου νὰ ἀλλάξουν ζωὴν.

Καὶ ὁ Ἀβραάμ ἀπαντᾷ :

— Ἐχουν τὸν Μωσαϊκὸν νόμον καὶ τοὺς λόγους τῶν προφητῶν. Νὰ ὑπακούουν εἰς αὐτούς.

Ὁ πλούσιος ἐπιμένει :

— Ὅχι, πάτερ Ἀβραάμ· μόνον ἂν μεταβῆ κάποιος ἐκ τῶν νεκρῶν, θὰ πιστεύσουν καὶ θὰ μετανοήσουν.

Ἄλλὰ ὁ Ἀβραάμ τελειώνει τὸν διάλογον ὡς ἐξῆς :

— Ἄν δὲν ἀκούσουν τὸν Μωϋσέα καὶ τοὺς προφῆτας, οὔτε καὶ ἐκεῖνον ποῦ θὰ ἀναστηθῆ ἐκ νεκρῶν θὰ ἀκούσουν.

Ὁ Ἰησοῦς ἐδίδαξε μὲ τὴν παραβολὴν ταύτην ὅτι εἰς τὸν Ἄδην δὲν ὑπάρχει μετάνοια. ✓

57. Ἡ παραβολὴ τοῦ καλοῦ Σαμαρείτου

(Λουκ. 10, 25 - 37)

Μίαν ἡμέραν ἐπλησίασε τὸν Ἰησοῦν εἰς νομικὸς καὶ τὸν ἠρώτησε :

— Διδάσκαλε, τί νὰ κάμω, διὰ νὰ κληρονομήσω τὴν αἰώνιον ζωὴν ;

ἽΟ Ἰησοῦς ἀπεκρίθη :

— Τί γράφει περὶ τοῦτου ὁ Νόμος τοῦ Μωϋσέως, τὸν ὁποῖον σὺ τόσον καλὰ γνωρίζεις ;

ἽΟ νομικὸς ἀπεκρίθη :

— Νὰ ἀγαπῶμεν τὸν Θεὸν μὲ ὅλην τὴν ψυχὴν μας καὶ τὸν πλησίον μας ὡς τὸν ἑαυτὸν μας.

ἽΟ Ἰησοῦς τότε τοῦ εἶπεν :

— Ὁρθῶς ἀπεκρίθης. Τοῦτο νὰ κάμνης καὶ θὰ κληρονομήσης τὴν αἰώνιον ζωὴν.

ἽΑλλὰ ὁ νομικὸς, ὁ ὁποῖος δὲν ἤθελε νὰ φωτισθῆ, ἀλλὰ νὰ περιπλέξῃ τὸν Ἰησοῦν εἰς συζήτησιν, ἐπέμενε καὶ ἠρώτησε πάλιν :

— Καὶ τίς ἐστὶν ὁ πλησίον ;

Τότε ὁ Ἰησοῦς ἀντὶ ἄλλης ἀπαντήσεως εἶπε τὴν ἐξῆς παραβολὴν :

ἽΑνθρωπὸς τις κατέβαινε ἀπὸ τῆς Ἱερουσαλήμ εἰς τὴν Ἱεριχώ. Εἰς τὸν δρόμον τὸν συνέλαβον λησταί, τοῦ ἀφήρεσαν ὅ,τι εἶχε, τὸν κατεπλήγωσαν καὶ τὸν ἄφησαν μισοπεθαμένον.

Μετ' ὀλίγον ἔτυχε νὰ περάσῃ ἀπὸ ἐκεῖ εἰς ἱερεὺς. ἽΑν καὶ εἶδε τὸν δυστυχῆ εἰς τὴν κατάστασιν αὐτὴν, δὲν ἐνδιεφέρθη καθόλου, ἀλλὰ ἐπροχώρησεν εἰς τὸν δρόμον του.

ἽΕπειτα ἐπέρασεν ἕνας Λευίτης καὶ ἔκαμε τὸ ἴδιον μὲ τὸν ἱερέα.

Κατόπιν ἐφάνη εἰς τὸν δρόμον αὐτὸν εἰς Σαμαρείτης. Αὐτός, μόλις εἶδε τὸν ἄνθρωπον εἰς τὴν κατάστασιν αὐτὴν, κατέβη ἀμέσως ἀπὸ τὸ ζῶν του καὶ ἤρχισε νὰ τὸν περιποιῆται. ἽΕδεσε τὰ τραύματά του, τὸν ἀνέβασεν ἐπάνω εἰς τὸ ζῶν του καὶ τὸν ἔφερεν εἰς ἕν πανδοχεῖον. ἽΕκάλεσε τὸν πανδοχέα, ὅταν ἐπρόκειτο νὰ φύγῃ, τοῦ ἔδωσε δύο δηνάρια καὶ τὸν παρεκάλεσε νὰ περιποιηθῆ τὸν πληγωμένον.

— ἽΑν δαπανήσης περισσότερα διὰ τὴν περιποίησιν, τοῦ εἶπεν, ὅταν ἐπιστρέψω, θὰ σοῦ τὰ πληρώσω.

ἽΕπειτα ὁ Σαμαρείτης ἀνεχώρησεν.

Ἐπειδὴ ἔτελείωσεν ὁ Ἰησοῦς τὴν παραβολὴν, εἶπε πρὸς τὸν νομικόν :

— Ποῖος ἀπὸ τοὺς τρεῖς σοῦ φαίνεται ὅτι ἐδείχθη πλησίον εἰς τὸν πληγωμένον ;

Ἐκεῖνος ἀπεκρίθη :

— Ἐκεῖνος βέβαια, ὁ ὁποῖος τὸν περιέθαλπε.

— Λοιπὸν καὶ σύ, ὅπως ὁ Σαμαρείτης, νὰ θεωρῆς «πλησίον» κάθε ἀνθρώπου καὶ νὰ τὸν βοηθῆς, ἂν ἔχη τὴν ἀνάγκην σου.

Διὰ τῆς παραβολῆς ταύτης ὁ Κύριος ἡμῶν ἐδίδαξεν ὅτι «πλησίον» εἶναι πᾶς ἄνθρωπος ἔχων ἀνάγκην ἡμῶν, ἄνευ διακρίσεως φυλετικῆς ἢ κοινωνικῆς, καὶ αὐτὸς ἀκόμη ὁ τυχὸν ἀδικήσας ἡμᾶς. Ἡ ἔννοια αὕτη περὶ τοῦ «πλησίον» ὄχι μόνον εἰς τοὺς Ἰουδαίους, ἀλλὰ καὶ εἰς ὅλον τὸν ἀρχαῖον κόσμον ἦτο ἄγνωστος ἕως τότε.

58. Ἡ παραβολὴ τοῦ ἄσωτου υἱοῦ

(Λουκ. 15, 11-32)

Κατὰ τὰς ἡμέρας τῆς διαμονῆς τοῦ Ἰησοῦ ἐν Περαιᾷ ἐπέστρεψαν εἰς αὐτὸν ἀποσταλέντες διὰ τὸ εὐαγγελικὸν κήρυγμα ἐκ τῆς Γαλιλαίας ἑβδομήκοντα μαθηταί. Ἀνήγγειλαν εἰς αὐτὸν ὅτι τὸ κήρυγμα ἔγινε δεκτὸν μετ' ἀγαλλιάσεως ὑπὸ τῶν ἀπλῶν ἀνθρώπων κυρίως.

Ὁ Ἰησοῦς λοιπὸν ἐλέγχει τώρα δριμύτατα τοὺς Γραμματεῖς καὶ Φαρισαίους, οἱ ὁποῖοι, ἂν καὶ ἔκαυχῶντο διὰ σοφίαν, δὲν ἐδέχοντο τὰς ἀληθείας τῆς διδασκαλίας Του, ἀπὸ ἐγωισμὸν.

Ἐπειδὴ δὲ μία ἐκ τῶν συνήθων κατηγοριῶν των ἐναντίον Του ἦτο ὅτι συνανεστρέφετο τελώνας καὶ ἁμαρτωλοὺς, ὁ Ἰησοῦς ἐδίδαξεν ἐπανελημμένως διὰ παραβολῶν περὶ τοῦ θέματος τούτου.

Ἡ ὠραιότερα ἐκ τῶν παραβολῶν τούτων εἶναι ἡ παραβολὴ τοῦ ἄσωτου.

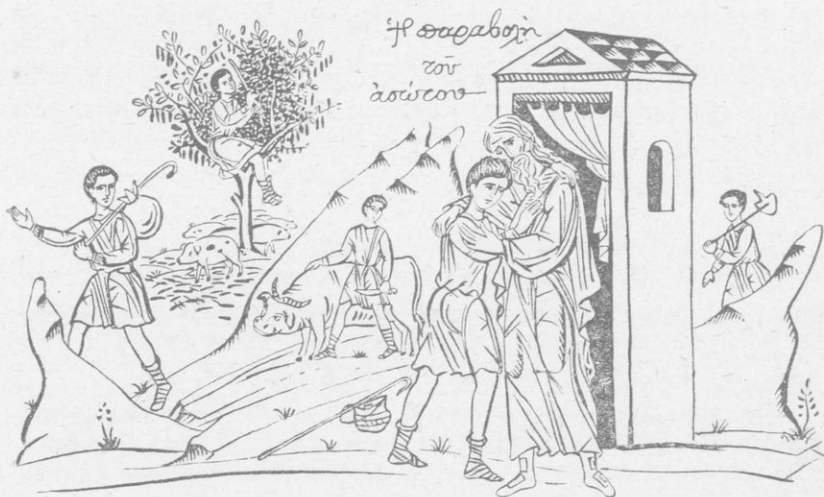
Ἐνας ἄνθρωπος εἶχε δύο υἱούς. Ὁ νεώτερος ἐζήτησε μίαν ἡμέραν ἀπὸ τὸν πατέρα του τὸ μερίδιόν του ἀπὸ τὴν περιουσίαν των. Ὁ πατήρ ἐδέχθη καὶ ἔμοίρασε τὴν περιουσίαν του εἰς τοὺς δύο υἱούς του.

Ὁ νεώτερος ἐπώλησε τὸ μερίδιόν του καὶ λαβὼν τὰ χρήματα ἀνεχώρησεν εἰς ἄλλην μακρινὴν χώραν. Ἐκεῖ κατεσπατάλησε τὰ χρήματά του εἰς πολυτελεῖν καὶ ἄσωτον βίον, κατήντησε δὲ χοιροβοσκός.

Τόσον άθλία ήτο ή ζωή του, ώστε πολλάκις ήναγκάζετο νά τρώγη ξυλοκέρατα, όπως οί χοίροι.

Μίαν ήμέραν, συλλογιζόμενος τήν άθλιότητά του, συνήλθε και είπε μέσα του :

— Οί ύπηρέται του πατρός μου χορταίνουν τόν άρτον και τούς περισσεύει, ενώ έγώ πεθαίνω από τήν πείναν. Θα φύγω και θα επιστρέψω εις τόν πατέρα μου. Θα πέσω εις τούς πόδας του και θα του είπω : «Πάτερ, ήμαρτον εις τόν ουρανόν και ενώπιόν σου και

δέν είμαι άξιος νά ονομάζωμαι υίός σου· πᾶρέ με πάλιν ώς ύπηρέτην σου».

Πράγματι, έφυγε και έπανήλθεν εις τόν πατέρα του, ό όποίος, μόλις τόν είδεν από μακράν νά έρχεται, έσπευσε νά τόν δεχθή με μεγάλην χαράν. Τόν ένηγκαλίσθη και τόν κατεφιλει.

Ένώ δέ ό άσωτος, αλλά μετανοημένος υίός, έλεγε : «Πάτερ, ήμαρτον εις τόν ουρανόν και ενώπιόν σου και δέν είμαι άξιος νά λέγωμαι υίός σου», ό πατήρ έφώνασεν εις τούς δούλους του :

— Φέρετε τήν καλύτεραν στολήν, δια νά ένδυθῆ, καινουργῆ ύποδήματα, νά φορέση, και βάλετε εις τήν χειρά του δακτυλίδιον. Σφάζετε δέ τόν μόσχον «τόν σιτευτόν», δια νά φάγωμεν όλοι και νά

εὐφρανθῶμεν. Διότι ὁ υἱός μου οὗτος «νεκρὸς ἦν καὶ ἀνέζησεν, ἀπολωλὼς ἦν καὶ εὐρέθη».

Ἔλα ἔγιναν ὅπως διέταξεν ὁ πατήρ.

Κατὰ τὴν ὥραν τῆς διασκεδάσεως ἐπέστρεψεν ἀπὸ τοὺς ἀγρούς, ὅπου εἰργάζετο ὅλην τὴν ἡμέραν. ὁ πρεσβύτερος υἱός. Ἄπὸ μακρὰν ἤκουσε τὸν εὐθυμον θόρυβον, τὰ ἄσματα καὶ τὸν ἦχον τῶν μουσικῶν ὀργάνων. Ὄταν ἐπλησίασε καὶ ἐπληροφορήθη τί συνέβαινε, δυσηρεστήθη καὶ δὲν ἤθελε νὰ εἰσέλθῃ εἰς τὴν οἰκίαν.

Ἦ πατήρ ἐξήλθε καὶ τὸν παρεκάλει νὰ εἰσέλθῃ καὶ νὰ μετάσχῃ εἰς τὴν χαρὰν τῆς οἰκογενείας. Ἐκεῖνος ὅμως παραπονούμενος τοῦ εἶπε :

— Πατέρα μου, ἐγὼ σοῦ ἐργάζομαι τόσα ἔτη μὲ ὑπακοὴν καὶ ποτὲ δὲν μοῦ ἔδωσες ἐρίφιον, διὰ νὰ διασκεδάσω μὲ τοὺς φίλους μου. Τώρα ποὺ ἤλθεν ὁ υἱός σου, ὁ ὁποῖος ἐσπατάλησεν ἀσώτως τὴν περιουσίαν του, ἐθυσίασες πρὸς χάριν του καὶ αὐτὸν τὸν μόνον τὸν σικετον.

Ἦ πατήρ τότε ἀπαντῶν εἰς αὐτὸν εἶπε :

— Τέκνον μου, ἀδίκως παραπονεῖσαι. Σὺ εἶσαι πάντοτε πλησίον μου καὶ ὅλη ἡ περιουσία μου σοῦ ἀνήκει. Καὶ σὺ λοιπὸν ὀφείλεις νὰ χαρῆς, διότι ὁ ἀδελφός σου «νεκρὸς ἦν καὶ ἀνέζησεν καὶ ἀπολωλὼς ἦν καὶ εὐρέθη».

Διὰ τῆς παραβολῆς ταύτης ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστὸς ἐδίδαξε θεῖα διδάγματα, τὰ ἐξῆς :

1) Ὅπως ὁ πατήρ ἐξασφαλίζει εἰς τὸν οἶκόν του πᾶσαν εὐτυχίαν εἰς τὰ τέκνα του, τοιοῦτοτρόπως καὶ ὁ Θεὸς ἐξασφαλίζει καὶ τὴν παροῦσαν καὶ τὴν μέλλουσαν ζωὴν εἰς τοὺς παραμένοντας πιστοὺς εἰς τὸ ὄνομά Του καὶ εἰς τὰς ἐντολάς Του.

2) Ὁ ἀγαθὸς πατήρ δὲν δυσκολεύεται νὰ δώσῃ εἰς τοὺς υἱοὺς του τὰ μερίδια των ἐκ τῆς περιουσίας του. Ὁ ἐν Οὐρανοῖς Πανάγαθος Πατήρ δίδει εὐχαρίστως διάφορα προτερήματα καὶ καλὰς ιδιότητας εἰς ὅλους τοὺς ἀνθρώπους. Τοὺς ἀφήνει δὲ ἐλευθέρους νὰ κάμουν χρῆσιν τῶν προτερημάτων των εἰς τὴν ζωὴν των.

3) Ὅπως ὁ ἄσωτος υἱὸς σπαταλᾷ τὴν περιουσίαν του καὶ κατανατᾷ εἰς ἀθλιότητα, τοιοῦτοτρόπως καὶ ἐκεῖνος ὁ ὁποῖος δὲν κάμνει καλὴν χρῆσιν τῶν προτερημάτων του, ἀλλὰ παρασύρεται εἰς τὴν ἁμαρτίαν, ὑποφέρει καὶ ἐξαθλιώνεται ἠθικῶς καὶ ὑλικῶς.

4) Τέλος, όπως ο πατήρ δέχεται με μεγάλην χαράν τον υιόν του επιστρέφοντα μετανοημένον, τοιουτοτρόπως και ο έν Ούρανοϊς Πατήρ δέχεται και σώζει τούς άμαρτωλούς, οί όποιοι μετανοοϋν ειλικρινώς.

59. Αί παραβολαί του άπολωλότος προβάτου και τής δραχμής

(Λουκ. 15, 3 - 10)

“Ομοιαί είναι και αί παραβολαί του άπολωλότος προβάτου και τής άπολεσθείσης δραχμής, τās όποιās κατά την εποχήν αυτήν είπεν ο Ίησοϋς.

Α΄) Ποίος από σās, είπεν εις τούς άκροατάς Του, αν εχη εκατό πρόβατα και χάση τó έν, δέν σπεύδει να τó άνεϋρη, αφήνων χωρίς την επίβλεψίν του τα άλλα ένενήκοντα έννά ; “Όταν δέ τó εϋρη, τότε τó σηκώνει γεμάτος χαράν, τó θέτει με στοργήν επάνω εις τούς ώμους του και τó φέρει εις τόν οίκόν του. Τόση είναι ή χαρά του, ώστε προσκαλεί και τούς γείτονας του και τούς λέγει :

— Έλάτε να χαρήτε μαζί μου, διότι εύρηκα «τó άπολωλόσ πρόβατον».

Σās λέγω λοιπόν, έξηκολούθησεν ο Ίησοϋς, ότι τοιαύτη είναι ή μεγάλη χαρά, ή όποία γίνεται εις τούς ούρανοϋς, δι' ένα άμαρτωλόν μετανοοϋντα.

Β΄) Διά δέ τής παραβολής τής άπολεσθείσης δραχμής ό ή όποία είχε δέκα δραχμάς

Ίησοϋς παρουσιάζει μίαν γυναίκα, ή έχασε την μίαν.

Η γυνή αυτή άνάπτει τόν λύχνον της, σαρώνει την καλύβην

της καὶ ἔρευνᾷ μὲ προσοχήν, ἕως ὅτου εὕρη τὴν δραχμὴν. Ὅταν δὲ τὴν εὕρη, φωνάζει γεμάτη χαρὰν εἰς τὰς φίλας καὶ τοὺς γείτονάς της:

— Χαρῆτε μαζί μου! Εὕρηκα τὴν δραχμὴν, τὴν ὁποῖαν εἶχον χάσει.

Παρομοία εἶναι, εἶπεν ὁ Ἰησοῦς, καὶ ἡ χαρὰ ἐνώπιον τῶν ἀγγέλων ἐν τῷ Οὐρανῷ διὰ τὴν σωτηρίαν ἑνὸς ἀμαρτωλοῦ, εἰλικρινῶς μετανοοῦντος.

60. Ἡ παραβολὴ τοῦ Τελώνου καὶ τοῦ Φαρισαίου

(Λουκ. 18, 9-12)

Θέλων ὁ Ἰησοῦς νὰ καυτηριάσῃ τὴν ὑπερηφάνειαν τῶν Φαρισαίων καὶ νὰ διδάξῃ ὅτι ἡ ταπεινοφροσύνη εἶναι θεάρεστος ἀρετὴ, εἶπε τὴν ἀκόλουθον παραβολὴν:

Μετέβησαν κάποτε εἰς τὸν Ναόν, νὰ προσευχηθοῦν, δύο ἄνθρωποι. Ὁ εἰς ἦτο Φαρισαῖος, ἀπὸ ἐκείνους δηλ. τοὺς ἀνθρώπους, οἱ ὁποῖοι παρουσιάζοντο ὡς εὐσεβεῖς τάχα καὶ δίκαιοι, χωρὶς νὰ εἶναι πραγματικὰ τοιοῦτοι.

Ὁ ἄλλος ἦτο Τελώνης, ἄνθρωπος δηλ. θεωρούμενος ὡς ἄδικος καὶ ἀμαρτωλός.

Ἀφοῦ εἰσῆλθον εἰς τὸν Ναόν, ἐστάθησαν χωριστὰ ὁ εἰς ἀπὸ τὸν ἄλλον καὶ ἤρχισαν νὰ προσεύχωνται.

Ὁ Φαρισαῖος ἐστάθη εἰς τὸ μέσον τοῦ Ναοῦ, διὰ νὰ εἶναι ὁρατὸς καὶ ἀκουστὸς ἀπὸ ὅλους, καὶ ἤρχισε νὰ λέγῃ:

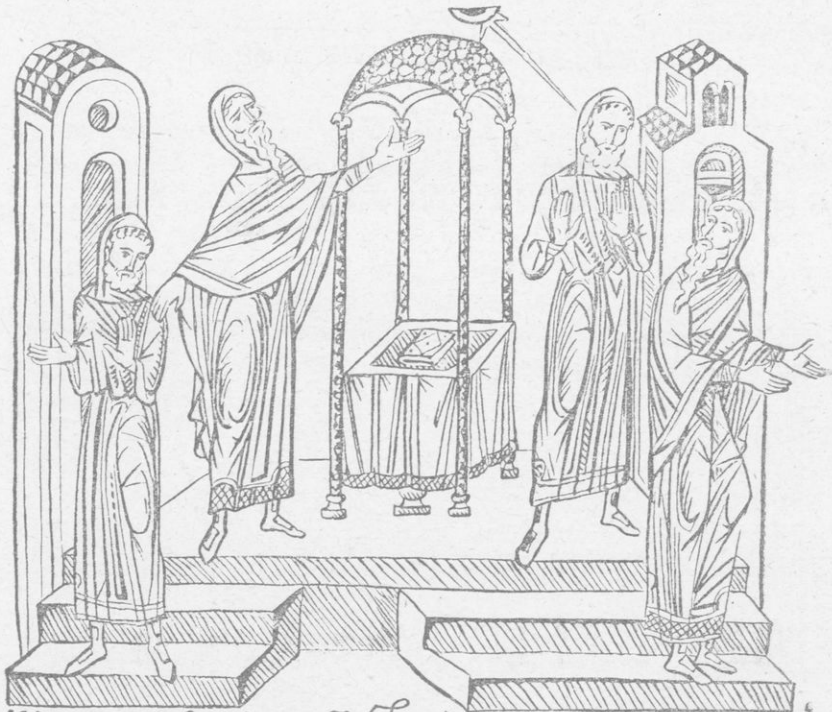
— Θεέ μου, Σὲ εὐχαριστῶ, διότι δὲν εἶμαι ὅπως οἱ ἄλλοι ἄνθρωποι, οἱ ἄρπαγες, ἄδικοι καὶ ἀνήθικοι, καθὼς εἶναι καὶ αὐτὸς ἐδῶ ὁ Τελώνης. Νηστεύω δύο φορὰς τὴν ἑβδομάδα καὶ δίδω τὸ δέκατον ἀπὸ τὰ εἰσοδήματά μου εἰς τοὺς πτωχοὺς.

Ἀντιθέτως ὁ Τελώνης, ὁ ὁποῖος συνηθάνετο τὸ βᾶρος τῶν ἀμαρτιῶν του, ἐστάθη παράμερα καὶ οὔτε τοὺς ὀφθαλμοὺς του δὲν ἐτόλμα νὰ σηκώσῃ. Ἐκτύπα τὰ στήθη του καὶ προσηύχετο μὲ συντριβὴν λέγων:

— Ὁ Θεὸς ὡς μὲ ἐλεήσῃ τὸν ἀμαρτωλόν.

Ὁ Ἰησοῦς κατέληξε μὲ τὸ ἐξῆς συμπέρασμα:

— Σᾶς λέγω ὅτι ὁ Τελώνης ἐπέστρεψεν εἰς τὸν οἶκόν του συγχωρημένος, ἐνῶ ὁ Φαρισαῖος κατεκρίθη.

Ἡ παραβολὴ τοῦ Τελῶνου καὶ τοῦ Φαρισαίου

— Βλέπετε λοιπὸν ὅτι: «Πᾶς ὁ ὑψῶν ἑαυτὸν ταπεινωθήσεται, ὁ δὲ ταπεινῶν ἑαυτὸν ὑψωθήσεται».

61. Ὁ Ἰησοῦς μεταβαίνει εἰς Ἱεροσόλυμα δὲ τὴν ἑορτὴν τῶν Ἐγκαινίων καὶ ἐπιστρέφει εἰς Περαιάν

(Ἰω. 10, 22-42, Λουκ. 10, 38-42)

Κατὰ τὴν διάρκειαν τοῦ χειμῶνος τοῦ τρίτου ἔτους τοῦ δημοσίου βίου Του, ὁ Ἰησοῦς, ἀφοῦ παρέμεινεν ἐπὶ δέμηνον εἰς Περαιάν, ἀπεφάσισε νὰ μεταβῇ πάλιν εἰς τὰ Ἱεροσόλυμα κατὰ τὴν ἑορτὴν τῶν Ἐγκαινίων.

Ἡ ἑορτὴ αὕτη εἶχε καθιερωθῆ ἀπὸ τοῦ 166 π. Χ. ὑπὸ Ἰουδα τοῦ Μακκαβαίου εἰς ἀνάμνησιν τοῦ καθαρμοῦ τοῦ Ναοῦ ἀπὸ τῆς

ιβηθλώσεως, ἣν εἶχεν ὑποστῆ ὑπὸ τοῦ βασιλέως τῆς Συρίας Ἀντιόχου τοῦ Ἐπιφανοῦς. Διήρκει καὶ αὕτη ὀκτῶ ἡμέρας καὶ ἐγίνοντο κατ' αὐτὰς λαμπραὶ τελεταί.

Ὁλίγον ἔξω τῶν Ἱεροσολύμων ἔκειτο ἡ κωμόπολις Βηθανία.

Ἐξῆ ἐκεῖ μία εὐπορος καὶ εὐνόληπτος οἰκογένεια, ἀποτελουμένη ἐκ τοῦ Λαζάρου καὶ τῶν δύο ἀδελφῶν του Μάρθας καὶ Μαρίας. Ὑπὸ τῆς οἰκογενείας ταύτης, τὴν ὁποίαν «λίαν ἡγάπα», ἐφιλοξενήθη τότε ὁ Ἰησοῦς.

Ὅταν τὴν ἡμέραν τῆς ἑορτῆς μετέβη εἰς τὰ Ἱεροσόλυμα καὶ εὐρέθη περιπατῶν εἰς τὴν στοὰν τοῦ Σολομώντος, περιεκυκλώθη ὑπὸ τῶν Φαρισαίων, οἱ ὁποῖοι τοῦ ἔλεγον :

—Ἐως πότε θαῖ κρατῆς τὴν ψυχὴν ἡμῶν ἐν ἀμφιβολίᾳ ; Εἰπέ εἰς ἡμᾶς ἐν τῷ ἱερῷ τούτῳ χώρῳ ἃ ν εἶσαι ὁ Μεσσίας.

Ὁ Ἰησοῦς ἐγνώριζε τὸ μῖσος τῶν Φαρισαίων καὶ ἀντελήφθη ὅτι ἤθελον νὰ ἐμπλέξουν Αὐτὸν εἰς μίαν ὁμολογίαν, τὴν ὁποίαν θὰ ἐχρησιμοποιοῦν ἐναντίον Του.

Εἶπε λοιπὸν εἰς αὐτοὺς ἀποκαλύπτων πάλιν τὴν θεῖαν ἀποστολὴν Του : «Ἐγὼ καὶ ὁ Πατὴρ ἐν ἐσμέν».

Οἱ Φαρισαῖοι ἤρχισαν τότε νὰ διαμαρτύρωνται καὶ νὰ λέγουν ὅτι ἀποκαλεῖ τὸν ἑαυτὸν Του Θεόν. Ἦθελον δὲ νὰ τὸν λιθοβολήσωσιν.

Ὁ Ἰησοῦς ὅμως μὲ ἡρεμίαν καὶ γαλήνην ἀπέδειξεν εἰς αὐτοὺς ὅτι οἱ Προφῆται προανήγγειλαν τὴν ἀποστολὴν Του. Οἱ Φαρισαῖοι ὄχι μόνον νὰ τὸν λιθοβολήσουν, ἀλλὰ οὔτε καὶ νὰ τὸν συλλάβουν, ὅπως εἶχον ἀποφασίσει, δὲν ἐτόλμησαν.

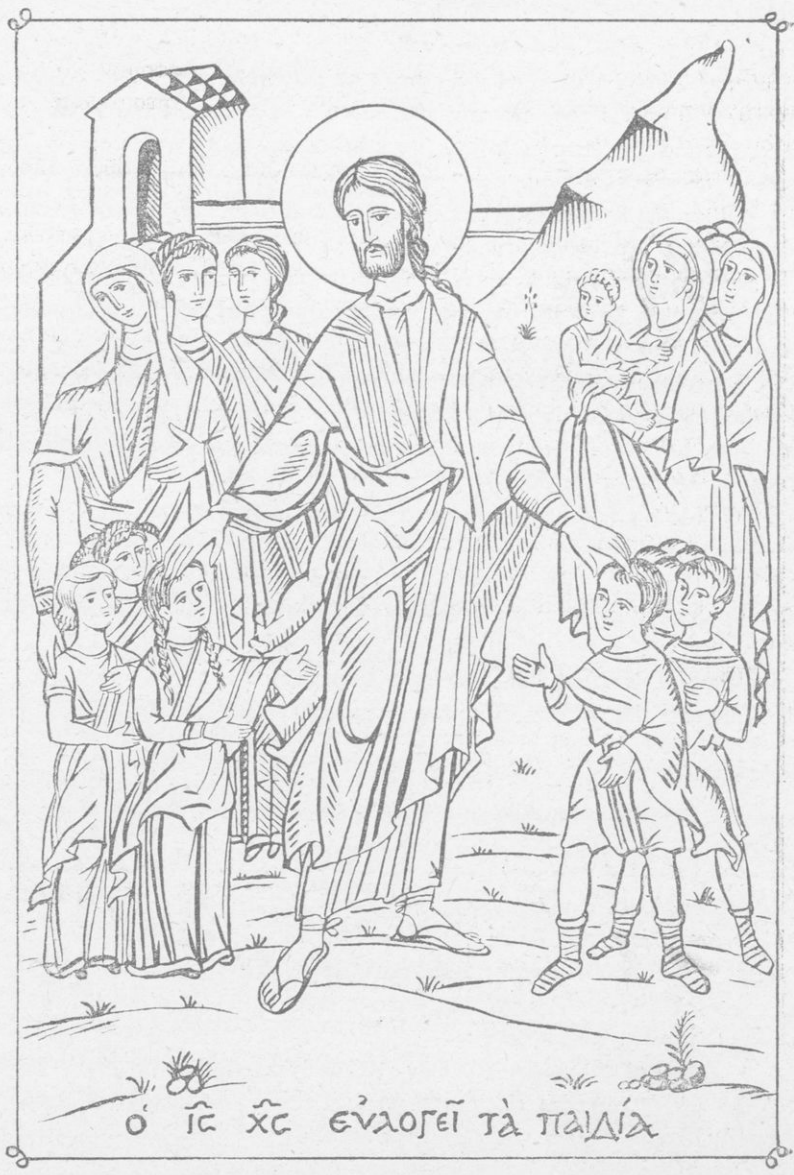
Ἡ διαμονὴ τοῦ Ἰησοῦ εἰς τὴν Ἱερουσαλήμ δὲν εἶχε πλέον κανένα σκοπὸν, ἀφοῦ οἱ Ἰουδαῖοι ἀπέρριψαν καὶ πάλιν τὴν διδασκαλίαν Του, ἡ δὲ ὥρα διὰ τὸ Σωτήριον Πάθος δὲν εἶχεν ἔλθει ἀκόμη.

Διὰ τοῦτο ὁ Ἰησοῦς ἐπέστρεψεν εἰς τὴν πέραν τοῦ Ἰορδάνου χώραν, ὅπου παρέμεινε τὸ τελευταῖον πρὸ τῶν Παθῶν τρίμηνον τῆς ἐπὶ γῆς ζωῆς Του.

62. Ὁ Ἰησοῦς εὐλογεῖ τὰ παιδιά

(Μαθ. 19, 13 - 15, Μαρκ. 10, 13 - 16)

Ὁ Ἰησοῦς παρέμεινε ἐν Περαιᾷ κατ' ὄλον τὸ διάστημα τῶν τριῶν περίπου μηνῶν, τὸ ὁποῖον ἐμεσολάβει μέχρι τοῦ Πάσχα.

Τὸ πλῆθος τῶν πιστευόντων εἰς Αὐτὸν ηὔξανεν ἀπὸ ἡμέρας εἰς ἡμέραν. Ἐννοεῖται ὅτι οἱ Φαρισαῖοι τὸν ἠνώχλουν καὶ ἐκεῖ δι' ἐρωτήσεων παραδόξων, μὲ τὸν σκοπὸν νὰ εὑρουν ἀφορμὴν νὰ Τὸν κατηγορήσουν ἐπισήμως. Ὁ Ἰησοῦς ὁμως τοὺς ἀπεστόμωνε διὰ τῶν ἀπαντήσεων Του.

Ὁ καιρὸς ἐπέρασε καὶ τὸ Πάσχα ἐπλησίαζεν. Ὁ Ἰησοῦς ἠτοιμάζετο διὰ τὴν ἀναχώρησιν.

Ἐκεῖνας τὰς ἡμέρας ἔγινε συζήτησις περὶ γάμου καὶ οἰκογενείας. Ὁ δὲ Ἰησοῦς ὠμίλησε διὰ τὴν ἱερότητα τοῦ θεσμοῦ τῆς οἰκογενείας καὶ περὶ τῶν καθηκόντων τῶν γονέων πρὸς τὰ τέκνα.

Τότε ἔφεραν πρὸς αὐτὸν πολλὰ μικρὰ παιδιά οἱ γονεῖς των, ἵνα τὰ εὐλογήσῃ. Οἱ μαθηταὶ ἐνόμισαν ὅτι ἡ παρουσία τῶν παιδίων θὰ ἦτο ἐνόχλησις διὰ τὸν Διδάσκαλον αὐτῶν καὶ ἐπέπληξαν τοὺς γονεῖς, λέγοντες εἰς αὐτοὺς νὰ τὰ ἀπομακρύνουν.

Ὁ Ἰησοῦς ὁμως δὲν ηὔχαριστήθη διὰ τοῦτο, ἀλλὰ εἶπεν εἰς τοὺς μαθητάς Του :

— « Ἀφετε τὰ παιδιά ἔλθειν πρὸς με » καὶ μὴ τὰ ἐμποδίζετε, διότι εἰς αὐτὰ ἀνήκει ἡ βασιλεία τῶν Οὐρανῶν. Σὰς λέγω ὅτι μόνον ἐκεῖνοι, οἱ ὅποιοι ὁμοιάζουσι μὲ αὐτὰ τὰ παιδιά, θὰ εἰσέλθωσιν εἰς τὴν βασιλείαν τῶν Οὐρανῶν.

Ἐπειτα ἔθεσεν ἐπὶ τῶν κεφαλῶν τῶν παιδίων τὰς χεῖράς Του καὶ τὰ ἠλόγησε.

63. Ὁ διάλογος μὲ τὸν πλούσιον νέον

(Μαθ. 19, 16 - 26)

Ἀμέσως μετὰ τὴν συγκινητικὴν σκηνὴν τῆς εὐλογίας τῶν παιδίων παρουσιάσθη ἐνώπιον τοῦ Χριστοῦ εἰς νέος πλούσιος Ἰουδαῖος καὶ ἀπηύθυνε πρὸς Αὐτὸν τὴν ἑξῆς ἐρώτησιν :

— « Διδάσκαλε Ἀγαθέ, τί ἀγαθὸν ποιήσω, ἵνα ἔχω ζωὴν αἰώνιον; »

Ὁ Ἰησοῦς ἀπήντησεν :

— Διατί μὲ ὀνομάζεις Ἀγαθόν ; « Οὐδεὶς ἀγαθός, εἰ μὴ εἰς ὁ Θεός ».

Ἄλλὰ θὰ ἀπαντήσω εἰς τὴν ἐρώτησίν σου : Ἄν θέλῃς νὰ εἰσέλθῃς εἰς τὴν Ζωὴν, πρέπει νὰ τηρῇς τὰς ἐντολάς.

Τότε ὁ Ἰουδαῖος ἠρώτησε ποίας ἐντολάς ἐννοεῖ.

Ὁ Ἰησοῦς ἀπεκρίθη :

— Τὰς ἐντολάς τοῦ Νόμου : Τὸ «οὐ φονεύσεις, οὐ κλέψεις, οὐ ψευδομαρτυρήσεις, τίμα τὸν πατέρα σου καὶ ἀγαπήσεις τὸν πλησίον σου ὡς σεαυτὸν».

Ἐπὶ τὴν ἐντολὴν αὐτὰς τηρεῖ ἀπὸ τὴν μικρὰν τοῦ ἡλικίαν, ὁ Ἰησοῦς τοῦ εἶπε :

— Ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει, ἂν θέλῃς νὰ γίνῃς τέλειος, πῆγαινε, πώλησε τὰ ὑπάρχοντά σου καὶ μοίρασε τὰ χρήματα εἰς τοὺς πτωχοὺς. Ἐντὶ τῆς περιουσίας σου ταύτης, θὰ ἔχῃς θησαυρὸν ἄλλον ἐν τοῖς Οὐρανοῖς. Τότε δὲ ἔλα νὰ με ἀκολουθήσῃς ὡς μαθητῆς μου.

Ἐν τῷ καιρῷ, ὅταν ἤκουσε ταῦτα, ἔφυγε συλλογισμένος καὶ στενοχωρημένος. Εἶχε πολλὰ κτήματα καὶ χρήματα, τὰ ὅποια δὲν ἤθελε νὰ ἀποχωρισθῇ.

Τότε ὁ Ἰησοῦς ἐστράφη πρὸς τοὺς μαθητὰς καὶ εἶπε :

— Ἀμὴν λέγω ὑμῖν, ὅτι δυσκόλως πλούσιος εἰσελεύσεται εἰς τὴν βασιλείαν τῶν Οὐρανῶν. Εὐκολώτερον εἶναι νὰ περάσῃ κάμηλος ἀπὸ τὴν ὄπην μιᾶς βελόνης παρὰ εἰς πλούσιος νὰ εἰσέλθῃ εἰς τὴν βασιλείαν τοῦ Θεοῦ.

Οἱ λόγοι οὗτοι ἐφάνησαν πολὺ αὐστηροὶ εἰς τοὺς μαθητὰς, οἱ ὅποιοι ἐσκέπτοντο : Δὲν εἶναι ἄραγε δυνατόν ἕνας πλούσιος νὰ εἶναι καὶ ἀγαθός;

Εἶπον δὲ πρὸς τὸν Ἰησοῦν με ἀνησυχίαν :

— Ποῖος λοιπὸν δύναται νὰ σωθῇ;

Ἐπεὶ τὸν Ἰησοῦς ἀπήντησεν :

— Ὅτι παρουσιάζεται ὡς ἀδύνατον διὰ τοὺς ἀνθρώπους, δὲν εἶναι καὶ διὰ τὸν Θεὸν ἀδύνατον διότι «παρὰ τῷ Θεῷ πάντα δυνατὰ ἔστιν».

Ἐπὶ τὸν καιρὸν αὐτὸν ἠρώτησεν τὸν Ἰησοῦν ἂν διὰ τοὺς Μαθητὰς Του, οἱ ὅποιοι ἄφησαν τὰ πάντα καὶ πρῶτοι τὸν ἠκολούθησαν, ἐπιφυλάσσεται ἰδιαιτέρα τις ἀμοιβή. Ἀπαντῶν ὁ Ἰησοῦς διεβεβαίωσεν αὐτοὺς ὅτι οἱ πρῶτοι Ἀπόστολοι θὰ εἶναι «σύνθρονοι» καὶ «σύνεδροι» κατὰ τὴν μέλλουσαν κρίσιν· ἀλλὰ εἶπε καὶ τὴν ἀκόλουθον παραβολὴν τῶν ἐργατῶν τοῦ ἀμπελῶνος.

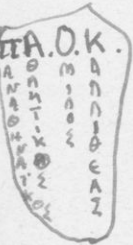
1. Κάμηλος, τὸ γνωστὸν ζῷον τῆς ἐρήμου. Κάμηλος σημαίνει χονδρὸν σχοινίον. Τινὲς γράφουσιν εἰς τὸ χωρίον τοῦτο τοῦ Εὐαγγ. καὶ τὸ ἰσχυρὸν χονδρὸν σχοινίον εὐκολώτερον εἶναι νὰ περάσῃ ἀπὸ τὴν ὄπην.....

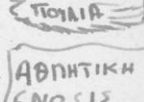
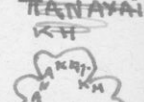
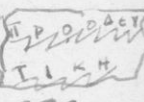
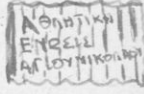
Α. ΠΑΤΡΙΣΤΙΚΟΣ
Α. ΠΑΤΡΙΣΤΙΚΟΣ
Α. ΠΑΤΡΙΣΤΙΚΟΣ

Π. ΑΝΙΩΝΙΟΣ
Α. ΘΗΤΙΚΟΣ
Σ. ΥΝΔΕΣΜΟΣ

ΟΛΥΜΠΙΑΚΟΣ
ΣΥΝΔΕΣΜΟΣ
ΦΙΛΑΘΛΩΝ
ΠΕΙΡΑΙΩΣ

64. Ἡ παραβολὴ τῶν ἐργατῶν τοῦ ἀμπελῶνος

(Μαθ. 20, 1-16)

Ἡ βασιλεία τοῦ Θεοῦ ὁμοιάζει πρὸς οἰκοδεσπότην, πλοῦσιον κτηματίαν.

Ἐξῆλθεν οὗτος λίαν πρωὶ καὶ ἐμίσθωσεν ἐργάτας, διὰ νὰ ἐργασθῶν εἰς τὸν ἀμπελῶνά του. Συνεφώνησε μετ' αὐτῶν νὰ τοὺς πληρῶσῃ ἐν δηνάριον διὰ τὴν ἐργασίαν των τῆς ἡμέρας καὶ τοὺς ἀπέστειλεν εἰς τὸ κτῆμα.

Βραδύτερον ἐξῆλθε πάλιν καὶ προσέλαβε καὶ ἄλλους ἐργάτας.

— Πηγαίνετε καὶ σεῖς, τοὺς εἶπεν, εἰς τὸν ἀμπελῶνά μου καὶ θὰ σᾶς πληρώσω ὅ,τι εἶναι δίκαιον.

Τὸ αὐτὸ ἔκαμ' καὶ τὴν μεσημβρίαν καὶ τὸ ἀπόγευμα.

Τὴν ἑσπέραν, ὅταν ἐτελείωσεν ἡ ἐργασία, ἦλθον ὅλοι οἱ ἐργάται, διὰ νὰ πληρωθοῦν.

Ὁ οἰκοδεσπότης ἤρχισε νὰ πληρῶνῃ πρῶτον ἐκείνους, τοὺς ὁποίους ἔστειλε τελευταίους, τὸ ἀπόγευμα.

Ἔδωσε πρὸς αὐτοὺς ἐν δηνάριον. Κατόπιν ἤρχισε νὰ πληρῶνῃ καὶ τοὺς ἄλλους μὲ ἐν πάλιν δηνάριον.

Ἐκεῖνοι οἱ ὁποῖοι εἶχον ἀρχίσει τὴν ἐργασίαν των ἀπὸ τῆς πρωίας, ὅταν εἶδον ὅτι οἱ τελευταῖοι ἐλάμβανον ἐν δηνάριον, ἐπερίμεναν ὅτι αὐτοὶ θὰ ἐπληρῶνοντο περισσότερο. Ἐπειδὴ ὁμως ἔλαβον καὶ αὐτοὶ τὴν ἰδίαν ἀμοιβὴν διὰ τὴν ἐργασίαν των, ἤρχισαν νὰ γογγύζουσι καὶ νὰ διαμαρτύρωνται κατὰ τοῦ οἰκοδεσπότην.

Οὗτος ἤκουσε τὰς διαμαρτυρίας των καὶ τοὺς εἶπε :

— Φίλοι μου, δὲν σᾶς ἀδικῶ. Ὅ,τι σᾶς συνεφώνησα, τὸ ἐλάβατε. Ἄν ἐγὼ θέλω νὰ δώσω καὶ εἰς τοὺς τελευταίους ἐργάτας τοῦ ἀμπελῶνός μου ἀνά ἐν δηνάριον, δὲν ἔχω τὸ δικαίωμα ;

Μὲ τὴν παραβολὴν ταύτην ὁ Κύριος ἡμῶν ἐδίδαξε τοὺς μαθητὰς καὶ τὸν κόσμον ὅτι τόσο ἐκείνοι πού ἐδέχθησαν πρῶτοι τὴν διδασχὴν Του, ὅσον καὶ ἐκεῖνοι οἱ ὁποῖοι βραδύτερον θὰ γίνουσι Χριστιανοί, θὰ εἶναι ἐξ ἴσου δεκτοὶ εἰς τὴν βασιλείαν τοῦ Θεοῦ.

65. Ἡ Ἀνάστασις τοῦ Λαζάρου

(Ἰωάν. 11, 1-57)

Ὁ Ἰησοῦς ἦτο ἑτοιμος νὰ ἀναχωρήσῃ ἐκ τῆς πέραν τοῦ Ἰορδάνου χώρας διὰ τὰ Ἱεροσόλυμα, ὅταν ἔφθασεν ἀπεσταλμένος ἀπὸ

τὴν Βηθανίαν τῆς Ἰουδαίας. Οὗτος τὸν ἐπληροφόρησεν ὅτι ὁ Λάζαρος, ὁ ἀδελφὸς τῆς Μάρθας καὶ τῆς Μαρίας, ἦτο σοβαρῶς ἀσθενὴς καὶ ἐκινδύνευε νὰ ἀποθάνῃ. Ἡ εἰδοποίησις εἶχε τὴν ἔννοιαν προσκλήσεως τοῦ Ἰησοῦ, ἵνα θεραπεύσῃ ἐκ τῆς ἀσθενείας τὸν φίλον Του.

Ὁ Ἰησοῦς ἤκουσε τὴν εἰδησιν καὶ εἶπεν εἰς τοὺς μαθητάς :

— «Αὕτη ἡ ἀσθένεια οὐκ ἔστι πρὸς θάνατον, ἀλλ' ὑπὲρ τῆς δόξης τοῦ Θεοῦ».

Ἐχρονотρίβησεν ἀκόμη δύο ἡμέρας καὶ κατόπιν ἀνεχώρησε μετὰ τῶν μαθητῶν καὶ πλήθους λαοῦ διὰ τὴν Βηθανίαν, λέγων πρὸς αὐτούς :

— Ὁ φίλος ἡμῶν Λάζαρος ἔχει ἤδη κοιμηθῆ· ἀλλὰ πηγαίνω νὰ τὸν ἐξυπνήσω.

Οἱ μαθηταὶ ἐνόμισαν ὅτι πράγματι περὶ ὕπνου τοῦ Λαζάρου ὠμίλει ὁ Ἰησοῦς καὶ εἶπον :

— Κύριε, ἂν ἐκοιμήθῃ, θὰ σωθῆ ἐκ τῆς ἀσθενείας του.

Ὁ Ἰησοῦς τότε τοὺς εἶπε φανερά ὅτι ὁ Λάζαρος ἀπέθανε καὶ ὅτι πρέπει νὰ μεταβῶσι πρὸς αὐτόν.

Ὅταν περὶ τὴν ἐσπέραν ἔφθασαν ἔξω ἀπὸ τὴν Βηθανίαν καὶ ἔγινε γνωστὸν τοῦτο, ἡ ἀδελφὴ τοῦ Λαζάρου Μάρθα ἔσπευσε νὰ τὸν προῦπαντήσῃ. Ἡ ἄλλη ἀδελφὴ Μαρία ἔμεινε εἰς τὴν οἰκίαν μαζί μὲ τοὺς πολλοὺς συγγενεῖς καὶ φίλους, οἱ ὅποιοι εἶχον σπεύσει νὰ τὰς παρηγορήσουν διὰ τὸν θάνατον τοῦ ἀδελφοῦ των, τὸν ὅποιον εἶχον ἤδη θάψει πρὸ τεσσάρων ἡμερῶν.

Ἡ Μάρθα, ὅταν ἔφθασε πλησίον τοῦ Ἰησοῦ, εἶπε πρὸς Αὐτόν :

— Κύριε, ἂν ἦσο ἐδῶ, ὁ ἀδελφός μου δὲν θὰ ἀπέθνησκε. Καὶ τώρα ὅμως γνωρίζω ὅτι ὁ Θεὸς θὰ δώσῃ εἰς Σὲ ὅ,τι ζητήσῃς παρ' αὐτοῦ.

Ὁ Ἰησοῦς λέγει πρὸς τὴν Μάρθαν :

— «Ἀναστήσεται ὁ ἀδελφός σου».

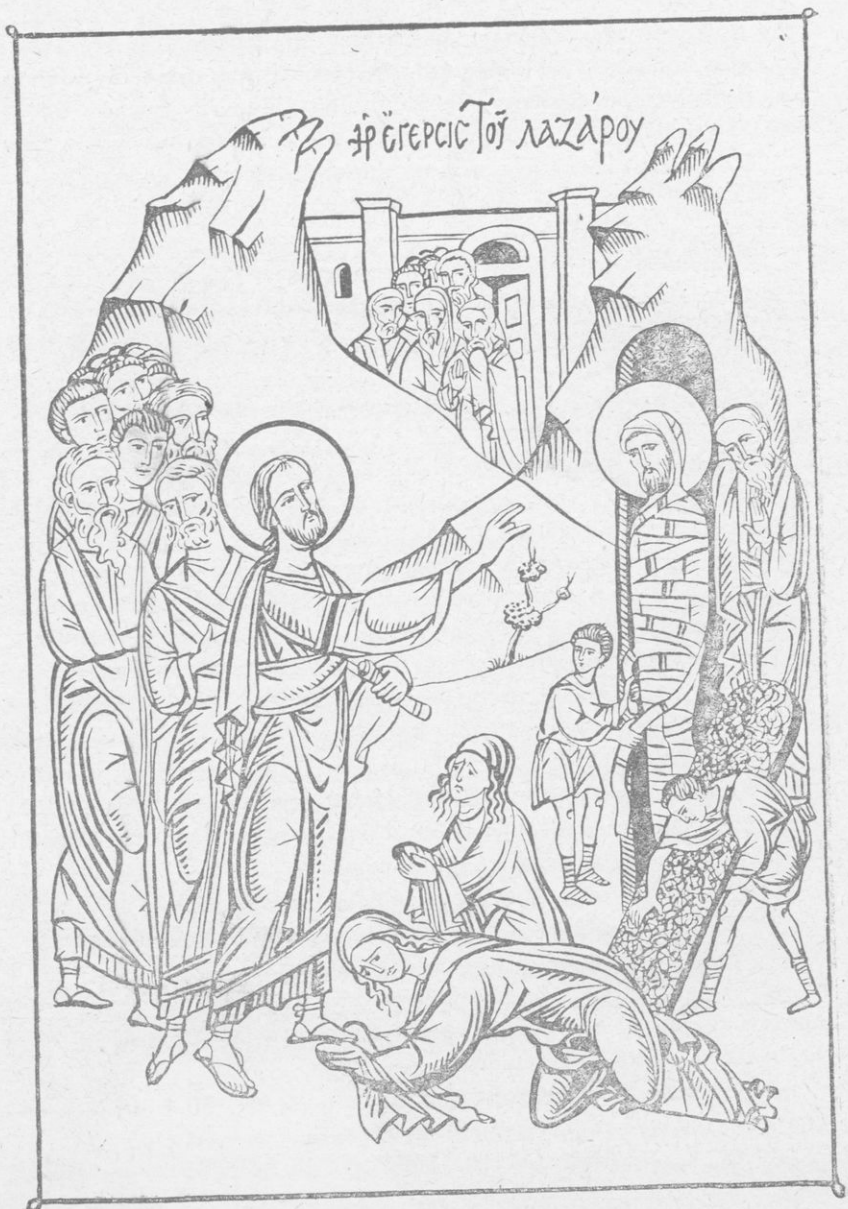
Ἡ Μάρθα ἐνόμισεν ὅτι ὁ Ἰησοῦς ἐννοεῖ τὴν γενικὴν ἀνάστασιν τῶν νεκρῶν καὶ εἶπε :

— Γνωρίζω, Κύριε, ὅτι ὁ ἀδελφός μου θὰ ἀναστήθῃ κατὰ τὴν ἡμέραν τῆς ἀναστάσεως τῶν νεκρῶν.

Ἀλλὰ ὁ Ἰησοῦς ἀπεκρίθη :

— Ἐγὼ εἶμαι ἡ Ἀνάστασις καὶ ἡ Ζωή. Ὁ πιστεύων εἰς ἐμὲ θὰ ζήσῃ εἰς τὸν αἰῶνα. Σὺ πιστεύεις τοῦτο ;

— Ναί, Κύριε, ἀπήντησεν ἡ Μάρθα, ἔχω ἤδη πιστεύσει ὅτι Σὺ εἶσαι ὁ Χριστὸς ὁ Υἱὸς τοῦ Θεοῦ.

Ἐπειδὴ δὲ ὁ Ἰησοῦς ἠρώτησε τὴν Μάρθαν καὶ περὶ τῆς ἀδελφῆς τῆς, αὕτη ἔσπευσε εἰς τὴν οἰκίαν τῶν καὶ τὴν εἰδοποίησεν. Ὅλοι ἔσπευσαν πρὸς τὸν Ἰησοῦν, ὁ ὁποῖος πολὺ συνεκινήθη ἀπὸ τοῦ θρήνου τῶν δύο ἀδελφῶν καὶ ἐδάκρυσεν.

Οἱ παριστάμενοι εἶπον :

— Πόσον τὸν ἠγάπα !

*Ἄλλοι δὲ ἔλεγον :

— Αὐτὸς ὁ ὁποῖος ἤνοιξε τοὺς ὀφθαλμοὺς τοῦ τυφλοῦ δὲν ἠδύνατο νὰ κάμῃ, ὥστε νὰ μὴ ἀποθάνῃ ὁ Λάζαρος ;

Ὁ Ἰησοῦς ἐν τῷ μεταξύ συγκεκινημένος καὶ μὲ ζωηρὰν ἐσωτερικὴν ταραχὴν ἠρώτησε :

— Ποῦ ἔχετε θάψει αὐτόν ;

Ἡ Μαρία εἶπε :

— «Κύριε, ἔρχου καὶ ἴδε».

Καὶ ὠδήγησε τὸν Ἰησοῦν.

Ὅταν ἔφθασαν εἰς τὸ σπήλαιον, τὸ ὁποῖον ἐχρησιμοποιεῖτο ὡς τάφος, διέταξεν ὁ Ἰησοῦς νὰ ἀφαιρέσουν τὸν λίθον, ὁ ὁποῖος ἐκλείε τὴν εἴσοδον τοῦ σπηλαίου.

Ἡ Μάρθα εἶπε πρὸς Αὐτόν :

— «Κύριε, εἶναι τώρα τέσσαρες ἡμέραι ποῦ ἔχει ταφῆ καὶ βεβαίως θὰ μυρίζῃ».

Ὁ Ἰησοῦς ἀπήντησε :

— Δὲν σοῦ εἶπον ὅτι, ἂν πιστεύης, θέλεις ἴδει τὴν δόξαν τοῦ Θεοῦ;

Ὅταν λοιπὸν ἐσήκωσαν τὸν λίθον, ὁ Ἰησοῦς ἐπροχώρησε πρὸς τὸ ἄνοιγμα. Ἀφοῦ προσηυχῆθη, ἐφώνασε μὲ φωνὴν ζωηρὰν, ἡ ὁποία ἐφανέρωνεν ὅτι εἶχεν ἐξουσίαν.

— «Λάζαρε, δεῦρο ἔξω !».

Ἀμέσως ὁ Λάζαρος ἐσηκώθη καὶ ἐξῆλθεν ἀπὸ τὸν τάφον περιβεβλημένος τὸ σάβανον καὶ δεδεμένος μὲ τὰς ταινίας τῆς ταφῆς.

Ὁ Ἰησοῦς διέταξε νὰ λύσουν τὰς ταινίας καὶ παρέδωσε τὸν Λάζαρον εἰς τὰς ἀδελφάς του.

Ὅσοι εἶδον τὸ θαῦμα τοῦτο τοῦ Χριστοῦ ἐπίστευσαν εἰς Αὐτόν. Διέδωσαν δὲ τὸ γεγονός εἰς ὅλην τὴν Ἰουδαίαν.

Ὅταν τὸ ἔμαθον οἱ Φαρισαῖοι καὶ ὁ Ἀρχιερεὺς τοῦ ἔτους ἐκεῖνου Καϊάφας, ἔκαμαν συμβούλιον καὶ ἀπεφάσισαν ὀριστικῶς νὰ συλλάβουν τὸν Ἰησοῦν.

Ὁ Ἰησοῦς ἐπληροφόρηθη τοῦτο καί, ἐπειδὴ ἐμεσολάβουν ἀρκεταὶ ἡμέραι μέχρι τοῦ Πάσχα, ἀπεσύρθη εἰς τὴν μικρὰν κώμην Ἐφραΐμ. Ἐκεῖ ἐπέρασε τὰς δύο ἢ τρεῖς τελευταίας ἑβδομάδας πρὸ τῶν Παθῶν.

Τὴν ἀνάστασιν τοῦ Λαζάρου ἐορτάζει ἡ Ἐκκλησία μας τὸ Σάββατον, παραμονὴν τῶν Βαΐων.

66. Ὁ Ἰησοῦς εἰς Ἱεριχώ. Ἡ θεραπεία τῶν δύο τυφλῶν
(Μαθ. 20, 29 - 34, Μαρκ. 10, 46 - 52, Λουκ. 18, 36 - 43)

Ὅταν ἐπλησίαζε τὸ Πάσχα καὶ ἔπρεπε νὰ ἀναχωρήσῃ διὰ τὰ Ἱεροσόλυμα, ὁ Ἰησοῦς συνεκέντρωσε τοὺς δώδεκα μαθητὰς καὶ εἶπε πρὸς αὐτούς :

— «Ἴδου ἀναβαίνομεν εἰς Ἱεροσόλυμα καὶ τελεσθήσεται πάντα τὰ γεγραμμένα διὰ τῶν προφητῶν τῷ Υἱῷ τοῦ ἀνθρώπου». Θὰ παραδοθῆ δηλαδὴ οὗτος εἰς τὰ ἔθνη καὶ θὰ τὸν ἐμπαΐξουν καὶ θὰ τὸν ὑβρίσουν καί, ἀφοῦ τὸν μαστιγώσουν, θὰ τὸν φονεύσουν.

Οἱ μαθηταὶ δὲν ἀντελήφθησαν τὸ νόημα τῶν λόγων τοῦ Ἰησοῦ.

Ἀναχωρήσαντες ἐκ τῆς κώμης Ἐφραΐμ, ἔφθασαν τὴν προπαραμονὴν τοῦ Σαββάτου τοῦ πρὸ τοῦ Πάσχα εἰς τὴν ὠραίαν κώμην Ἱεριχώ, ὅπου εἶχον ἀποφασίσει νὰ μείνουν τὴν ἡμέραν αὐτὴν, διὰ νὰ ἀναπαυθοῦν. Τὴν ἐπομένην ἡμέραν, παραμονὴν τοῦ πρὸ τοῦ Πάσχα Σαββάτου, θὰ «ἀνέβαινον» εἰς Ἱερουσαλήμ, κάμνοντες πορείαν ἕξ περίπου ὥρῶν.

Εἰς τὴν εἰσοδὸν τῆς πόλεως ἐκάθηντο παρὰ τὴν ὁδὸν δύο τυφλοὶ, οἱ ὅποιοι ἐζήτησαν ἐλεημοσύνην. Ὅταν ἤκουσαν ὅτι ἐπλησίαζεν ὁ Ἰησοῦς μετὰ τῆς πολυπληθοῦς συνοδείας Του, ἐσηκώθησαν καὶ ἤρχισαν νὰ φωνάζουν :

— «Ἐλέησον ἡμᾶς, Κύριε, Υἱὲ Δαβίδ».

Ὁ Ἰησοῦς ἐσταμάτησε καὶ πλησιάσας τοὺς ἠρώτησε :

— Τί θέλετε νὰ κάμω εἰς σᾶς ;

— Κύριε, νὰ μᾶς κάμης νὰ ἀναβλέψωμεν, ἀπήντησαν εἰς Αὐτόν.

Ὁ Ἰησοῦς ἠύσπλαγχνίσθη αὐτούς. Ἠγγίσει μὲ τὰς χεῖράς Του τοὺς ὀφθαλμούς των καὶ ἀμέσως οἱ τυφλοὶ ἀπέκτησαν τὸ φῶς των καὶ ἠκολούθησαν Αὐτόν, δοξάζοντες τὸ ὄνομα τοῦ Θεοῦ.

67. Ὁ Ἰησοῦς καὶ ὁ Ζακχαῖος

(Λουκ. 19, 1-10)

Ἡ ὑποδοχὴ τοῦ Ἰησοῦ εἰς τὴν Ἰεριχὼ ἦτο λαμπροτάτη. Πλήθος λαοῦ εἶχε συγκεντρωθῆ εἰς τοὺς δρόμους, ἀπὸ τοὺς ὁποίους ἐπρόκειτο νὰ περάσῃ.

Μεταξὺ τοῦ πλήθους ἦτο καὶ εἰς πλούσιος ἀρχιτελώνης, ὀνομαζόμενος Ζακχαῖος¹.

Ὁ Ζακχαῖος ἦτο μικροῦ ἀναστήματος καί, διὰ νὰ ἴδῃ τὸν Ἰησοῦν, ἀνέβη εἰς μίαν παρὰ τὴν ὁδὸν συκομορέαν. Ὄταν ὁ Ἰησοῦς εἶδε τὸν Ζακχαῖον ἐπάνω εἰς τὴν συκομορέαν, ἐστάθη μίαν στιγμήν καὶ τοῦ εἶπε :

— Ζακχαῖε, σπεῦσε νὰ καταβῆς, διότι σήμερον εἰς τὴν οἰκίαν σου πρέπει νὰ φιλοξενηθῶ.

Ὁ Ζακχαῖος, γεμᾶτος χαρὰν, κατέβη ἀπὸ τὸ δένδρον καὶ ἔσπευσεν εἰς τὴν οἰκίαν του, διὰ νὰ ἐτοιμάσῃ τὰ τῆς φιλοξενίας.

Ὄταν ἠκούσθη ὅτι ὁ Χριστὸς θὰ φιλοξενηθῆ εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ ἀρχιτελώνου, πολλοὶ ἤρχισαν νὰ ψιθυρίζουν ὅτι δὲν ἦτο ὀρθὸν νὰ καταλύσῃ εἰς τὴν οἰκίαν ἑνὸς ἀμαρτωλοῦ καὶ ἀδίκου ἀνθρώπου.

Ὁ Ἰησοῦς ὅμως δὲν ἔλαβεν ὑπ' ὄψιν Του τὰς μεμψιμοιρίας ταύτας.

Ὄταν μετέβη εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ Ζακχαῖου, αὐτὸς τὸν προσεκύνησε καὶ μὲ συγκίνησιν εἶπεν :

— Ἀπὸ τὴν ἡμέραν αὐτὴν, Κύριε, θὰ ἀλλάξω ζωήν. Ἴδου τὰ μισὰ ἀπὸ τὰ ὑπάρχοντά μου, τὰ δίδω εἰς τοὺς πτωχοὺς. Καὶ ὅποιον ἔχω ἀδικήσῃ ἕως τώρα θὰ τὸν ἀποζημιώσω εἰς τὸ τετραπλοῦν.

Ὁ Ἰησοῦς ηὐχαριστήθη καὶ εἶπε :

— Σήμερον εἰσῆλθεν ἡ σωτηρία εἰς τὸν οἶκον τοῦτον. Καὶ οὗτος «υἱὸς τοῦ Ἀβραάμ» εἶναι, ὃ δὲ Υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου ἦλθεν, ἵνα σώσῃ τὸ ἀπολλώλως.

68. Τὸ πολῦτιμον μύρον καὶ ὁ Ἰούδας ὁ προδότης

(Ἰω. 12; 1-8, Ματθ. 26, 6-16 κ. ἀλ.)

Τὴν ἐπομένην ἡμέραν ὁ Ἰησοῦς μετὰ τῶν ἀκολουθούντων Αὐτὸν ἀνῆλθε τὴν ὁδὸν ἀπὸ τῆς Ἰεριχοῦς εἰς τὰ Ἱεροσόλυμα. Οἱ πλείστοι

1. Ζακχαῖος εἶναι τὸ ἑβραϊκὸν ὄνομα Ζαχαρίας. Σημαίνει καθαρὸς, ἀθῶος.

εἰσῆλθον εἰς τὴν πόλιν, ἐνῶ ὁ Ἰησοῦς μετὰ τῶν μαθητῶν ἑσταμάτησεν εἰς Βηθανίαν. Ἐκεῖ ἐφιλοξενήθη εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ Λαζάρου, ἦτο δὲ καὶ ὁ Λάζαρος μεταξὺ ἐκείνων, οἱ ὅποιοι παρεκάθισαν εἰς τὸ παρατεθὲν δεῖπνον.

Κατὰ τὴν ὥραν τοῦ δείπνου, ἡ ἀδελφὴ τοῦ Λαζάρου Μαρία ἠθέλησε νὰ ἐκφράσῃ τὴν εὐγνωμοσύνην της πρὸς Αὐτὸν κατὰ ἐξαιρετικὸν τρόπον. Ἔλαβε δοχεῖον μὲ πολύτιμον μύρον¹ καὶ περιέλουσε μὲ αὐτὸ τοὺς πόδας τοῦ Ἰησοῦ, τοὺς ὁποίους ἔσκούπισε κατόπιν μὲ τοὺς βοστρύχους τῆς κόμης της.

Ὅλοι μετὰ συγκινήσεως παρηκολούθησαν τὴν σκητὴν ταύτην καὶ ἐπεδοκίμασαν τὴν πράξιν τῆς Μαρίας, ἡ ὁποία πράξις ἦτο ἕνδεξις βαθυτάτης εὐγνωμοσύνης καὶ τιμῆς.

Εἰς ὅμως μεταξὺ τῶν μαθητῶν, ὁ Ἰούδας ὁ Ἰσκαριώτης, δυσηρεστήθη καὶ ἤρχισε νὰ διαμαρτύρεται.

— Διατί, ἔλεγε, νὰ μὴ πωληθῇ τὸ μύρον, τὸ ὁποῖον ἤξιζε 300 δηνάρια, καὶ νὰ μὴ δοθοῦν τὰ χρήματα ταῦτα εἰς τοὺς πτωχοὺς ;

Ὁ Ἰησοῦς, ἐπειδὴ ἐγνώριζεν ὅτι καὶ ἄλλοι ἐκ τῶν παρόντων ἐσκέπτοντο ὅπως ὁ Ἰούδας, ἔδωσε τὴν ἐξῆς ἀπάντησιν :

— Ἡ Μαρία καλῶς ἔπραξε· τοὺς πτωχοὺς ἔχετε πάντοτε μεταξὺ ὑμῶν, ἐμὲ δὲ δὲν θὰ μὲ ἔχετε· ἔγινεν ἤδη ὅ,τι θὰ ἐγίνετο εἰς τὸν ἐνταφιασμόν μου.

Ὁ Ἰούδας δυσηρεστήθη ἀκόμη περισσότερον.

Τὴν νύκτα λοιπὸν ἔφυγεν ἐκ Βηθανίας, μετέβη εἰς Ἱερουσαλὴμ καὶ παρουσιάσθη πρὸ τῶν Ἀρχιερέων τοῦ συμβουλίου, ἐν τῇ οἰκίᾳ τοῦ Καϊάφα. Τὸ συμβούλιον εἶχεν ἀποφασίσει, ὅπως γνωρίζομεν, τὴν σύλληψιν τοῦ Ἰησοῦ.

Ὁ Ἰούδας εἶπεν εἰς τοὺς Ἀρχιερεῖς :

— Τί θὰ μοῦ δώσετε ; Ὑπόσχομαι νὰ σᾶς Τὸν παραδώσω.

Οἱ Ἀρχιερεῖς ὑπέσχεθησαν νὰ τοῦ δώσουν τριάκοντα ἀργύρια*.

1. «Λίτραν μύρου νάρδου πιστικῆς» λέγει τὸ Εὐαγγέλιον, δηλαδὴ μύρον ρευστῆς νάρδου. Ἡ νάρδος ἦτο εὐώδης φυτὸν τῶν Ἰνδιῶν, ἐξ οὗ καὶ τὸ μύρον ἐλέγετο νάρδος.

2. Τὸ ποσὸν τοῦτο ἀντιστοιχεῖ πρὸς 3 λίρας καὶ 16 περίπου σελίνια.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΕΒΔΟΜΟΝ

ΑΙ ΤΕΛΕΥΤΑΙΑΙ ΠΡΟ ΤΩΝ ΠΑΘΩΝ ΥΨΗΛΑΙ ΔΙΔΑΧΑΙ
ΤΟΥ ΣΩΤΗΡΟΣ

69. Ἡ θριαμβευτικὴ εἴσοδος τοῦ Ἰησοῦ εἰς Ἱεροσόλυμα
(Ματθ. 21, 1-17)

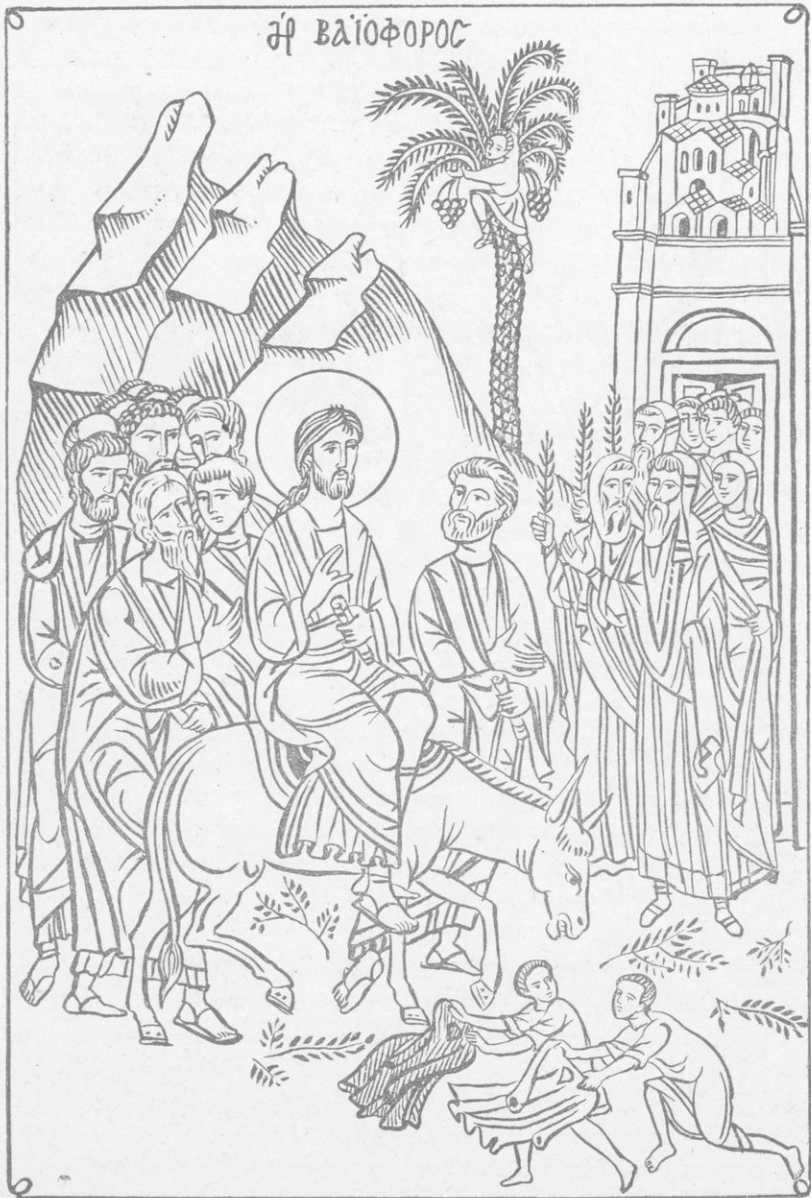

ἮΝ ἐπομένην τῆς φιλοξενίας Του ἐν τῇ οἰκίᾳ τοῦ Λαζάρου ὁ Ἰησοῦς ἐξεκίνησεν ἐκ τῆς Βηθανίας διὰ τὰ Ἱεροσόλυμα. Ἡ ἀπόστασις ἦτο ὀλίγον μεγαλυτέρα τῶν τριῶν χιλιομέτρων.

Ὅταν ἔφθασεν ἀπέναντι τοῦ χωρίου Βηθφαγή, πλησίον τῶν Ἱεροσολύμων, λέγει εἰς δύο ἐκ τῶν μαθητῶν Του:

— Πηγαίνετε εἰς τὴν ἀπέναντι κώμην καὶ θὰ εὑρετε ἐμπρὸς σας μίαν ὄνον μετὰ τοῦ πώλου αὐτῆς. Λάβετε τὸν πῶλον καί, ἂν σὰς ἐρωτήσῃ κανεὶς, εἶπατε ὅτι ὁ Διδάσκαλος ἔχει ἀνάγκην αὐτοῦ.

Οἱ δύο μαθηταὶ μετέβησαν καὶ ἔφεραν τὸν πῶλον. Ἔθεσαν ἐπὶ τῆς ράχους αὐτοῦ ἱμάτια, ἐκάθισεν ἐπ' αὐτοῦ ὁ Ἰησοῦς καὶ ἤρχισαν νὰ προχωροῦν πρὸς τὴν Ἱερουσαλήμ. Τοιοῦτοτρόπως ἐξεπληρώθη

ἡ προφητεία τοῦ Ζαχαρίου, ὁ ὁποῖος ἔγραφεν: «Εἶπατε εἰς τὴν θυγατέρα Σιών: Ἴδου ὁ Βασιλεὺς σου ἔρχεται εἰς σὲ καθήμενος ἐπὶ πώλου ὄνου».

Πολλοὶ κάτοικοι τῆς Ἱερουσαλήμ καὶ πολυάριθμοι προσκυνηταί, ὅταν ἤκουσαν ὅτι ἔρχεται ὁ Ἰησοῦς, ἐξῆλθον διὰ νὰ τὸν προῦπαντήσουν. Ἄλλοι ἐκράτουν βάρια, ἦτοι κλάδους φοινίκων, ἄλλοι ἔστρωσαν εἰς τὸν δρόμον ὑφάσματα καὶ κλάδους δένδρων. Ὅλοι δὲ μὲ χαρὰν καὶ ἐνθουσιασμὸν ἔκραζον:

—«Ὡσαννά, εὐλογημένος ὁ ἐρχόμενος ἐν ὀνόματι Κυρίου. Ὡσαννά ὁ ἐν τοῖς ὑψίστοις».

Τοιοῦτότρόπως δέ, ἐν μέσῳ τοῦ ἐνθουσιῶντος πλήθους, εἰσῆλθεν ὁ Ἰησοῦς θριαμβευτικῶς εἰς τὴν Ἱερουσαλήμ.

Ὅσοι δὲν ἐγνώριζον ἐμάνθανον τότε ὅτι Αὐτὸς ἦτο ὁ Ἰησοῦς ἀπὸ τὴν Ναζαρέτ, ὁ ὁποῖος πρὸ ὀλίγων ἡμερῶν εἶχεν ἀναστήσει τὸν Λάζαρον.

Οἱ Ἀρχιερεῖς καὶ Γραμματεῖς μόλις κατώρθωνον νὰ συγκρατήσουν τὴν ἀγανάκτησιν καὶ τὸ μῖσός των. Ἀλλὰ δὲν ἐτόλμων νὰ ἐκδηλώσουν φανερά τὴν ὀργὴν των.

Ὁ Ἰησοῦς κατηυθύνθη πρὸς τὸν Ναὸν καί, ὅπως ἄλλοτε, εἶδε τὸν ἱερὸν χῶρον μεταβεβλημένον εἰς πολυθόρυβον ἀγοράν: πλήθος ζώων, προβάτων καὶ βοῶν, οἱ πωληταὶ τῶν περιστερῶν, οἱ κολλυβισταὶ μὲ τὰς τραπέζας των. Ὅπως ἄλλοτε, κατὰ τὸ πρῶτον Πάσχα τοῦ δημοσίου βίου Του, οὕτω καὶ τώρα, κατὰ τὸ τρίτον Πάσχα, ὁ Ἰησοῦς ἐξεδίωξε βιαίως τοὺς πωλοῦντας καὶ ἀγοράζοντας ἀπὸ τὴν περιοχὴν τοῦ Ναοῦ. Ἐλεγε δέ: Ὁ οἶκος μου θὰ ὀνομαζέται οἶκος προσευχῆς. Ἐνῶ σεῖς τὸν ἐκάματε «σπήλαιον ληστῶν».

70. Ὁ Ἰησοῦς καὶ οἱ Ἕλληνες

(Ἰω. 12, 20 - 24)

Μεταξὺ τῶν προσελθόντων εἰς Ἱερουσαλήμ διὰ τὴν ἑορτὴν τοῦ Πάσχα ἦσαν καὶ μερικοὶ Ἕλληνες ἐξ ἐκείνων, οἵτινες διέμενον εἰς Γαλιλαίαν ἢ εἰς τὴν περιοχὴν τῆς λεγομένης Δεκαπόλεως.

Οἱ Ἕλληνες οὗτοι ἐπλησίασαν τὸν μαθητὴν Φίλιππον καὶ εἶπον εἰς αὐτόν:

— Θέλομεν νὰ ἴδωμεν τὸν Ἰησοῦν.

Ὁ ἀπόστολος Φίλιππος ἀνεκοίνωσε τὴν παράκλησιν τῶν Ἑλλήνων εἰς τὸν ἀπόστολον Ἀνδρέαν καὶ οἱ δύο μαζί κατόπιν εἰς τὸν Διδάσκαλον. Ὁ Εὐαγγελιστὴς Ἰωάννης, ὁ ὁποῖος ἀναφέρει τὸ γεγονός, γράφει ὅτι ὁ Ἰησοῦς, μόλις ἤκουσεν ὅτι Ἕλληνες θέλουσι νὰ τὸν ἴδωσι καί, φυσικά, νὰ τὸν ἀκούσωσι διδάσκοντα, εἶπεν: «Ἐλήλυθεν ἡ ὥρα, ἵνα δοξασθῇ ὁ Υἱὸς τοῦ Ἀνθρώπου».

Βραδύτερον οἱ μαθηταὶ ἀντελήφθησαν τὴν σημασίαν τῶν λόγων τοῦ Χριστοῦ. Οὗτος προέβλεπεν ὅτι ἡ ἐπιθυμία τῶν Ἑλλήνων νὰ ἴδωσιν Αὐτὸν ἦτο προμήνυμα τῆς ἀποδοχῆς τοῦ Εὐαγγελίου ὑπὸ τῶν Ἐθνικῶν καὶ τῆς διαδόσεως αὐτοῦ μὲ τὴν συνδρομὴν καὶ τῆς Ἑλληνικῆς γλώσσης εἰς ὅλον τὸν κόσμον.

*71. Ὁ Ἰησοῦς ἀμύνεται κατὰ τῶν Ἀρχιερέων
καὶ Γραμματέων. Ἡ παραβολὴ τῶν κακῶν γεωργῶν*
(Ματθ. 21, 33 - 45)

Τὴν ἐπομένην τῆς θριαμβευτικῆς εἰσόδου Του εἰς τὰ Ἱεροσόλυμα (δευτέραν ἡμέραν τῆς ἑβραϊκῆς ἑβδομάδος) ὁ Ἰησοῦς ἤλθε πάλιν εἰς τὸν ναὸν καὶ ἤρχισε νὰ διδάσκη.

Οἱ Ἀρχιερεῖς καὶ Γραμματεῖς ἐφοβοῦντο τὸν λαὸν καὶ ἐδίσταζον νὰ ἐκτελέσωσι τὴν ἀπόφασίν των περὶ συλλήψεως τοῦ Ἰησοῦ. Ἐπλησίασαν ὁμως καί, θέλοντες νὰ ἀποσπάσουν λόγον τινα Αὐτοῦ, ἐπὶ τοῦ ὁποίου θὰ ἠδύναντο νὰ στηρίξουν κατηγορίαν, Τὸν ἠρώτησαν :

— Ἐν ποίᾳ ἐξουσίᾳ πράττεις ταῦτα ; Καὶ ποῖος σοῦ ἔδωσε τὴν ἐξουσίαν ταύτην ;

Ὁ Ἰησοῦς ἐνόησε τοὺς σκοποὺς των καὶ δὲν ἀπήντησεν ἀπ' εὐθείας, ἀλλ' ἠρώτησε καὶ Αὐτὸς τοὺς Γραμματεῖς τί ἐξουσίαν πιστεύουν ὅτι εἶχεν ὁ Ἰωάννης ὁ Βαπτιστῆς. Ἐκεῖνοι ἀπεκρίθησαν ὅτι δὲν γνωρίζουν καὶ ὁ Ἰησοῦς τοὺς εἶπε τότε ὅτι καὶ Αὐτὸς δὲν ὑποχρεοῦται πλέον νὰ ἀπαντήσῃ εἰς τὴν ἰδικὴν των ἐρώτησιν.

Οἱ Γραμματεῖς καὶ Ἀρχιερεῖς παρέμειναν, διὰ νὰ παρακολουθῶσι τοὺς λόγους Του. Τότε ὁ Ἰησοῦς, διὰ νὰ δείξῃ ὅτι οἱ Γραμματεῖς καὶ οἱ Φαρισαῖοι καὶ οἱ Ἀρχοντες τοῦ Συνεδρίου δὲν ἦσαν ἄξια τέκνα τοῦ Θεοῦ, εἶπεν ἐνώπιον αὐτῶν τὴν ἐξῆς παραβολὴν :

Εἷς ἄνθρωπος οἰκοδεσπότης ἐφύτευσε μέγαν ἀμπελῶνα, τὸν περιέφραξε, κατεσκεύασε ληνὸν καὶ πύργον ἐντὸς αὐτοῦ καὶ τὸν ἐμισθῶσεν εἰς γεωργοὺς. Αὐτὸς ἀνεχώρησεν εἰς ἄλλον τόπον.

Ὅταν ἦλθεν ὁ καιρὸς τοῦ τρυγητοῦ, ἔστειλε τοὺς δούλους του, διὰ νὰ λάβουν τὸ ἀνῆκον εἰς αὐτὸν εἰσόδημα. Ἄλλὰ οἱ κακοὶ γεωργοὶ συνέλαβον τοὺς δούλους καὶ ἄλλον μὲν ἔδειραν, ἄλλον δὲ ἐφόνευσαν καὶ ἄλλον ἐλιθοβόλησαν. Ὁ οἰκοδεσπότης ἔστειλεν ἄλλους δούλους, περισσότερους, ἀλλὰ οἱ γεωργοὶ ἔκαμαν καὶ εἰς αὐτοὺς τὰ ἴδια.

Τότε ὁ οἰκοδεσπότης ἔστειλε τὸν υἱὸν του πρὸς αὐτούς.

— Θὰ ἐντραποῦν, ἐσκέφη, τὸν υἱὸν μου.

Ἄλλὰ οἱ κακοὶ γεωργοί, ὅταν εἶδον τὸν υἱὸν τοῦ οἰκοδεσπότη, εἶπον ὁ εἰς πρὸς τὸν ἄλλον :

— Αὐτὸς εἶναι ὁ κληρονόμος. Ἄς τὸν φονεύσωμεν, διὰ νὰ κληρονομήσωμεν ἡμεῖς τὸν ἀμπελῶνα.

Τὸν συνέλαβον λοιπὸν καὶ τὸν ἐθανάτωσαν.

Ἀφοῦ ἐτελείωσε τὴν παραβολὴν, ὁ Ἰησοῦς λέγει πρὸς τοὺς ἀκροατάς του :

— Ὅταν ἐπιστρέψῃ ὁ κύριος τοῦ ἀμπελῶνος, τί θὰ κάμῃ εἰς τοὺς γεωργοὺς αὐτούς ;

Ἐκεῖνοι ἀπήντησαν ἀμέσως :

— Θὰ τοὺς τιμωρήσῃ αὐστηρά. Τὸν δὲ ἀμπελῶνα θὰ ἐκμισθώσῃ εἰς ἄλλους γεωργοὺς, πού θὰ δίδουν τοὺς καρπούς.

Διὰ τῆς παραβολῆς ταύτης ὁ Ἰησοῦς κατηγορήσῃ φανερά πλέον τοὺς Ἄρχοντας τῶν Ἰουδαίων ὅτι εἶναι κακοὶ γεωργοὶ τοῦ ἀμπελῶνος τοῦ Θεοῦ. Ὅτι ἐφόνευσαν τοὺς ἀποσταλέντας εἰς αὐτοὺς κατὰ διαφόρους ἐποχὰς προφήτας καὶ ὅτι τὸ αὐτὸ σκέπτονται καὶ διὰ τὸν Υἱὸν τοῦ Θεοῦ, πρὸς τὸν Ὅποῖον δὲν πιστεύουν.

Οἱ Ἀρχιερεῖς καὶ οἱ Γραμματεῖς ἔφυγον ἀπὸ τὸν ναὸν γεμᾶτοι μῖσος καὶ ὀργὴν κατὰ τοῦ Ἰησοῦ. Ἐκαμαν Συμβούλιον καὶ ἀπεφάσισαν νὰ «παγιδεύσωσιν» εἰς συζήτησιν τὸν Ἰησοῦν, διὰ νὰ δυνηθῶν νὰ στηρίξουν σοβαρὰν κατηγορίαν ἐναντίον Του.

72. Ὁ Ἰησοῦς κεντηριάζει τοὺς Γραμματεῖς καὶ Φαρισαίους

(Ματθ. 22 - 17, κ.έ., Λουκ. 20, 22 κ.έ. καὶ Ματθ. 23, 6 - 39)

Τὴν ἄλλην ἡμέραν (Τρίτην τῆς ἐβδομάδος) ὁ Ἰησοῦς μετέβη πάλιν εἰς τὸν Ναὸν καὶ ἐδίδασκεν. Οἱ Φαρισαῖοι παρουσιάσθησαν πάλιν ἔχοντες ἐτοιμὴν νέαν «παγίδα». Ἠρώτησαν δηλαδὴ τὸν Ἰησοῦν:

— Πρέπει νὰ πληρώσωμεν φόρον εἰς τοὺς Ῥωμαίους ἄρχοντας ἡμῶν ἢ ὄχι;

Ἄν ἀπῆντα ναί, οἱ Φαρισαῖοι θὰ τὸν κατηγοροῦν ὅτι ἀντιτίθεται εἰς τὸν Μωσαϊκὸν νόμον, ὁ ὁποῖος κατ' αὐτοὺς ἀπηγόρευε νὰ πληρῶνουν φόρον κεφαλικὸν εἰς ἄλλον, παρὰ μόνον εἰς τὸν Ναόν. Ἄν ἀπῆντα ὄχι, θὰ τὸν κατηγοροῦν ὡς στασιαστήν κατὰ τῆς Ῥωμαϊκῆς Ἀρχῆς.

Ὁ Ἰησοῦς ἐνόησεν ἀμέσως τοὺς σκοπούς των. Ἐζήτησε νὰ τοῦ δείξουν ἓν νόμισμα (δηνάριον, κῆνσον) καὶ τοῦ ἔδειξαν ἓν, τὸ ὁποῖον ἔφερε τὴν εἰκόνα τοῦ Αὐτοκράτορος Τιβερίου (14-37 μ. Χ.).

— Τίνος εἶναι ἡ εἰκὼν αὕτη; ἠρώτησεν ὁ Ἰησοῦς.

— Τοῦ Καίσαρος, τοῦ ἀπήντησαν.

Ὁ Ἰησοῦς τότε τοὺς λέγει:

— «Ἀπόδοτε τὰ τοῦ Καίσαρος τῷ Καίσαρι καὶ τὰ τοῦ Θεοῦ τῷ Θεῷ».

Ἡ ἀπάντησις αὕτη ἦτο ἀποστομωτικὴ διὰ τοὺς Φαρισαίους. Δὲν παρητήθησαν ὅμως οὔτοι τοῦ σκοποῦ των. Ὑπέβαλον καὶ ἄλλας πολλὰς ἐρωτήσεις πρὸς τὸν Ἰησοῦν, ἀλλ' οὔτος ἔδιδε πάντοτε ἀπάντησιν εὐστοχον. Οἱ Γραμματεῖς καὶ οἱ Φαρισαῖοι κατετροπώθησαν καὶ ὁ Ἰησοῦς ἐπιτίθεται τώρα φανερὰ πλέον ἐναντίον των διὰ τῆς διδασκαλίας Του. Στραφεῖς πρὸς τὸ πλῆθος τῶν ἀκροατῶν, ἀπεκάλυψε πρῶτον τὴν ὑποκρισίαν, τὴν κακίαν καὶ ἀλαζονείαν των.

Ἐπειτα δὲ ἐκαυτηρίασεν αὐτοὺς καὶ τὸν τρόπον τῆς ζωῆς των διὰ πολὺν αὐστηρῶν λόγων καὶ φράσεων, αἱ ὁποῖαι ἀρχίζουσιν μὲ τὴν λέξιν Οὐαί (ἀλίμονον).

— Οὐαί Ὑμῖν, Γραμματεῖς καὶ Φαρισαῖοι ὑποκριταί, διότι κλείετε τὴν βασιλείαν τῶν οὐρανῶν ἔμπροσθεν τῶν ἀνθρώπων. Ὅχι μόνον δηλαδὴ σεῖς δὲν θέλετε νὰ εἰσέλθετε, ἀλλὰ καὶ ἐκείνους οἱ ὁποῖοι θέλουν νὰ εἰσέλθουν τοὺς ἐμποδίζετε.

— Ουαί ὑμῖν, Γραμματεῖς καὶ Φαρισαῖοι ὑποκριταί, διότι «διυ-
λίζετε τὸν κώνωπα καὶ καταπίνετε τὴν κάμηλον».

Καὶ ἔξακολουθῶν ὁ Ἰησοῦς τὸ φοβερὸν κατηγορητήριόν Του
ἀποκαλεῖ αὐτοὺς «ὄφεις καὶ γεννήματα ἐχιδνῶν».

Ὁ Ἰησοῦς γνωρίζει ὅτι οἱ Γραμματεῖς καὶ οἱ Φαρισαῖοι ἔχουν
ἤδη ἀποφασίσει τὸν θάνατόν Του. Συμπληρῶνει τὴν διδασκαλίαν
Του ὁμιλῶν περὶ τῆς μελλούσης κρίσεως.

73. Ἡ μέλλουσα κρίσις

(Ματθ. κεφ. 24 καὶ 25)

Κατὰ τὴν ἡμέραν τῆς κρίσεως, εἶπεν ὁ Ἰησοῦς, θὰ ἔλθῃ ὁ υἱὸς
τοῦ Ἀνθρώπου με ὄλην τὴν δόξαν Του καὶ τοὺς ἀγγέλους καὶ θὰ
καθίσῃ εἰς τὸν θρόνον Του.

Θὰ συναχθοῦν τότε ὅλα τὰ ἔθνη καὶ θὰ χωρίσῃ τοὺς ἀνθρώπους,
ὅπως ὁ ποιμὴν χωρίζει τὰ πρόβατα ἀπὸ τὰ ἐρίφια. Καὶ θὰ θέσῃ ἐκ
δεξιῶν Του τὰ πρόβατα, δηλαδὴ τοὺς δικαίους καὶ ἀγαθοὺς, ἐξ ἀρι-
στερῶν δὲ τὰ ἐρίφια, δηλαδὴ τοὺς ἀδίκους καὶ πονηροὺς.

Καὶ θὰ εἴπῃ πρὸς τοὺς δικαίους:

— Ἐλθετε σεῖς, οἱ εὐλογημένοι τοῦ Πατρὸς μου, κληρονομήσατε
τὴν ἡτοιμασμένην διὰ σᾶς βασιλείαν. Διότι ἐπέινασα καὶ μοῦ ἐδώ-
σατε νὰ φάγω, ἐδίψασα καὶ με ἐποτίσατε, ξένος ἦμην καὶ με ἐφιλο-
ξενήσατε, γυμνὸς καὶ με ἐνεδύσατε, ἡσθένησα καὶ με ἐπεσκεφθήτε,
εἰς τὴν φυλακὴν ἦμην καὶ ἤλθατε πρὸς ἐμέ.

Πρὸς δὲ τοὺς πονηροὺς καὶ κακοὺς θὰ εἴπῃ:

— Φύγετε ἀπ' ἐμοῦ σεῖς, οἱ κατηραμένοι, εἰς τὸ πῦρ τὸ αἰώνιον,
τὸ ἡτοιμασμένον διὰ τὸν διάβολον καὶ τοὺς συντρόφους του. Διότι
ἐπέινασα καὶ δὲν μοῦ ἐδώσατε νὰ φάγω, ἐδίψασα καὶ δὲν με ἐποτί-
σατε, ξένος ἦμην καὶ δὲν με ἐφιλοξενήσατε, γυμνὸς καὶ δὲν με ἐνεδύ-
σατε, ἀσθενὴς καὶ εἰς τὴν φυλακὴν καὶ δὲ με ἐπεσκεφθήτε.

Τότε θὰ εἶπουν πρὸς αὐτόν:

— Κύριε, πότε σὲ εἶδομεν ὅτι ἐπέινασες καὶ ἐδίψασες ἢ ξένον καὶ
γυμνὸν ἢ ἀσθενῆ ἢ εἰς τὴν φυλακὴν καὶ δὲν σὲ ὑπηρετήσαμεν;

Θὰ ἀποκριθῆ δέ:

— Σᾶς λέγω ὅτι, ἀφοῦ δὲν ἐπράξατε τοῦτο εἰς ἓνα ἀπὸ τοὺς ἀ-
δελφούς μου τοὺς ἐλαχίστους, οὔτε καὶ εἰς ἐμέ τὸ ἐπράξατε.

Θὰ σταλοῦν δὲ οἱ μὲν δίκαιοι εἰς ζωὴν, οἱ δὲ ἄδικοι εἰς κόλασιν αἰώνιον.

Κατόπιν ὁ Ἰησοῦς, εἰς ἐρώτησιν πότε θὰ γίνῃ ἡ δευτέρα παρουσία Του καὶ ἡ μέλλουσα κρίσις, ἐδίδασκε:

— Κανεὶς δὲν γνωρίζει τὴν ἡμέραν καὶ τὴν ὥραν παρὰ μόνον ὁ Πατὴρ μου ὁ ἐν Οὐρανοῖς. Πρέπει λοιπὸν νὰ ἀγρυπνῆτε, διότι δὲν ἠξεύρετε ποίαν ὥραν ἔρχεται ὁ Κύριος. Εὐτυχὴς θὰ εἶναι ἐκεῖνος, ὁ ὁποῖος θὰ εἶναι ἕτοιμος, ὅταν ἔλθῃ ὁ Κύριος. Ἀγρυπνεῖτε, μήπως ἔλθῃ ἕξαφνα καὶ σᾶς εὕρῃ νὰ κοιμᾶσθε.

Εἶπε δὲ ἐν συνεχείᾳ, διὰ νὰ γίνῃ περισσότερον ἀντιληπτὸς, τὴν ὥραιαν παραβολὴν τῶν Δέκα Παρθένων.

74. Ἡ παραβολὴ τῶν δέκα παρθένων

(Ματθ. 25, 1 - 12)

Οἱ ἄνθρωποι κατὰ τὴν δευτέραν παρουσίαν, εἶπεν ὁ Ἰησοῦς, θὰ ὁμοιάζουσιν πρὸς δέκα παρθένους, αἱ ὁποῖαι ἔλαβον τὰς λαμπάδας των καὶ ἐξῆλθον εἰς προὔπαντησιν τοῦ νυμφίου.

Αἱ πέντε ἐξ αὐτῶν ἦσαν φρόνιμοι καὶ αἱ ἄλλαι πέντε ἦσαν μωραί. Αἱ μὲν φρόνιμοι εἶχον λάβει μαζὶ των ἄρκετὸν ἔλαιον διὰ τὰς λαμπάδας των, ἐνῶ αἱ μωραὶ δὲν εἶχον προνοήσει περὶ τούτου.

Ὁ νυμφίος ἐβράδυνε νὰ ἔλθῃ. Ὅλοι ἐνύσταξαν καὶ ἀπεκοιμήθησαν.

Κατὰ τὸ μεσονύκτιον ἠκούσθη μία φωνή:

— Ἰδοῦ, ὁ νυμφίος ἔρχεται, ἐξέλθετε εἰς προὔπαντησίν του!

Ὅλοι αἱ παρθένοι ἐξύπνησαν καὶ ἠτοίμαζον τὰς λαμπάδας των, ἀλλὰ τῶν μωρῶν παρθένων αἱ λαμπάδες ἔσβηνον, διότι δὲν εἶχον ἔλαιον.

Λέγουσιν τότε αἱ μωραὶ πρὸς τὰς φρονίμους:

— Δώσατε καὶ εἰς ἡμᾶς ἀπὸ τὸ ἰδικόν σας ἔλαιον.

Ἄλλὰ αἱ φρόνιμοι ἀπεκρίθησαν:

— Δὲν δυνάμεθα νὰ σᾶς δώσωμεν, μήπως δὲν ἐπαρκέσῃ οὔτε δι' ἡμᾶς οὔτε διὰ σᾶς. Πηγαίνετε εἰς τοὺς πωλοῦντας ἔλαιον καὶ ἀγοράσατε.

Ἐνῶ δὲ ἐκεῖναι ἔφυγον, διὰ νὰ ἀγοράσουν ἔλαιον, ἔφθασεν ὁ νυμφίος. Αἱ φρόνιμοι καὶ προνοητικαὶ παρθένοι εἰσῆλθον με ἀνημένας:

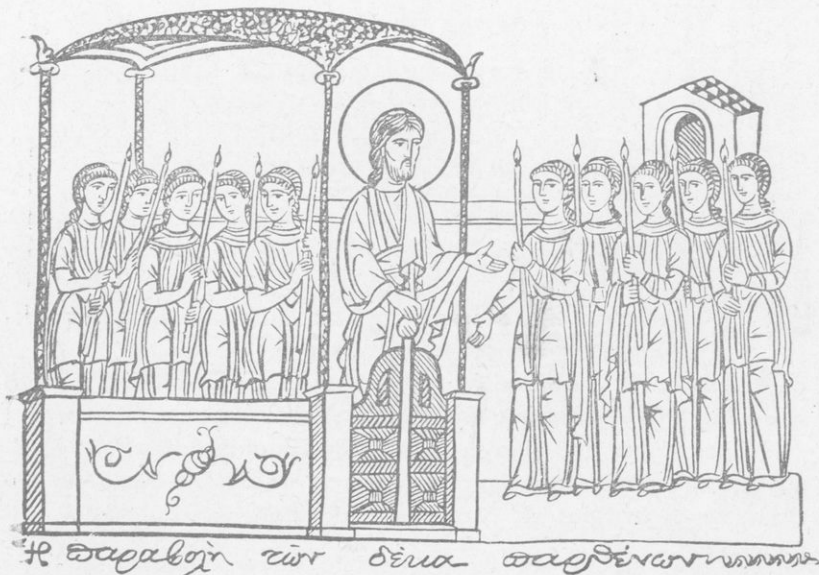
τὰς λαμπάδας των εἰς τὴν ὑποδοχὴν τοῦ νυμφίου καὶ εἰς τοὺς γάμους, ἡ δὲ θύρα ἐκλείσθη.

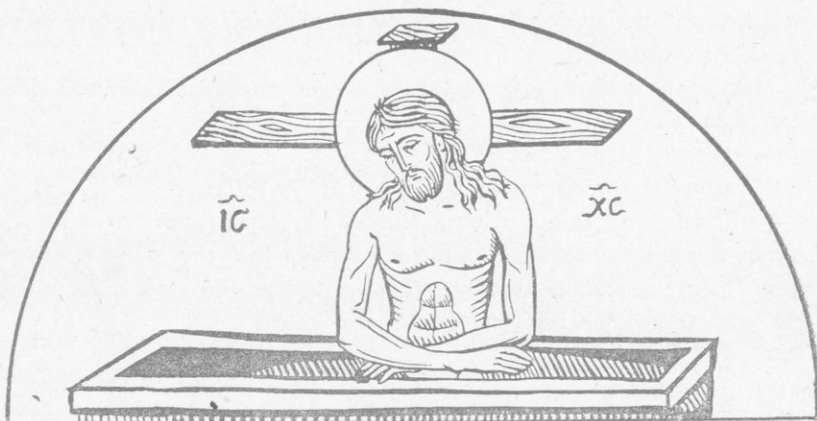
Μετ' ὀλίγην ὥραν ἔφθασαν καὶ αἱ μωραὶ παρθένοι ἔξωθι τοῦ οἴκου καὶ ἐφώνηζον :

— Κύριε, Κύριε, ἄνοιξέ μας.

Ἐκεῖνος ὁμως ἀπεκρίθη ὅτι δὲν τὰς γνωρίζει.

Διὰ τῆς παραβολῆς ταύτης ἐδίδαξε παραστατικώτατα ὁ Σωτὴρ ἡμῶν ὅτι πρέπει νὰ εἴμεθα πάντοτε ἔτοιμοι διὰ τὴν μέλλουσαν κρίσιν. Πρέπει νὰ κάμνωμεν πάντοτε ἔργα ἀγαθὰ, διότι τὰ ἔργα ταῦτα θὰ παρουσιάσωμεν εἰς τὴν μέλλουσαν κρίσιν.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΟΓΔΩΟΝ

ΤΑ ΑΓΙΑ ΠΑΘΗ

75. Ὁ Μυστικός Δείπνος

(Ματθ. 26, 17 - 29 καὶ Ἰω. κεφ. 13)

ΤΗΝ ἐπομένην ἡμέραν (Τετάρτην τῆς ἐβδομάδος) ὁ Ἰησοῦς δὲν μετέβη εἰς τὸν Ναόν, ἀλλὰ παρέμεινεν εἰς τὴν Βηθανίαν προσευχόμενος εἰς τὸ παρ' αὐτὴν ὄρος τῶν Ἐλαιῶν. Εἶχεν εἶπει εἰς τοὺς μαθητάς Του, ὅταν ἐτελείωσεν τὴν περὶ μελλούσης κρίσεως διδαχὴν Του:

— Πρέπει νὰ γνωρίζετε ὅτι μετὰ δύο ἡμέρας γίνεται τὸ Πάσχα καὶ ὁ υἱὸς τοῦ Ἀνθρώπου παραδίδεται «εἰς τὸ σταυρωθῆναι».

Ὁ ἑορτασμός τοῦ Πάσχα ἤρχιζε τὴν Πέμπτην ἡμέραν τῆς ἐβδομάδος καὶ διήρκει ἑπτὰ ἡμέρας. Ἐγίνετο πολυτελής θυσία εἰς τὸν Ναόν, τὸ δὲ ἑσπέρας εἰς ὅλας τὰς οἰκίας παρετίθετο πλοῦσιον δείπνον.

Οἱ μαθηταὶ ἠρώτησαν τὸν διδάσκαλον τὴν πρωίαν τῆς Πέμπτης ποῦ θέλει νὰ ἐτοιμάσωσι τὸ δείπνον τοῦ Πάσχα. Ὁ Ἰησοῦς εἶπεν εἰς αὐτούς:

— Ὑπάγετε εἰς τὴν πόλιν (ἦσαν εἰς Βηθανίαν) καὶ θὰ συναντήσετε ἄνθρωπον νὰ κρατῇ μίαν ὑδρίαν. Ἀκολουθήσατέ τον καὶ εἰσέλ-

θετε μετ' αὐτοῦ εἰς τὴν οἰκίαν. Εἰς τὸν οἰκοδεσπότην τῆς οἰκίας ταύτης εἶπατε νὰ σᾶς δείξη τὸ μέρος, ὅπου θὰ ἐτοιμάσετε τὸ δεῖπνον.

Μετέβησαν οἱ δύο μαθηταὶ Ἰωάννης καὶ Πέτρος καὶ ἔπραξαν ὅ,τι εἶπεν εἰς αὐτοὺς ὁ Ἰησοῦς.

Εὗρηκαν τὸν ἄνθρωπον μετὰ τὴν ὕδριαν, καθὼς καὶ τὸν οἰκοδεσπότην, ὁ ὁποῖος τοὺς ὠδήγησεν εἰς τὸ ἀνώγειον τῆς οἰκίας. Ὑπήρξεν

ἐκεῖ τράπεζα φαγητοῦ μετὰ ὅλα τὰ ἀπαιτούμενα. Οἱ δύο μαθηταὶ ἤρχισαν νὰ ἐτοιμάζουν ὅ,τι ἀκόμη ἐχρειάζετο διὰ τὸ δεῖπνον.

Τὴν ἐσπέραν ἔφθασεν ὁ Ἰησοῦς μετὰ τῶν ἄλλων μαθητῶν καὶ ἐκάθισαν ὅλοι εἰς τὴν τράπεζαν.

Πρὶν ἀρχίσῃ τὸ δεῖπνον, ἐσηκώθη ὁ Κύριος καὶ λαβὼν ὕδωρ καὶ νιπτῆρα ἤρχισε νὰ πλύνῃ τοὺς πόδας τῶν μαθητῶν. Ἦθελε μετὰ τοῦτο ὄχι μόνον νὰ τηρήσῃ τὴν ἐπικρατοῦσαν παρ' Ἑβραίοις συνήθειαν (σελίς 39), ἀλλὰ καὶ νὰ δώσῃ εἰς αὐτοὺς παράδειγμα ταπεινοφρο-

σύνης, διότι ἐγνώριζεν ὅτι εἰς τὴν ψυχὴν τῶν μαθητῶν ὑπῆρχον ἀκόμη ἴχνη φιλοδοξίας καὶ φιλοπρωτίας.

Μετὰ ταῦτα τὸ δεῖπνον ἤρχισε.

Κατὰ τὴν διάρκειαν τοῦ δεῖπνου ὁ Διδάσκαλος ὠμίλει πρὸς τοὺς μαθητὰς περὶ ταπεινοφροσύνης, ἀγάπης καὶ αὐτοθυσίας. Ἐξαφνα μὲ κάποιαν ψυχικὴν ταραχὴν λέγει:

— Σᾶς λέγω ὡς βέβαιοι ὅτι εἰς ἐξ ὑμῶν θὰ μὲ προδώσῃ.

Ὡς κεραυνὸς ἔπεσεν ὁ λόγος οὗτος ἀναμέσον τῶν μαθητῶν, οἱ ὅποιοι παρετήρουν μὲ ἀμηχανίαν ὁ εἰς τὸν ἄλλον καὶ ἠρώτων:

— Μήπως εἶμαι ἐγώ, Κύριε;

Ὁ Ἰησοῦς δὲν ἀπήντησεν. Ὅταν ὁμως ὁ Πέτρος παρεκάλεσε τὸν Ἰωάννην νὰ τὸν ἐρωτήσῃ καὶ ὁ Ἰωάννης, ὁ ὁποῖος ἐκάθητο πλησίον Του, ἔκυψεν εἰς τὸ στήθος Του καὶ τὸν ἠρώτησεν εἰς τὸ οὖς ποῖος εἶναι, εἶπε χαμηλοφώνως:

— Εἶναι ἐκεῖνος, εἰς τὸν ὁποῖον ἐγὼ θὰ δώσω ψωμίον, ἀφοῦ ἐμβάψω αὐτὸ εἰς τὸ πινάκιον.

Καὶ προσέφερε τὸ ψωμίον εἰς τὸν Ἰούδα, ἐνῶ συγχρόνως τοῦ ἔλεγεν:

— Ὅ,τι ἔχεις νὰ κάμῃς, κάμε το τὸ ταχύτερον.

Ὁ Ἰούδας ἀμέσως ἀνεχώρησε καὶ ἀπὸ τῆς στιγμῆς ἐκείνης ἀπεχωρίσθη πλέον ὀριστικῶς ἀπὸ τὸν ὄμιλον τῶν μαθητῶν τοῦ Κυρίου.

Μετὰ τὴν ἀναχώρησιν τοῦ Ἰούδα, ὁ Ἰησοῦς ἔλαβε καὶ ἠυλόγησεν ἄρτον, ἔκοψεν αὐτὸν εἰς τεμάχια καὶ τὸν ἐμοίρασεν εἰς τοὺς μαθητὰς, λέγων:

— Λάβετε, φάγετε, τοῦτό ἐστι τὸ σῶμά μου.

Ἐπειτα δέ, λαβὼν ποτήριον, ἔκαμε δέησιν εὐχαριστήριον πρὸς τὸν Θεὸν Πατέρα καὶ ἔδωσεν αὐτὸ εἰς τοὺς μαθητὰς, λέγων:

— Πίετε ἐξ αὐτοῦ πάντες. Τοῦτό ἐστι τὸ αἷμά μου τὸ τῆς Καινῆς Διαθήκης, τὸ ὑπὲρ ὑμῶν καὶ πολλῶν ἐκχυνόμενον εἰς ἄφεςιν ἁμαρτιῶν.

Τοιοιουτρόπως ὁ Κύριος ἡμῶν συνέστησε τὸ Μυστήριον τῆς Θείας Εὐχαριστίας, τὸ ὁποῖον εἶναι δι' ἡμᾶς τοὺς Χριστιανοὺς τὸ κεντρικὸν σημεῖον τῆς πίστεως καὶ τῆς λατρείας μας πρὸς Αὐτόν.

76. Ἡ τελευταία διδαχὴ τοῦ Σωτῆρος

(Ἰω. 13, 31-38 καὶ Κεφ.14-17)

Ἄφοῦ ἐτελείωσε τὸ δεῖπνον, ὁ Ἰησοῦς ἔκαμε τὴν τελευταίαν καὶ ἀποχωρητιστήριον ὑψηλὴν διδαχὴν Του πρὸς τοὺς μαθητάς:

— «Νῦν ἐδοξάσθη ὁ υἱὸς τοῦ Ἀνθρώπου καὶ ὁ Θεὸς ἐδοξάσθη ἐν αὐτῷ», εἶπεν ὁ Ἰησοῦς. Μετ' ὀλίγον ἀποχωρίζομαι ἀπὸ σᾶς καὶ πηγαίνω ἐκεῖ, ὅπου σεῖς δὲν δύνασθε νὰ ἔλθετε. Ἀφήνω ὅμως, τέκνα μου, εἰς σᾶς μίαν νέα ν ἐ ν τ ο λ ή ν. Νὰ ἀγαπᾶτε ἀλλήλους. Ὅπως ἐγὼ ἠγάπησα ὑμᾶς, ἔτσι καὶ σεῖς νὰ ἀγαπᾶτε καὶ τοιουτοτρόπως θὰ διακρίνεσθε ὅτι εἰσθε μαθηταὶ μου.

Εἰς τὸ σημεῖον τοῦτο διέκοψεν Αὐτὸν ὁ Πέτρος, λέγων:

— Κύριε, διατί εἶπες ὅτι ὅπου ὑπάγεις δὲν δύναμεθα ἡμεῖς νὰ ἔλθωμεν; Ἐγὼ θὰ σὲ ἀκολουθήσω, πρόθυμος καὶ τὴν ζωὴν μου ἀκόμη νὰ θυσιάσω ὑπὲρ Σοῦ.

Ὁ Ἰησοῦς ἀπήντησε:

— Σοῦ λέγω, Πέτρε, ὅτι σὺ τὴν νύκτα ταύτην, πρὶν ὁ ἀλέκτωρ «φωνήσῃ», θὰ μὲ ἀρνηθῆς τρεῖς φορές.

Ὁ Πέτρος ἐσιώπησεν, ὁ δὲ Ἰησοῦς συνέχισε τὴν ὁμιλίαν Του:

— «Ἐκεῖ ὅπου ἐγὼ ὑπάγω, βεβαίως δὲν δύνασθε νὰ μὲ ἀκολουθήσετε. Ἀλλὰ «μὴ ταρασσέσθω ὑμῶν ἡ καρδιά». Πιστεύετε εἰς ἐμέ καὶ εἰς τὸν Θεόν. Δὲν θὰ σᾶς ἐγκαταλείψω. Ὅ,τι ζητήσετε «ἐν τῷ ὀνόματί μου» σᾶς λέγω ὅτι θὰ ἐκπληρωθῇ. Ἄν τηρῆτε τὰς ἐντολάς μου, θὰ παρακαλέσω τὸν Πατέρα νὰ στείλῃ εἰς σᾶς ἄλλον Παράκλητον, τὸ πνεῦμα τῆς ἀληθείας, ἵνα μένη πάντοτε ἐντὸς ὑμῶν καὶ σᾶς βοηθῇ. Τοῦτο, τὸ Πνεῦμα τὸ Ἅγιον, θὰ σᾶς φωτίσῃ δι' ὅλα ὅσα σᾶς ἐδίδαξα. Ὁ κόσμος θὰ σᾶς μισήσῃ καὶ θὰ σᾶς διώξῃ, ὅπως ἐδίωξεν ἐμέ. Θὰ σᾶς κάμωσιν «ἀποσυναγώγους». Ἀλλὰ σεῖς γνωρίζετε πλέον ὅτι ἐγὼ ὑπὸ τοῦ Πατρὸς ἐστάλην εἰς τὸν κόσμον καὶ ὅτι τώρα πορεύομαι πάλιν πρὸς τὸν Πατέρα. Καὶ τίποτε δὲν θὰ σᾶς φοβίσῃ νὰ τὸ διακηρύξετε.

Εἰς τὸ σημεῖον τοῦτο οἱ μαθηταὶ διεβεβαίωσαν τὸν Κύριον περὶ τούτου καὶ εἶπον:

— Ναί, πιστεύομεν ὅτι ἀπὸ Θεοῦ ἐστάλης καὶ ἤλθες.

Τότε ὁ Ἰησοῦς ἐσήκωσε τοὺς ὀφθαλμοὺς πρὸς τὸν οὐρανὸν καὶ

εἶπε: «Πάτερ, ἐλήλυθεν ἡ ὥρα. Δόξασόν Σου τὸν υἱόν, ἵνα καὶ ὁ υἱὸς δοξάσῃ Σέ!». Οἱ μαθηταὶ εἶναι ἔτοιμοι. «Καθὼς ἀπέστειλας ἐμὲ εἰς τὸν κόσμον, κάγὼ ἀπέστειλα αὐτούς».

Μετὰ τὴν ὁμιλίαν ἐξῆλθον ὅλοι ἐκ τῆς οἰκίας, ὅπου ἐγινεν ὁ Μυστικὸς Δεῖπνος, καὶ διηθύνθησαν ἔξω τῆς πόλεως, εἰς τὸ ὄρος τῶν Ἐλαιῶν.

77. Ὁ Ἰησοῦς εἰς Γεθσημανῆ. Ἡ σύλληψις Αὐτοῦ

(Μαθ. 26, 36 - 56)

Ὅταν ὁ Ἰησοῦς μετὰ τῶν μαθητῶν Του ἔφθασεν εἰς τὸ ὄρος τῶν Ἐλαιῶν, ἦτο περίπου μέσονύκτιον. Εἰσῆλθον ὅλοι εἰς τὸν κήπιον Γεθσημανῆ, ὅπου συχνὰ μετέβαινεν ὁ Ἰησοῦς μετὰ τῶν μαθητῶν, διὰ νὰ προσευχηθῆ. Τοῦτο ἐγνώριζε βεβαίως καὶ ὁ Ἰούδας.

Ὁ Ἰησοῦς παρεκάλεσε τοὺς ἄλλους μαθητὰς νὰ καθίσουν εἰς ἓν μέρος. Αὐτὸς δὲ μετὰ τῶν τριῶν, τοῦ Πέτρου δηλαδὴ, τοῦ Ἰακώβου καὶ τοῦ Ἰωάννου, ἐπροχώρησε βαθύτερον εἰς τὸν κήπιον.

— «Περίλυπος εἶναι ἡ ψυχὴ μου μέχρι θανάτου», εἶπεν εἰς τοὺς τρεῖς μαθητὰς· καὶ προσέθεσε:

— Μείνατε ἔδῳ καὶ ἀγρυπνεῖτε μετ' Ἐμοῦ.

Καί, ἀφοῦ ἐπροχώρησεν ἀκόμη ὀλίγον, ἤρχισε νὰ προσεύχεται καὶ νὰ λέγῃ:

— «Πάτερ, εἰ δυνατόν ἐστί, παρελθέτω τὸ ποτήριον τοῦτο ἀπ' Ἐμοῦ!». Ἄλλ' ὅς γινῆ ὄχι ὅπως ἐγὼ θέλω, παρὰ ὅπως θέλεις Σὺ! Κατόπιεν ἐπέστρεψεν ἐκεῖ, ὅπου εἶχεν ἀφήσει τοὺς τρεῖς μαθητάς, καὶ εὔρεν αὐτοὺς κοιμωμένους. Ἐξύπνησεν αὐτοὺς καὶ εἶπε:

— Σίμων, κοιμᾶσαι; Δὲν ἠδυνήθης οὔτε μίαν ὥραν νὰ ἀγρυπνήσης; «Γρηγορεῖτε καὶ προσεύχεσθε, ἵνα μὴ εἰσέλθητε εἰς πειρασμόν». Ἔχετε ὑπ' ὄψιν σας ὅτι ἡ μὲν ψυχὴ εἶναι πρόθυμος, ἀλλὰ τὸ σῶμα ἀσθενές.

Ἄπεσῦρθη πάλιν καὶ συνέχισε τὴν προσευχὴν Του μόνος. Ἐπανῆλθεν, εὔρε τοὺς μαθητάς κοιμωμένους καὶ ἀπεσῦρθη διὰ τρίτην φοράν, ἵνα προσευχηθῆ μόνος. Ὄταν ἐπανῆλθεν, εὔρε πάλιν τοὺς μαθητάς νὰ κοιμῶνται.

— Κοιμᾶσθε λοιπόν, τοὺς εἶπεν. Ἐφθασεν ἡ ὥρα καὶ παραδίδομαι εἰς χεῖρας τῶν ἐχθρῶν μου. Σηκωθῆτε, ὅς πηγαίνωμεν. Ἴδού, ἔρχεται ἐκεῖνος, ὁ ὁποῖος θὰ μὲ παραδώσῃ.

Πράγματι, τὴν στιγμήν ἐκείνην ἐφάνησαν φῶτα καὶ ἄνθρωποι πολλοί. Ἦσαν οἱ ἄνθρωποι τῶν Ἀρχιερέων τοῦ Συνεδρίου, συνοδούμενοι ἀπὸ Ῥωμαίους στρατιώτας μὲ ὅπλα. Μαζί των ἦτο καὶ τοὺς ᾠδήγει ὁ Ἰούδας.

Εἰς Γεθσημανῆ

Ὁ Ἰησοῦς ἐπροχώρησεν ἔμπρὸς ἀπὸ τοὺς μαθητὰς καὶ ἠρώτησε:

— Τίνα ζητεῖτε;

— Ἰησοῦν τὸν Ναζωραῖον, ἀπήντησαν.

— Ἐγὼ εἶμαι, τοὺς εἶπεν ὁ Ἰησοῦς.

Ὁ Ἰούδας εἶχεν ἀποσπασθῆ ἔν τῷ μεταξὺ ἀπὸ τὸν ὄμιλον τῶν ἀνθρώπων τῶν Ἀρχιερέων, ἐπλησίασεν, ἐφίλησε τὸν Ἰησοῦν καὶ εἶπε:

— Χαῖρε, Ραββί!

Κατὰ τοιοῦτον τρόπον εἶχε συμφωνήσει ὅτι θὰ δεῖξη εἰς αὐτοὺς ποῖος εἶναι ὁ Ἰησοῦς.

Πρὶν προχωρήσουν οἱ στρατιῶται, διὰ νὰ τὸν συλλάβουν, ὁ Ἰησοῦς ἐπρόφθασε καὶ εἶπε πρὸς τὸν Ἰούδαν:

— Μὲ φίλημα παραδίδεις τὸν υἱὸν τοῦ Ἀνθρώπου;

Ἐν τῷ μεταξὺ οἱ στρατιῶται συνέλαβον Αὐτόν.

Οἱ μαθηταὶ ἴσταντο τεταραγμένοι καὶ μὴ γνωρίζοντες τί νὰ κάμουν. Ὁ Πέτρος ὁμῶς ἐξήγαγε μάχαιραν, διὰ νὰ ὑπερσπίση τὸν Διδάσκαλον, καὶ ἔκοψε τὸ οὖς ἐνὸς ὑπηρέτου τοῦ Ἀρχιερέως, ὀνόματι Μάλχου.

Ὁ Ἰησοῦς ἐπέπληξε τὸν Πέτρον:

— Πέτρε, βάλε τὴν μάχαιράν σου εἰς τὴν θήκην τῆς.

Ἐπειτα ἐθεράπευσε τὸ οὖς τοῦ Μάλχου καὶ ἠκολούθησε, χωρὶς ἀντίστασιν, τοὺς ἀνθρώπους, οἱ ὅποιοι τὸν συνέλαβον.

Οἱ μαθηταὶ κατεπλάγησαν. Μόνον ὁ Ἰωάννης καὶ ὁ Πέτρος ἠκολούθησαν τὴν συνοδείαν, ἀναμειχθέντες μετὰ τοῦ πλήθους.

78. Ὁ Ἰησοῦς πρὸ τοῦ Ἀρχιερέως Ἄννα

(Ἰω. 18, 12-27)

Οἱ συλλαβόντες τὸν Ἰησοῦν ἔδεσαν τὰς χεῖράς Του με δεσμὰ καὶ τὸν ὠδήγησαν ἀμέσως εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ Ἀρχιερέως Ἄννα. Οὗτος ἦτο παλαιότερον Ἀρχιερεὺς, ἀλλὰ κατὰ τὸ ἔτος τοῦτο εἶχε τὴν Ἀρχιερατείαν ὁ γαμβρὸς του Καϊάφα. Ὁ Ἄννας ἀνῆκεν εἰς ἐπίσημον οἰκογένειαν καὶ εἶχε μεγάλην ἐπιρροήν, ἀφοῦ ἦτο καὶ πενθερὸς τοῦ Ἀρχιερέως Καϊάφα.

Ὁ Ἄννας, ὅταν ὁ Ἰησοῦς ὠδηγήθη ἐνώπιόν του, ἤρchiσε νὰ Τὸν ἐρωτᾷ διὰ τοὺς μαθητὰς καὶ διὰ τὴν διδασκαλίαν Του. Ὁ Ἰησοῦς ἀπεκρίθη ὅτι πρέπει αὐτὰ νὰ εἶναι γνωστὰ, διότι δημοσίως πάντοτε

ἐκήρυττεν. Ἐπομένως ὁποιοδήποτε καὶ ἂν ἠρώτων περὶ τῆς διδασκαλίας Του θὰ ἐμάνθανον.

Τότε εἰς ἓκ τῶν ὑπηρετῶν τοῦ Ἄννα ἐρράπισε τὸν Ἰησοῦν καὶ τοῦ εἶπε:

— Τοιουτοτρόπως ἀποκρίνεσαι εἰς τὸν Ἀρχιερέα;

Ὁ Ἰησοῦς ἀπήντησεν:

— Ἄν κακῶς ἐλάλησα, μαρτύρησον περὶ τοῦ κακοῦ· ἂν ὁμως ἐλάλησα καλῶς, τί μὲ δέρεις;

Μαζὶ μὲ τοὺς εἰσελθόντας εἰς τὴν αὐλὴν, τῆς οἰκίας τοῦ Ἄννα ἦτο καὶ ὁ Ἰωάννης, ὁ ὁποῖος ἦτο γνωστός εἰς τὸν Ἀρχιερέα. Ὁ Ἰωάννης παρεκάλεσε τὴν θυρωρὸν νὰ ἐπιτρέψῃ καὶ εἰς τὸν Πέτρον τὴν εἴσοδον. Αὐτὴ ἐπέτρεψεν, ἀλλὰ ἠρώτησε τὸν Πέτρον:

— Μήπως καὶ σὺ εἶσαι ἓκ τῶν μαθητῶν τοῦ ἀνθρώπου αὐτοῦ;

— Ὁχι, ἀπήντησεν ὁ Πέτρος, δὲν εἶμαι.

Κατόπιν, καθ' ἣν στιγμὴν ὁ Πέτρος ἴστατο πλησίον τῆς πυρᾶς, τὴν ὁποίαν εἶχον ἀνάψει εἰς τὴν αὐλὴν διὰ νὰ θερμανθοῦν, εἶπε κάποιος εἰς αὐτόν:

— Μήπως καὶ σὺ εἶσαι μαθητῆς του;

— Ὁχι, δὲν εἶμαι, εἶπε πάλιν ὁ Πέτρος.

Βραδύτερον εἰς δοῦλος τοῦ Ἀρχιερέως ἔκαμεν εἰς τὸν Πέτρον τὴν ἴδιαν ἐρώτησιν· καὶ ἐκεῖνος διὰ τρίτην φορὰν ἠρνήθη.

Αὐτὴν ἀκριβῶς τὴν στιγμὴν ἐλάλησεν εἰς ἀλέκτωρ.

Ὁ Πέτρος, ὅταν ἤκουσε τὴν φωνὴν τοῦ ἀλέκτορος, ἐνεθυμήθη ἀμέσως τοὺς λόγους τοῦ Διδασκάλου. Ἐξῆλθε τότε ἔξω καὶ μετανοημένος δι' ὅτι ἔκαμεν «ἐκλάυσε πικρῶς».

Ἐν τῷ μεταξύ ὁ Ἄννας εἶχε τελειώσει τὴν προανάκρισιν τοῦ Ἰησοῦ καὶ ἔστειλεν Αὐτὸν εἰς τὸν Καϊάφαν, τὸν καὶ Πρόεδρον τοῦ Συνεδρίου.

79. Ὁ Ἰησοῦς πρὸ τοῦ Συνεδρίου

(Ματθ. 26, 57 - 68)

Εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ Καϊάφα εἶχον συγκληθῆ τὰ μέλη τοῦ Συνεδρίου. Ἦσαν Ἀρχιερεῖς, Γραμματεῖς καὶ πρεσβύτεροι τῶν Ἰουδαίων. Ἐνώπιον τοῦ Συνεδρίου ὠδηγήθη ὁ Ἰησοῦς, διὰ νὰ διατυπωθῇ ἡ κατηγορία ἐναντίον Του καὶ νὰ καταδικασθῇ.

Τὴν καταδίκην τοῦ Ἰησοῦ εἶχον ἤδη προαποφασίσει οἱ Ἀρχόντες τῶν Ἰουδαίων, κατὰ πρότασιν τοῦ Καϊάφα.

Ἡ κατηγορία ἔπρεπε νὰ στηριχθῆ ἐπὶ μαρτύρων. Παρουσιάσθησαν διάφοροι ψευδομάρτυρες, ἀλλὰ αἱ μαρτυρίαι των δὲν ἦσαν τοιαῦται, ὥστε νὰ στηρίξουν τὴν καταδίκην. Τέλος δύο ἄλλοι ψευδομάρτυρες κατέθεσαν :

— Ἦκούσαμεν νὰ λέγη ὅτι δύναται νὰ κρημνίσῃ τὸν Ναὸν καὶ εἰς τρεῖς ἡμέρας νὰ τὸν ἀνοικοδομήσῃ.

Τοῦτο εἶχεν εἶπει πράγματι ὁ Ἰησοῦς, ἀλλ' ἐνόει μὲ αὐτὸ τὴν τριήμερον ταφὴν καὶ ἀνάστασίν Του. Ὁ Καϊάφας λέγει τότε :

— Ἀκούεις τί σὲ κατηγοροῦν; Τί ἀπαντᾷς;

Ὁ Ἰησοῦς δὲν ἀπεκρίθη. Ὁ Καϊάφας τότε λέγει :

— Σὲ ἐξορκίζω εἰς τὸ ὄνομα τοῦ Θεοῦ, εἰπέ μας εἰσαῖν σου ὁ υἱὸς τοῦ Θεοῦ, ὁ Χριστός;

Ὁ Ἰησοῦς ἀπήντησε.

— Ναί, ἐγὼ εἶμαι.

Ὁ Καϊάφας ἔδειξεν ἀμέσως ὅτι πάρα πολὺ ἠγανάκτησε διὰ τὴν ἀπάντησιν αὐτὴν. Ἐσχισε τὰ ἱμάτιά του καὶ ἀνεφώνησε :

— Ποίαν ἀνάγκην ἔχομεν πλέον ἀπὸ μάρτυρας; Ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς ἐβλασφήμησεν. Ἦκούσατε ὅλοι, εἶπεν ὅτι εἶναι υἱὸς τοῦ Θεοῦ. Ποία λοιπὸν εἶναι ἡ γνώμη σας;

Ὅλοι ἀπεκρίθησαν :

— « Ἐνοχὸς θανάτου ἐστὶ! ».

Τοιοῦτοτρόπως ὁ Ἰησοῦς εἶχε καταδικασθῆ «νομίμως».

Ἦρχισαν τότε οἱ παριστάμενοι νὰ κακομεταχειρίζωνται τὸν Ἀθῶν. Τὸν ἐνέπαιζον, τὸν ἔπτυσον, τὸν ἐκτύπων καὶ τοῦ ἔλεγον :

— Προφήτευσον, Χριστέ, ποῖος σὲ ἐκτύπησεν.

Εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ Καϊάφα ἐκρατήθη ὁ Ἰησοῦς ἐμπαιζόμενος καὶ κακοποιούμενος μέχρι τῆς πρωΐας τῆς Παρασκευῆς, παραμονῆς τοῦ Πάσχα.

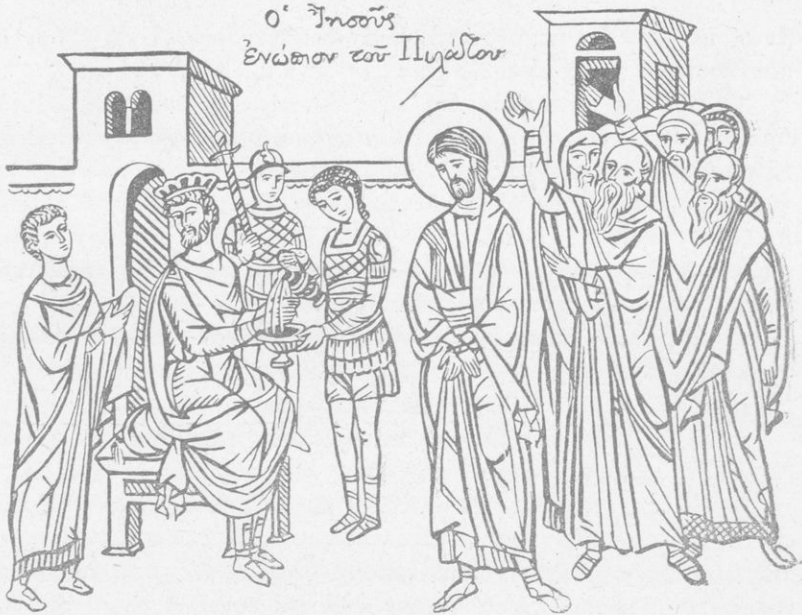
Ἡ εἰς θάνατον καταδίκη Του ἔγινε γνωστὴ εἰς ὅλην τὴν πόλιν. Τὴν ἔμαθε καὶ ὁ προδῶσας Αὐτὸν Ἰούδας. Ὁ Ἰούδας μετεμελήθη διὰ τὴν προδοσίαν του. Ἐτρεξεν εἰς τὸ Συνέδριον καὶ εἶπεν εἰς τοὺς Ἀρχιερεῖς :

— Ἡμάρτησα, σᾶς παρέδωσα ἓνα Ἀθῶν.

Ἐκεῖνοι τοῦ ἀπεκρίθησαν.

— « Τί πρὸς ἡμᾶς; » Σὺ νὰ ὄψεσαι.

Ὁ Ἰούδας μετέβη τότε εἰς τὸν Ναὸν καὶ ἀπέρριψεν ἐκεῖ τὰ τριάκοντα ἀργύρια, κατόπιν δὲ ἠυτοκτόνησεν.

80. Ὁ Ἰησοῦς ἐνώπιον τοῦ Πιλάτου

(Μαθ. 27, 11-32)

Ἡ ἀπόφασις τοῦ Συνεδρίου δὲν ἦτο δυνατὸν νὰ ἐκτελεσθῇ, ἀν δὲν ἐπεκυρώνετο ἀπὸ τὸν Ῥωμαῖον διοικητὴν τῆς Ἰουδαίας. Ἐφεραν λοιπὸν τὸν Ἰησοῦν εἰς τὸ Διοικητήριον, τὸ ὁποῖον ἐλέγετο μὲ τὸ Ῥωμαϊκὸν τοῦ ὄνομα Πραϊτώριον. Διοικητὴς ἦτο τότε ὁ Πόντιος Πιλάτος.

Ὁ Πιλάτος, ὅταν ἤκουσε τὴν κατηγορίαν, ὅτι δηλαδὴ ὁ Ἰησοῦς ἐβλασφήμησεν ὀνομάσας τὸν ἑαυτὸν τοῦ υἱὸν τοῦ Θεοῦ, δὲν εὗρῆκε ταύτην σοβαρὰν καὶ δὲν ἤθελε νὰ ἐγκρίνη τὴν καταδίκην. Οἱ Ἄρχοντες τῶν Ἰουδαίων κατηγόρησαν τότε τὸν Ἰησοῦν ὅτι ὠνόμαζε τὸν ἑαυτὸν τοῦ Βασιλέα τῶν Ἰουδαίων, ὅτι δηλαδὴ ἦτο ἐπαναστάτης κατὰ τῶν Ῥωμαίων.

Ὁ Πιλάτος ἐρωτᾷ τὸν Ἰησοῦν:

— Σὺ εἶσαι ὁ Βασιλεὺς τῶν Ἰουδαίων;

Ὁ Ἰησοῦς ἀπεκρίθη:

— Δὲν εἶμαι βασιλεὺς, ὅπως οἱ βασιλεῖς τῆς γῆς. Διότι τότε οἱ

ἄνθρωποι μου θὰ ἤρχοντο νὰ μὲ ἀπελευθερώσουν. Ἐγὼ ἦλθον εἰς τὸν κόσμον, διὰ νὰ διδάξω τὴν ἀλήθειαν.

Ὁ Πιλάτος ἀντελήφθη ὅτι εἶχεν ἐμπρὸς του ἓνα Ἀθῶνον, τὸν ὁποῖον κατεδίωκον οἱ Ἀρχιερεῖς διὰ προσωπικοὺς λόγους. Ἐσκέφθη λοιπὸν νὰ εὔρη τρόπον, νὰ τὸν ἐλευθερώσῃ.

Ἐπῆρχε συνήθεια νὰ ἀπελευθερώνουν κατὰ τὸ Πάσχα ἓνα Ἑβραῖον κατάδικον. Τοιοῦτος ἦτο τότε εἰς ἀπαίσιος κακοῦργος, ὀνομαζόμενος Βαραββᾶς. Ἠρώτησε λοιπὸν ὁ Πιλάτος τοὺς Ἰουδαίους ποῖον θέλουν νὰ ἀπολύσῃ: τὸν Ἰησοῦν ἢ τὸν Βαραββᾶν.

Ὁ Ἰουδαϊκὸς ὄμως ὄχλος, τὸν ὁποῖον εἶχον συγκεντρώσει οἱ Ἀρχιερεῖς, ἐφώνασε:

— Τὸν Βαραββᾶν θέλομεν νὰ ἀπολύσῃς.

— Καὶ τί νὰ κάμω τὸν Ἰησοῦν; ἠρώτησε πάλιν ὁ Πιλάτος.

— «Σταύρωσον, Σταύρωσον αὐτόν!», ἐκραύγαζεν ὁ ὄχλος.

Ὁ Πιλάτος τότε, μὲ τὴν ἐλπίδα ὅτι θὰ ἔβιδε κάποιαν διέξοδον εἰς τὴν μανίαν τοῦ ὄχλου, διέταξε νὰ μαστιγωθῇ ὁ Ἰησοῦς. Οἱ στρατιῶται, μετὰ τὴν μαστίγωσιν, ἐνέδυσαν αὐτὸν μὲ πορφύραν, ὅπως ἐνεδύοντο οἱ Βασιλεῖς, καὶ ἔθεσαν ἐπὶ τῆς κεφαλῆς Του στέφανον ἐξ ἀκανθῶν. Ὁ Πιλάτος τὸν παρουσίασεν εἰς τὸν ὄχλον καὶ εἶπεν: «Ἴδου ὁ ἄνθρωπος!».

Οἱ Ἑβραῖοι δὲν ἔπαυον νὰ φωνάζουν «σταύρωσον, σταύρωσον αὐτόν». Ἐπειδὴ δὲ ἔβλεπον τοὺς δισταγμοὺς τοῦ Πιλάτου, ἤρχισαν νὰ φωνάζουν ὅτι, ἂν δὲν θανατώσῃ τὸν Ἰησοῦν, ὁ ὁποῖος ὠνόμαζε τὸν ἑαυτὸν του Βασιλέα, δὲν θὰ εἶναι φίλος τοῦ Καίσαρος..

Ὁ Πιλάτος ἐφοβήθη. Ἐκαμὲν ἐν τούτοις μίαν τελευταίαν προσπάθειαν. Παρουσίασε τὸν Ἰησοῦν ἐνώπιον τοῦ ὄχλου καὶ εἶπε:

Τί κακὸν ἔκαμην;

Ὁ ὄχλος ὅμως ἐκραύγαζε: «Σταυρωθήτω!»

Ὁ Πιλάτος ἔνιψε τὰς χεῖράς του καὶ εἶπεν:

— Ἀθῶνος εἶμαι ἀπὸ τὸν ἄδικον θάνατον τοῦ ἀνθρώπου τούτου.

Σεῖς εἶσθε ὑπεύθυνοι.

Ὁ ὄχλος τῶν Ἑβραίων ἐφώνασε:

— Τὸ αἷμά του ἐπάνω εἰς ἡμᾶς καὶ εἰς τὰ παιδιά μας.

Ὁ Πιλάτος παρέδωσε τέλος τὸν Ἰησοῦν εἰς τὸν Ἑβραϊκὸν ὄχλον, ἵνα σταυρωθῇ.

81. Ἡ Σταύρωσις

(Μαθ. 27, 32 - 56, Ἰω. 19, 17 - 37)

Αἱ θανατικά ἐκτελέσεις ἐγίνοντο εἰς ἓνα τόπον, ὁ ὁποῖος ὠνομάζετο Γολγοθᾶς, δηλαδή Κρανίου τόπος. Ἐκεῖ ὠδηγήθη ὁ Ἰησοῦς, φέρων εἰς τοὺς ὤμους ὁ ἴδιος τὸν Σταυρὸν τοῦ μαρτυρίου Του. Εἰς τὸν δρόμον, ἐπειδὴ ἀπὸ τὰς κακουχίας καὶ τὸ βᾶρος ἔπεσε κάτω, ἠγγάρευσαν διὰ τὴν μεταφορὰν τοῦ Σταυροῦ ἓνα ἄνθρωπον ἀπὸ τὴν Κυρήνην, ὀνομαζόμενον Σίμωνα.

Ἦτο μεσημβρία, ὅταν ἔφθασαν εἰς τὸν Γολγοθᾶν. Ἐκάρφωσαν μὲ καρφιά (ἤλους) τὰς χεῖρας καὶ τοὺς πόδας Του καὶ ἔστησαν τὸν Σταυρὸν ὄρθιον. Μαζί Του ἔσταύρωσαν καὶ δύο ληστὰς, ἓνα ἐκ δεξιῶν καὶ ἓνα ἐξ ἀριστερῶν.

Καθ' ὃν χρόνον ἔσταύρωνον Αὐτόν, ὁ Ἰησοῦς ἀφῆκε τὴν φωνὴν τῆς συγγνώμης πρὸς τοὺς ἐχθροὺς του εἰπών:

«Πάτερ, ἄφες αὐτοῖς, οὐ γὰρ οἶδασιν τί ποιοῦσιν».

Εἰς τὸ ἄνω ἄκρον τοῦ Σταυροῦ εἶχον γράψει:

Ἰησοῦς Ναζωραῖος Βασιλεὺς τῶν Ἰουδαίων.

Πολλοὶ ἐκ τοῦ ὄχλου περιέπαιζον ἀκόμη καὶ ἐπὶ τοῦ Σταυροῦ τὸν Ἰησοῦν καὶ ἔλεγον:

— Σὺ, ὁ ὁποῖος δύνασαι νὰ κρημνίσῃς καὶ νὰ ἀνοικοδομήσῃς τὸν Ναὸν εἰς τρεῖς ἡμέρας, κατάβα τώρα ἀπὸ τοῦ Σταυροῦ!

*Ἄλλοι ἔλεγον:

— *Ἄλλους ἔσωσες, τὸν ἑαυτὸν σου δὲν δύνασαι νὰ σώσῃς; *Ἄν εἶσαι υἱὸς τοῦ Θεοῦ, ἄς σὲ σώσῃ λοιπὸν ὁ Θεός!

Καὶ ὁ εἰς ἐκ τῶν ληστῶν εἶπε πρὸς Αὐτόν περιπαικτικούς λόγους.

*Ὁ ἄλλος ὅμως ληστής τὸν ἐπέπληξε καὶ τοῦ εἶπε:

— Δὲν φοβεῖσαι τὸν Θεόν, σὺ ὁ ἔνοχος, ἀλλὰ περιπαίζεις ἓνα Ἄθῶνον;

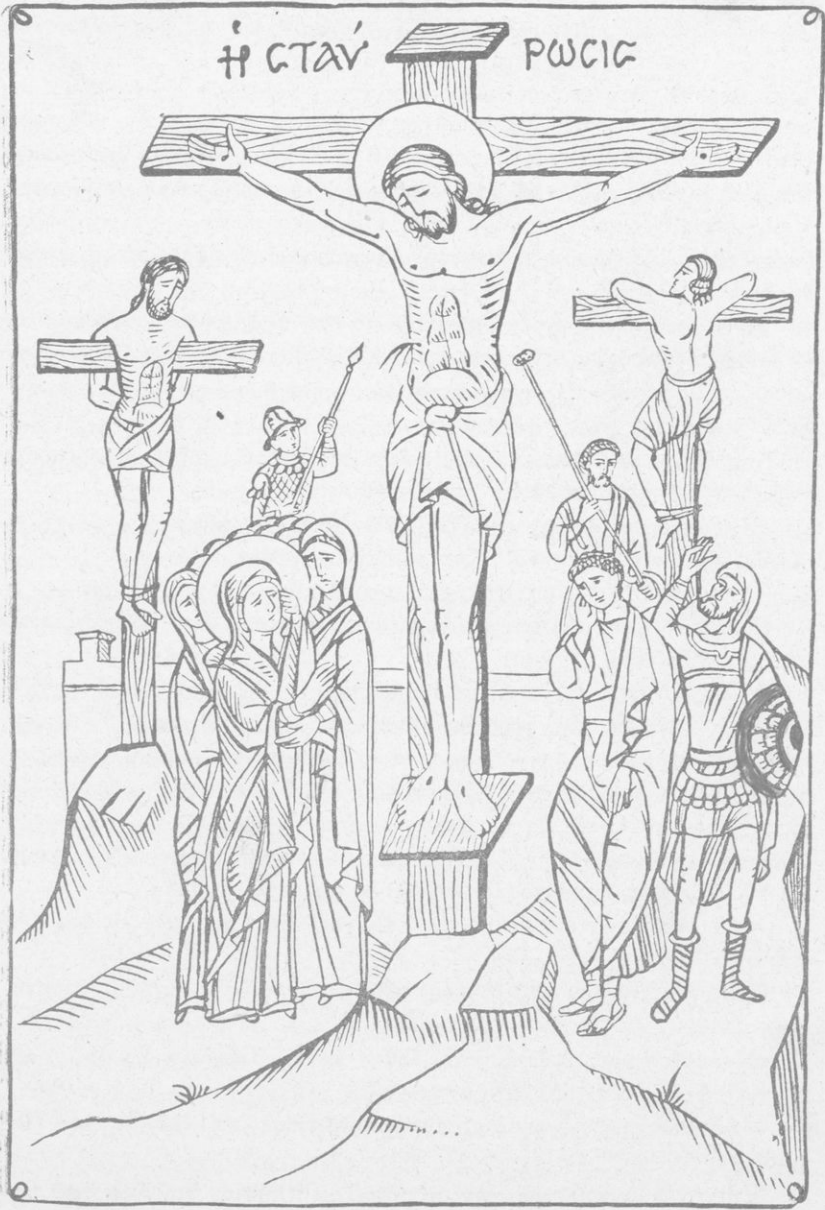
Πρὸς τὸν Ἰησοῦν δὲ ὁ ληστής αὐτός, ὁ ὁποῖος εἶχεν ἤδη πιστεῦσει, εἶπε:

«Μνήσθητί μου, Κύριε, ὅταν ἔλθῃς ἐν τῇ Βασιλείᾳ Σου!»

Καὶ ὁ Ἰησοῦς τοῦ ἀπήντησεν:

— Ἀληθῶς σοῦ λέγω, ὅτι σήμερον θὰ εἶσαι μαζί μου εἰς τὸν Παράδεισον!

*Ἐπειτα ὁ Ἰησοῦς εἶδε τὴν μητέρα Του πλησίον τοῦ Σταυροῦ, μα-

ζι με τὸν ἀγαπητὸν Του μαθητὴν Ἰωάννην, καὶ εἶπε πρὸς Αὐτήν :

— Μή τερ, ἰδοὺ ὁ υἱὸς σου.

Πρὸς τὸν Ἰωάννην δὲ εἶπε :

— Ἰδοὺ, ἡ μήτηρ σου.

Τὴν στιγμὴν ἐκείνην, ἂν καὶ ὁ ἥλιος ἐμεσουράνει ἀκόμη, βαθὺ σκότος ἐκάλυψε τὴν γῆν καὶ ἐκράτησε τρεῖς ὥρας. Τότε ὁ Ἰησοῦς ἐφώνησεν :

— Ἥλί, Ἥλί, λαμὰ σαβραθανί, ἦτοι Θεέ μου, Θεέ μου, διατί με ἐγκατέλειψες;

Μερικοὶ ἀπὸ τοὺς ἀκούσαντας εἶπον ὁ εἰς πρὸς τὸν ἄλλον :

— Τὸν Ἥλιαν καλεῖ εἰς βοήθειαν!

Μετ' ὀλίγον ὁ Ἰησοῦς εἶπε : « Διψῶ ! »

Ἔσπευσε τότε εἰς στρατιώτης καὶ προσέφερεν εἰς Αὐτὸν χολὴν ἀναμεμιγμένην με ὄξος. Ὁ Χριστὸς ἐδοκίμασε καὶ δὲν ἔπιεν. Ἐκλίνε τὴν κεφαλὴν καὶ εἶπε τοὺς τελευταίους λόγους Του :

— Τετέλεσται. Πάτερ, εἰς χεῖράς σου παραδίδωμι τὸ πνεῦμά μου.

Τὴν ἰδίαν στιγμὴν μέγας σεισμὸς συνεκλόνησε τὴν γῆν. Βράχοι ἐσχίσθησαν, τάφοι ἠνοιχθησαν καὶ τοῦ Ναοῦ τὸ καταπέτασμα ἐσχίσθη εἰς δύο. Ὅλοι ὅσοι παρευρίσκοντο ἐκεῖ κατετρόμαξαν. Ἐλεγον δέ :

— Ἀληθῶς, ὁ ἄνθρωπος οὗτος ἦτο Υἱὸς τοῦ Θεοῦ!

Οἱ Ἰουδαῖοι ἐν τῷ μεταξὺ ἐζήτησαν ἀπὸ τὸν Πιλάτον νὰ θανατωθοῦν διὰ στραγγαλισμοῦ τῶν μελῶν οἱ ἐσταυρωμένοι, ἂν δὲν εἶχον ἀποθάνει, διότι τὴν ἐπομένην ἦτο τὸ Πάσχα καὶ δὲν ἔπρεπε νὰ μένουν ἐπὶ τοῦ Σταυροῦ καὶ ἄταφοι.

Ὁ Πιλάτος ἔδωσε τὴν ἄδειαν. Καὶ οἱ μὲν δύο λησταὶ ἐθανατώθησαν, ὁ Ἰησοῦς ὅμως εἶχεν ἀποθάνει καὶ δὲν τὸν ἐπείρασαν. Εἰς μόνον ἐκ τῶν στρατιωτῶν ἐκέντησε τὴν πλευράν του με τὴν λόγχην του, διὰ νὰ βεβαιωθῇ. Καὶ ἐξῆλθεν ἀπὸ τὴν πληγὴν αἷμα καὶ ὕδωρ.

82. Ἡ Ἀποκαθήλωση καὶ ἡ Ταφὴ τοῦ Σωτῆρος

(Ἰω. 19, 31 - 42)

Κατὰ τὸ ἑσπέρας παρουσιάσθη εἰς τὸν Πιλάτον ὁ ἀπὸ Ἀριμαθαίας Ἰωσήφ καὶ ἐζήτησε νὰ τοῦ δοθῇ ἡ ἄδεια νὰ θάψῃ τὸ σῶμα τοῦ Ἰησοῦ. Ὁ Πιλάτος ἔδωσε τὴν ἄδειαν.

Μαζι με τὸν Ἰωσήφ ἐπήγε καὶ ἄλλος ἐπίσημος Ἰουδαῖος καὶ ἐν

κρυπτῶ μαθητῆς τοῦ Κυρίου, ὁ Νικόδημος. Οὗτος ἔφερε μαζί του καὶ ἀρώματα, σμύρναν καὶ ἀλόην διὰ τὸν ἐνταφιασμόν.

Ἄφοῦ κατεβίβασαν ἀπὸ τοῦ σταυροῦ τὸ σεπτὸν σῶμα τοῦ Ἰησοῦ (ἀποκαθῆλωσαν Αὐτόν), ἐτύλιξαν αὐτὸ μὲ σινδόνην, τὴν ὁποίαν ἤλειψαν προηγουμένως μὲ ἀρώματα, καὶ τὸ ἡτοίμασαν διὰ τὴν ταφὴν.

Ἐπειτα τὸ μετέφεραν εἰς ἓνα κήπον, ἐκεῖ πλησίον, ὅπου ὑπῆρχε μνημεῖον — τάφος — ἐσκαλισμένος εἰς βράχον. Ἐκεῖ ἐτοποθέτησαν τὸ σῶμα τοῦ Χριστοῦ, ἐκύλισαν δὲ ἔπειτα μέγαν λίθον καὶ ἔφραξαν τὸ στόμιον αὐτοῦ.

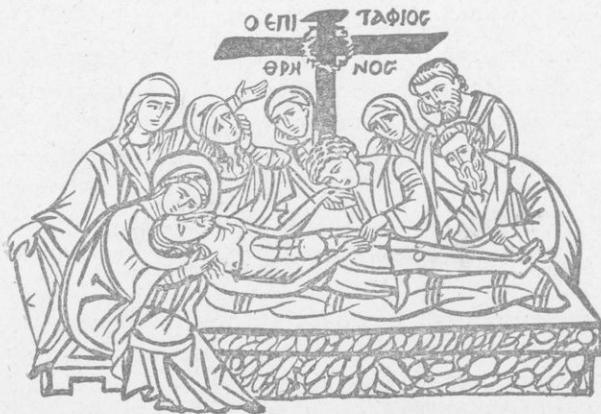
Οἱ ἀρχιερεῖς καὶ οἱ ἄλλοι ἐπίσημοι Ἰουδαῖοι ἐπληροφορήθησαν ταῦτα καὶ ἔσπευσαν πρὸς τὸν Πιλάτον. Ἐζήτησαν νὰ ἀσφαλισθῇ ὁ τάφος, νὰ κλεισθῇ καλὰ καὶ νὰ τοποθετηθῇ φρουρὰ ἐμπροσθεν αὐτοῦ. «Διότι, εἶπον, ἐνεθυμήθημεν ὅτι ἐκεῖνος ὁ πλάνος εἶπε κάποτε ὅτι εἰς τρεῖς ἡμέρας θὰ ἐγερθῇ. Φοβούμεθα λοιπὸν μήπως οἱ μαθηταὶ του κλέψωσι τὸ σῶμά του καὶ εἰπωσιν ἔπειτα ὅτι ἦ γέ ρ θ η ἔ κ ν ε κ ρ ῶ ν».

Ὁ Πιλάτος δὲν ἔφερεν ἀντίρρησην, ἀλλὰ τοὺς εἶπε :

— Κουστωδῖαν (φρουρὰν) ἔχετε. Ὑπάγετε λοιπὸν καὶ ἀσφαλίσατε τὸν τάφον, ὅπως σεῖς γνωρίζετε.

Διέταξε δὲ νὰ μείνη καὶ φρουρὰ πρὸ τοῦ τάφου.

Οἱ Ἰουδαῖοι μετέβησαν, ἐσφράγισαν τὸν τάφον καὶ, ἀφοῦ εἶδον τὴν φρουρὰν εἰς τὴν θέσιν της, ἀνεχώρησαν ἡσυχοί.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΕΝΑΤΟΝ

Η ΑΝΑΣΤΑΣΙΣ ΚΑΙ Η ΑΝΑΛΗΨΙΣ ΤΟΥ ΚΥΡΙΟΥ

83. Ἡ Ἀνάστασις

(Μάρκ. 16, 1-8), καὶ Ματθ. 28, 1-7)

ΤΗΝ αὐγὴν τῆς μετὰ τὸ Σάββατον πρώτης ἡμέρας τῆς ἑβδομάδος ἡ Μαρία ἡ Μαγδαληνὴ, ἡ Μαρία ἡ μήτηρ τοῦ Ἰακώβου καὶ ἡ Σαλώμη ἦλθον εἰς τὸν τάφον, φέρουσαι ἀρώματα καὶ μύρον, διὰ νὰ ἀλείψωσι τὸ σεπτὸν σῶμα τοῦ Ἰησοῦ.

Αἱ μυροφόροι γυναῖκες ἔλεγον ἡ μία πρὸς τὴν ἄλλην:

— Ποῖος θὰ ἀποκυλίσῃ τὸν λίθον ἀπὸ τοῦ μνημείου;

Ἐγνώριζον ὅτι ὁ λίθος ἦτο βαρύτατος.

Ὅταν ἐπλησίασαν εἰς τὸν τάφον, εἶδον μὲ ἀπορίαν ὅτι ὁ μὲν λίθος εἶχεν ἀποκυλισθῆ, οἱ φρουροὶ δὲ τοῦ τάφου εἶχον πέσει κάτω εἰς τὸ ἔδαφος καὶ ἦσαν κατατρομαγμένοι.

Εἶδον τότε μὲ τρόμον καὶ αὐταὶ ἐπὶ τοῦ ἀποκεκυλισμένου λίθου καθήμενον ἕνα ἄγγελον, ὁ ὁποῖος εἶπεν εἰς αὐτάς:

— Μὴ φοβεῖσθε. Ζητεῖτε τὸν Ἰησοῦν τὸν ἐσταυρωμένον; Δὲν εἶναι

Ἔδω. Ἀνεστήθη. Ἴδου ὁ τάφος, ὅπου τὸν ἐνεταφίασαν· εἶναι κενός.] Ὑπάγετε λοιπὸν ταχέως καὶ εἶπατε τοῦτο εἰς τοὺς μαθητάς.

Αἱ μυροφόροι ἔτρεξαν ἀμέσως νὰ ἀναζητήσουν τοὺς μαθητάς

Οὐκ ἔσται
ᾧδε

καὶ νὰ τοὺς εἶπουν τὴν χαρμόσυνον εἴδησιν. Εἰς τὸν δρόμον συνήντησαν τὸν Ἰησοῦν, ὁ ὁποῖος τὰς ἐχαιρέτισεν. Αὐταί, ὅταν Τὸν εἶδον, ἔπεσαν καὶ Τὸν προσεκύνησαν.

Ὁ Κύριος ὠμίλησε πρὸς αὐτὰς καὶ εἶπε:

— Νὰ εἴπετε εἰς τοὺς μαθητὰς νὰ συγκεντρωθοῦν εἰς τὴν Γαλιλαίαν, ὅπου θὰ ἐμφανισθῶ εἰς αὐτούς.

Αἱ γυναῖκες ἔσπευσαν νὰ εὔρουν τοὺς μαθητὰς καὶ νὰ τοὺς ἀναγγείλουν τὴν μεγάλην εἶδησιν, ὅτι ὁ Χριστὸς Ἄνεστη. Ἐκεῖνοι ὁμως δὲν ἐπίστευον. Ὁ Πέτρος δὲ καὶ ὁ Ἰωάννης ἔτρεξαν ἀμέσως εἰς τὸ μνημεῖον. Πράγματι, εὔρον τὸν τάφον ἀνοικτόν, εἰσῆλθον καὶ εἶδον τὴν νεκρικὴν σινδόνην. Τὸ Σῶμα τοῦ Σωτῆρος δὲν ἦτο ἐκεῖ. Ὁ Ἰησοῦς, καθὼς εἶχε προεῖπει, εἶχεν ἀναστηθῆ ἔκ νεκρῶν. Κατήργησε τὸν θάνατον διὰ τοῦ θανάτου καὶ ἐχάρισεν εἰς τοὺς νεκροὺς τὴν ζωὴν.

84. Ἄλλαι ἐμφανίσεις τοῦ Κυρίου

(Λουκ. 24, 13 - 40, Ἰω. 20, 19 - 20 καὶ 21, 1 - 23)

α') Εἰς Ἐμμαοὺς

Δύο ἐκ τῶν μαθητῶν ἐπορεύοντο ὀλίγον μετὰ τὴν Ἀνάστασιν εἰς μίαν πόλιν πλησίον τῆς Ἱερουσαλήμ, τὴν ὁποῖαν ὠνόμαζον Ἐμμαοὺς.

Ἐνῶ εὕρισκοντο καθ' ὁδὸν καὶ συνωμίλουν διὰ τὰ γεγονότα, παρουσιάσθη ἄξαφνα εἰς ἄνθρωπος, ὁ ὁποῖος ἤρχισε νὰ ὁδοιπορῆ μαζί των. Ἐλαβε δὲ μέρος εἰς τὴν συνομιλίαν των καὶ κατηγόρησεν αὐτούς, διότι εἶχον ἀμφιβολίας διὰ τὴν Ἀνάστασιν τοῦ Χριστοῦ. Εἶπε δὲ εἰς αὐτούς:

— Ὅλα ὅσα συνέβησαν προελέχθησαν ὑπὸ τῶν προφητῶν καὶ ἔπρεπε νὰ συμβοῦν. Πῶς δὲν τὰ πιστεύετε;

Ἀφοῦ ἔφθασαν εἰς τὴν πόλιν Ἐμμαοὺς, οἱ δύο μαθηταὶ παρεκάλεσαν τὸν ἄγνωστον εἰς αὐτοὺς συνοδοιπόρον των νὰ δεχθῆ νὰ δειπνήσουν μαζί. Ἐκεῖνος ἐδέχθη.

Ὅταν ἐκάθισαν εἰς τὴν Τράπεζαν, ὁ ἄγνωστος ἔλαβε τὸν ἄρτον, τὸν ἠλόγησε καὶ ἔπειτα τὸν ἔκοψε καὶ ἤρχισε νὰ τὸν μοιράζη. Τότε οἱ δύο μαθηταὶ ἀνεγνώρισαν ἄξαφνα ὅτι ἦτο Ἐκεῖνος, ὁ Διδάσκαλος. Ἀμέσως ὁμως ὁ Κύριος ἐχάθη ἀπὸ τοὺς ὀφθαλμούς των.

β') Εἰς Ἱερουσαλήμ

Οἱ δύο μαθηταὶ ἐπέστρεψαν εἰς τὴν Ἱερουσαλήμ. Εὔρον τοὺς ἄλλους μαθητὰς συγκεντρωμένους εἰς μίαν οἰκίαν καὶ διηγῆθησαν εἰς

αυτούς ότι είδον τὸν Κύριον. Μερικοὶ ἐκ τῶν μαθητῶν ἐδυσπίστουσαν ἀκόμη.

Ἐνῶ συνωμίλουσαν ἐν τῇ οἰκίᾳ, ἣ ὁποία ἦτο κλειστή, διότι ἐφοβούντο τοὺς Ἰουδαίους, ἔξαφνα παρουσιάσθη ἐν μέσῳ αὐτῶν ὁ Ἰησοῦς καὶ τοὺς εἶπεν :

— Εἰρήνη ὑμῖν!

Οἱ μαθηταὶ κατετρόμαξαν. Ὁ Ἰησοῦς τοὺς καθησυχάζει :

— Διατί φοβεῖσθε; Ἐγὼ εἶμαι. Ἴδού, αἱ χεῖρες καὶ οἱ πόδες μου μὲ τὰ σημάδια τῶν ἤλων. Ἐγγίσατέ με, διὰ νὰ βεβαιωθῆτε.

Οἱ μαθηταὶ τότε ἀνεθάρρησαν καὶ ἔσπευσαν χαρούμενοι νὰ προσκυνήσουσαν τὸν Διδάσκαλον. Οὗτος δὲ λέγει πάλιν πρὸς αὐτούς :

— Εἰρήνη ὑμῖν! Καθὼς μὲ ἀπέστειλεν ὁ Πατήρ, οὕτω καὶ ἐγὼ ἀποστέλλω ὑμᾶς. Λάβετε πνεῦμα Ἅγιον. Ὅσων συγχωρήσητε τὰς ἁμαρτίας, ἅς εἶναι συγχωρημέναι.

Ἀφοῦ εἶπε τοὺς λόγους τούτους ὁ Κύριος, ἐξηφανίσθη ἀπὸ τοὺς ὀφθαλμοὺς τῶν μαθητῶν.

γ') *Εἰς τὸν δύσπιστον Θωμᾶν*

Εἰς ἐκ τῶν μαθητῶν, ὁ Θωμᾶς, ἀπουσίαζεν ἀπὸ τὴν συγκέντρωσιν τῆς Ἱερουσαλήμ, ὅπου ἐφάνη ὁ Κύριος. Ὄταν εἶδον τὸν Θωμᾶν οἱ ἄλλοι μαθηταὶ, εἶπον πρὸς αὐτόν :

— Εἶδομεν τὸν Κύριον.

Ἐκεῖνος ὅμως δὲν ἐπίστευε καὶ ἔλεγεν :

— Ἄν δὲν ἴδω εἰς τὰς χεῖράς Του τὸν τύπον τῶν ἤλων καὶ βάλω τὸν δάκτυλόν μου εἰς τὸν τύπον τῶν ἤλων καὶ τὴν χεῖρά μου εἰς τὴν πλευράν Του, δὲν θὰ πιστεύσω.

Ὅκτὼ ἡμέρας μετὰ τὴν Ἀνάστασιν ἦσαν πάλιν συγκεντρωμένοι ὅλοι οἱ μαθηταὶ καὶ ὁ Θωμᾶς μετ' αὐτῶν εἰς τὴν οἰκίαν τῆς Ἱερουσαλήμ. Ἐμφανίζεται πάλιν ἐν μέσῳ αὐτῶν ὁ Κύριος καὶ λέγει :

— Εἰρήνη ὑμῖν!

Στραφεὶς δὲ πρὸς τὸν Θωμᾶν τοῦ εἶπε :

— Φέρε τὸν δάκτυλόν σου ἐδῶ εἰς τὴν χεῖρα καὶ εἰς τὴν πλευράν μου καὶ μὴ εἶσαι ἄπιστος, ἀλλὰ πιστός.

Ὁ Θωμᾶς τότε προσεκύνησεν Αὐτὸν καὶ εἶπεν :

— Ὁ Κύριός μου καὶ ὁ Θεός μου.

Εἶπε τότε ὁ Ἰησοῦς πρὸς τὸν Θωμᾶν :

— Θωμά, με είδες και επίστευσες; Μακάριοι οί μη ιδόντες και πιστεύσαντες.

δ') *Εἰς Γαλιλαίαν*

Μετά τινος ἡμέρας, κατὰ τὴν παραγγελίαν τοῦ Ἰησοῦ, εἶχον συγκεντρωθῆ οἱ μαθηταὶ εἰς τὴν Γαλιλαίαν. Ἐκεῖ πάλιν ἐνεφανίσθη εἰς αὐτοὺς ὁ Ἰησοῦς καὶ τοὺς εἶπε :

— Σᾶς ἀποστέλλω νὰ διδάξετε ὅλα τὰ Ἔθνη. Πηγαίνετε καὶ φώτισατε τοὺς λαοὺς. Βαπτίζετε αὐτοὺς εἰς τὸ ὄνομα τοῦ Πατρὸς καὶ τοῦ Υἱοῦ καὶ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος καὶ διδάσκατε τὰς ἐντολάς μου.

ε') *Εἰς τὴν θάλασσαν τῆς Τιβεριάδος*

Πάλιν ἐνεφανίσθη ὁ Κύριος εἰς τοὺς μαθητάς Του, ὅταν μετ' ὀλίγας ἡμέρας ἐψάρευον μετὰ τὸ πλοῖον των εἰς τὴν λίμνην τῆς Τιβεριάδος. Ἦσαν ἑπτὰ. Ὁ Σίμων Πέτρος, ὁ Θωμᾶς ὁ λεγόμενος Δίδυμος, ὁ Ναθαναήλ, οἱ δύο υἱοὶ τοῦ Ζεβεδαίου Ἰωάννης καὶ Ἰάκωβος καὶ δύο ἀκόμη ἄλλοι.

Οἱ ἑπτὰ ἄλιεις δὲν εἶχον κατορθώσει καθ' ὅλην τὴν νύκτα νὰ πιάσουν ἰχθῦς. Περί τὴν πρωίαν εἶδον ἰστάμενον εἰς τὴν παραλίαν τὸν Ἰησοῦν, ἀλλὰ δὲν τὸν ἀνεγνώρισαν ἀμέσως. Ὁ Ἰησοῦς ἐζήτησεν ἀπὸ αὐτοὺς τροφήν, ἀλλ' ἐκεῖνοι ἀπήντησαν ὅτι δὲν ἔπιασαν καθόλου ἰχθῦς.

Εἶπε τότε πρὸς αὐτοὺς ὁ Ἰησοῦς :

— Ῥίψατε τὸ δίκτυον εἰς τὰ δεξιὰ τοῦ πλοίου.

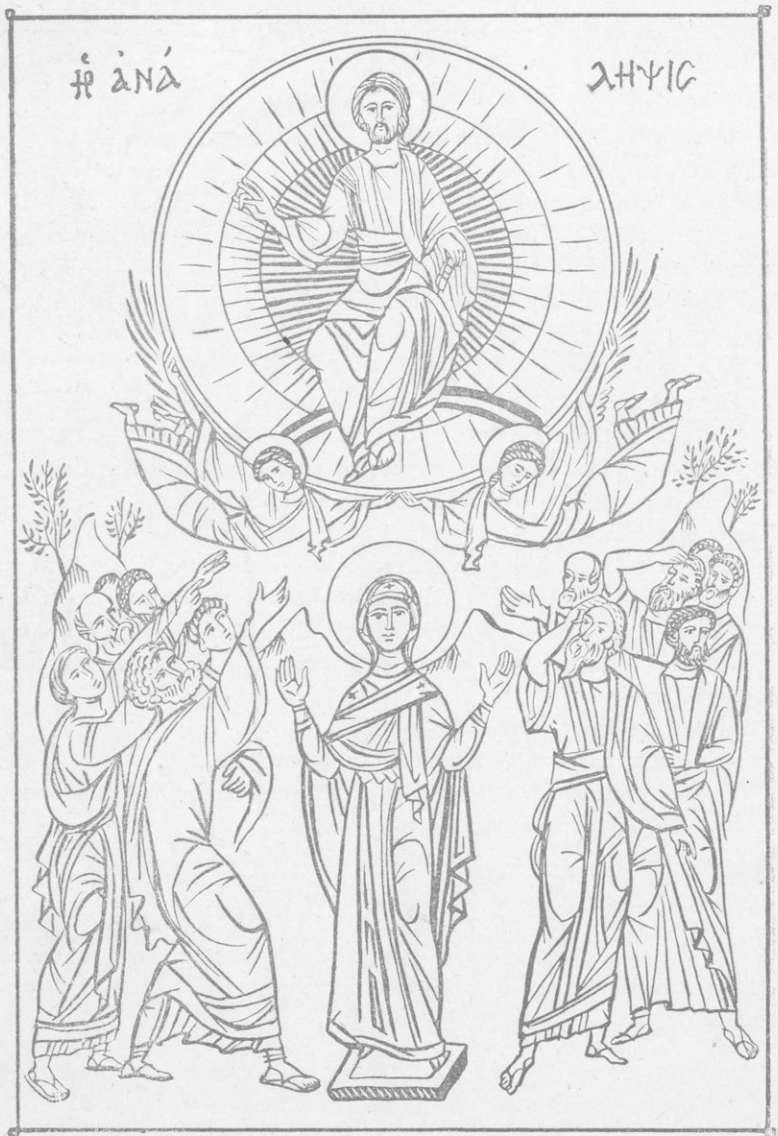
Ἐκεῖνοι ὑπήκουσαν καὶ μετ' ὀλίγον ἐδυσκολεύθησαν νὰ ἀνασύρουν τὸ δίκτυον, λόγῳ τοῦ βάρους τῶν ἰχθῦων.

Ἀμέσως τότε τὸν ἀνεγνώρισαν καὶ ὁ Ἰωάννης ἐφώνησεν :

— Ὁ Κύριος εἶναι!

Προσέτρεξαν ὅλοι καὶ προσεκύνησαν ἐν ἀγαλλιάσει τὸν Κύριον.

Καὶ ἄλλαι ἐμφανίσεις τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ μετὰ τὴν Ἀνάστασιν ἀναφέρονται ὑπὸ τῶν Εὐαγγελιστῶν καὶ τῶν Ἀποστόλων.

85. Ἡ Ἀνάληψις

(Λουκ. 24, 50 - 53. καὶ Πράξ. Ἀποστ. 1, - 12)

Τὴν τεσσαρακοστὴν ἡμέραν ἀπὸ τῆς Ἀναστάσεως ἐφανερώθη ὁ Κύριος εἰς τοὺς Μαθητάς, οἱ ὅποιοι εἶχον συγκεντρωθῆ εἰς τὴν Ἱερουσαλήμ.

Ἦλθε κατόπιν μετ' αὐτῶν εἰς τὸ παρά τὴν Βηθανίαν ὄρος τῶν Ἐλαιῶν. Ἐκεῖ ἔδωκεν εἰς αὐτοὺς τὰς τελευταίας ἐντολάς. Τοὺς εἶπε δὲ νὰ μὴ ἀπομακρυνθοῦν ἀπὸ τὴν Ἱερουσαλήμ, ἀλλὰ νὰ περιμένουν ἐκεῖ τὴν ἐπιφοίτησιν τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, τὴν ὁποίαν εἶχεν ὑποσχεθῆ εἰς αὐτοὺς.

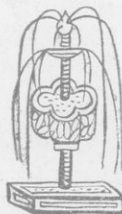
Μὲ τὴν βοήθειαν τοῦ Ἁγίου Πνεύματος θὰ ἐκήρυττον τὸ Εὐαγγέλιον τῆς Σωτηρίας εἰς ὅλον τὸν κόσμον.

Κατόπιν ὕψωσε τὰς χεῖρας καὶ ἠύλόγησεν αὐτοὺς. Ἐνῶ δὲ ἔκαμνε τοῦτο, ἀπεχωρίζετο σιγὰ σιγὰ τῶν μαθητῶν, ἀναλαμβάνωνος πρὸς τὸν οὐρανόν, μία νεφέλη δὲ περιέλαβεν Αὐτὸν καὶ τὸν ἀπέκρυψε τέλος ἀπὸ τὰ ὄμματα τῶν Μαθητῶν.

Οἱ Μαθηταὶ ἔβλεπον ἀκόμη ἕκθαμβοὶ πρὸς τὴν διεύθυνσιν ὅπου ἀνελήφθη ὁ Κύριος. Παρουσιάσθησαν τότε δύο ἄγγελοι μετὰ κατάλευκα ἐνδύματα καὶ λέγουσιν πρὸς αὐτοὺς:

— Ἄνδρες Γαλιλαῖοι, τί βλέπετε εἰς τὸν Οὐρανόν; Οὗτος ὁ Ἰησοῦς ὁ ἀναληφθεὶς εἰς τὸν Οὐρανόν θὰ ἔλθῃ πάλιν εἰς τὸν κόσμον καθ' ὃν τρόπον «ἐθεάσασθε Αὐτὸν πορευόμενον εἰς τὸν Οὐρανόν».

Οἱ μαθηταὶ ἐπέστρεψαν εἰς τὴν Ἱερουσαλήμ εὐλογοῦντες καὶ δοξάζοντες τὸν Κύριον.

024000027924

Ψηφιοποιήθηκε από το Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής

Β. Γεωμετρικών Σελίδες: 121

800/76

